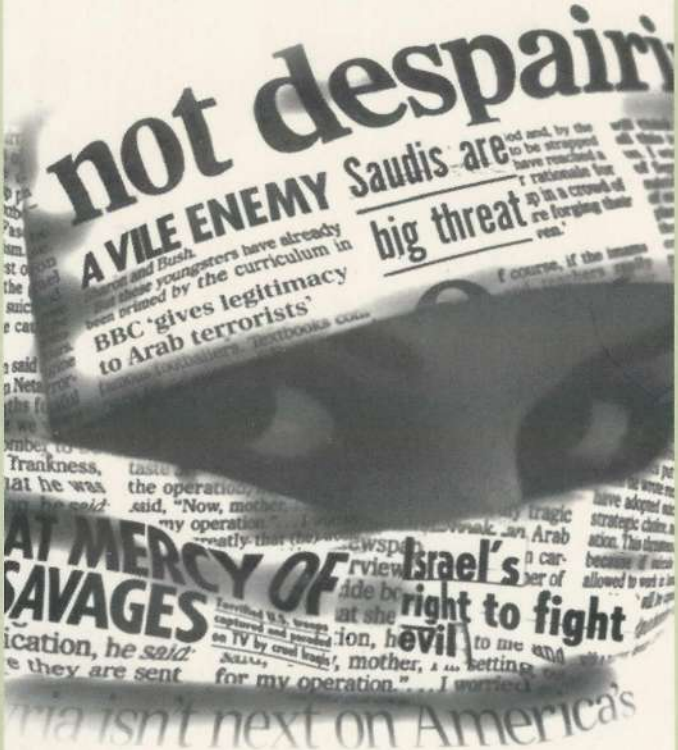
İSRAİL SİYONİZM ve ORTADOĞU

James Petras - Robin Eastman Abaya

KALKEDON

İSRAİL, SİYONİZM VE ORTADOĞU

İSRAİL, SİYONİZM VE ORTADOĞU

James Petras - Robin Abaya Eastman

Kalkedon Yayıncılık: 24
Cumhuriyet Mah. Yeni Şile Yolu Cad. No 21/2-A
Taşdelen-İstanbul
Telefon: 0216 429 68 00
İrtibat Tel: 0212 244 09 80 Faks: 0212 244 09 02

Siyaset ve Ekonomi: 8
Yayına Hazırlayan: **Hakan Tanıttıran**
Düzelti: **Ahmet Sungur**
Kapak Tasarım: **Ahmet Sungur**

Bu kitap Can Matbaası'nda basılmıştır

Türkçe Birinci Basım
Kalkedon Yayınları Şubat 2007

Copyright© Kalkedon Yayınları 2007

İSBN: 9944-5724-9-7

İSRAİL, SİYONİZM VE ORTADOĞU

James Petras - Robin Abaya Eastman

Türkçesi

Ezgi Korkmaz

KALKEDON

İÇİNDEKİLER

ABD-Irak-İsrail Siyonist Bağlantı

İsrail ve Birleşik Devletler: Benzersiz Bir İlişki
Yanıtlanmamış Soru: 11 Eylül ve İsrailliler
Kuramsal Meseleler
İsrail'in Sömürgeci Tarzı: Birleşik Devletler İsrail
Devleti'ne Saygılarını Sunar
Soykırımın Suç Ortakları
Irak Savaş Tehdidi Uydurması: Birleşik Devletler Siyonistleri İş Başında
Birleşik Devletler'deki Siyonist Güç Yapılanması
ZPC İş Başında: Irak Savaşı
Sonuç

Ortadoğu Politikalarındaki Karikatürler

Danimarka'daki "karikatürler" neden yayımlandı?
Danimarka: Mossad Eylemlerinin Merkezi
Flemming Rose: Davası olan bir gazeteci
Eylem İçin Politik Bağlam
Sayanim – Batı Medeniyetinin Savunucuları
Mossad Savaş Propagandası ve "Karikatür Tartışması"
Dinsel Hakaretin Ötesinde
Epilog

İntihar Bombacıları: Kutsal ve Din Dışı

Giriş
Topyekûn Savaş: İçerik ve Sonuçlar
Topyekûn Savaş ve Direniş
Aşağılama: Topyekûn Savaşın Mantığı
Aşağılamanın Tekniği: Daha Geniş Anlam
Kutsalı Kirletmenin Politik Sonuçları
İntihar Bombacıları: Kutsala Saygısızlık Edenlere Bir Tepki

Noam Chomsky ve İsrail Yanlısı Lobi: On Dört Hatalı Tez 83

Seymour Hersh ve Kayıp Siyonist-İsrail Bağlantısı 97
Siyonistler ve Irak'ta İşkence
Hersh Yöntemine Yakından Bir Bakış
Sonuç

Yahudi Devleti'nin Nihai Çözümü: Gazze'ye Saldırı 109
Giriş
Geçmişten Günümüze
Yahudi Devleti ve Lobi Hakkındaki Altı Efsanenin Nihai Çöküşü
İsrail ve Demokrasi
İsrail ve Barış
İsrail ve Politik Haklar
İsrail ve Terör
Yahudi Lobisi: Merkezi Sorun
Büyük Yahudi Örgütleri
İsrail ve Mahkûm Değişimleri: Belge
Kitle İletişimi Etnik Temizliğin Hizmetinde

Bağdat: Barbarlık ve Medeniyet 131

Yüksek Mevkilerde İhanet: Pentagon Siyonistleri, AIPAC ve İsrail 135

İsrail'in İran İle Savaşı: Ortadoğu Afeti veya İsrail İran'ı Bombalar: Birleşik Devletler Sonuçlara Katlanır 147
İsrail'in Savaş Hazırlıkları
İran Savaşı Hakkında Birleşik Devletler-İsrail Anlaşmazlıkları
İran Nükleer Tehdidi Efsanesi
İran'ın Nükleer Tehdidi Uydurması
Sonuç

Finans Sermayesinin Üstünlüğü: Hisse Senedi Kârları ve Yükselen Otoriterlik 163
Giriş
Temel Politik Nokta
Finans Sermayesi: Politik Güç ve Ekonomik Politika
Finans Sermayesi ve Ortadoğu'daki Savaş
Bazı Mitler ve Olayların İçyüzüne Dair Birkaç Kavrayış: Kapitalizm ve Savaş
Sonuç

AFL-CIO ve Irak Savaşı 175

Yeni Bush: Diplomasi ve Ölüm Mangaları 181

Irak Direniş Hareketini Destekleyin! 189
Birleşik Devletler Solcu Entelektüelleri

"Azgın Köpekler" Lübnan'ı Yakıp Yıkıyor 195

Irak'taki ABD Savaş Suçlarını Örtbas Etmek 209

Teksas Tel Aviv'e Karşı: Ortadoğu'da ABD Politikası 215

ABD-Irak-İsrail Siyonist Bağlantı

Birleşik Devletler neden Mart 2003'te sonrasında Suriye, İran ve belki Lübnan'a saldırma planlarıyla Irak'a savaş açtı? Şimdiye kadar gösterilen nedenlerden hiçbiri en ufak bir kanıt sağlamıyor. Hiçbir kitle imha silahı bulunamadı. Irak ve El Kaide arasında herhangi bir bağ tespit edilemedi. Birleşik Devletler güvenliğini tehdit edecek herhangi bir şey yok. Birleşik Devletler'in geçmişteki ve şimdiki müttefiklerinin insan hakları kayıtları ya Irak'la aynı ya da ondan daha kötü durumda. Savaş, fetih, işgal, cinayet ve aşağılık sistematik işkence ve binlerce Iraklı'nın hapsedilmesi, Washington'a ve denizaşırı bölgedeki tüm politik oluşuma olan güvenlerini haklı olarak kaybeden yüzlerce milyon Hristiyan, Müslüman ve tüm dünyadaki özgür düşünen insanların kin ve öfkesini harekete geçirdi. Birleşik Devletler petrol şirketleri büyüyen anti-sömürgeci direniş karşısında kazanç sağlayamıyor, Ortadoğu ve Güney Asya'nın Merkezi'ndeki yatırımları kuşatma altında. OPEC ülkeleri daha fazla petrolü daha düşük astronomik fiyatlara pompalamaları konusunda Birleşik Devlet-

ler ve AB'nin yaptığı baskıları bir süre reddettiler. Bu, kısmen Birleşik Devletler'in Irak'ı işgaline karşı düşmanca bir tepkiydi.

Birleşik Devletler savaşından kimler kazanç sağladı? Kazanç sağlayanları inceleyerek kimlerin insanlığa karşı işlenen bu suçu teşvik etmek için gerekçesi olduğu hakkında fikir sahibi olabiliriz. Savaştan kazanç sağlayan başlıca ve tek ülke Ortadoğu'daki en istikrarlı Arap rakibinin -Irak, Filistin direnişine en büyük politik desteği sağlayan rejimdi- Birleşik Devletler tarafından mahvedilmesini sağlayan İsrail Devleti'dir. Irak, İran ve Suriye ile birlikte, İsrail'in Filistinler'ı kovarak, Filistin'in tamamını işgal etme şeklindeki genişleme politikalarına karşı başlıca direnişi oluşturuyordu. Birleşik Devletler hükümetindeki siyonistler tarafından ortaya atılan Ortadoğu'yu "demokratikleştirme" planı, gerçekte bir dizi savaş yoluyla İsrail ve Birleşik Devletler'in tüm Ortadoğu üzerinde ortak hâkimiyet kurması anlamına geliyordu.[1]

Büyük İsrail'in önündeki engeller nelerdi? İlk engel İntifada, yani kendilerini *Tanrı'nın Seçilmiş Halkı* sayanlar karşısında kayıplar verebilen ve ülkelerinden kovulmayı reddeden Filistinliler hareketidir (İsrail, hukukî olarak halkının çoğunluğu Avrupa'dan göç edenlerle onların çocuklarından oluşan bir Yahudi devletidir ve dini göç dogmalarıyla yönetilir).

İsrail'in önündeki ikinci engel İsrail'i ve ona bağımlı Lübnan Maronit Hristiyanları'nın paralı askerlerinden oluşan müttefikleri Güney Lübnan'ı boşaltmaya zorlayarak İsrail'i stratejik bir askeri-politik yenilgiye uğratan Hizbullah'tır. Üçüncü engel, İsrail'in toprak ilhakına ve bölgesel hâkimiyetine en fazla karşı çıkan üç ülke olan Irak, İran ve Suriye'nin pek çok ülkeyle ekonomik

---

1) *A Clean Break: A New Strategy for Securing the Realm*, Richard Perle, Douglas Feith, David Wurmser, et al, *Institute of Advanced Strategic and Political Studies*. [Temiz bir Fırsat: Bölgeyi Ele Geçirmek için Yeni Bir Strateji, Richard Perle, Douglas Feith, David Wurmser, ve diğerleri, İleri Stratejik ve Politik Araştırmalar Enstitüsü] 1996.

ve politik bağlarını geliştirmesi ve özellikle petrol sözleşmeleri söz konusu olduğunda, Batı Avrupa şirketlerinin yanı sıra Japonya, Çin ve Rusya ile ticaret ve işletme anlaşmaları imzalamasıdır. İsrail'in, Washington'ın köle durumundaki bağımlı Arap rejimlerine dayanan ekonomik hâkimiyet dairesinin zenginliğininin yarısını paylaşma hayalleri giderek daha da belirsizleşiyordu. Dördüncü engel, on yıldan beri devam eden Birleşik Devletler-Avrupa ambargosuna ve askeri saldırılara rağmen Irak rejiminin yavaş yavaş kendini toparlamasıydı. Geçen zaman içinde İsrailliler ve onların Bush yönetimindeki Siyonist temsilcileri ambargoyu sona erdirmek ve Irak'la ilişkileri normalleştirmek için bir antlaşmanın ufukta göründüğünü fark ettiler. Son olarak, kanuna aykırı yerleşme ve işgal edilmiş topraklardaki zalim baskıcı politikalara eşlik eden ekonomik giderler ve bireysel güvensizlik nedeniyle İsrail'de giderek derinleşen bir iç kriz vardı. İsrail'in dış göçü, iç göç miktarını aşmıştı, Yahudiliğe dayanan sosyal yardım politikaları paramparça olmuştu ve yüzlerce aktif yedek asker, kirli sömürgeci savaş içinde askeri görevlerini yerine getirmeyi reddetmişti. Irak'la başlayarak bağımsız Arap rejimlerine karşı sürdürülen bir dizi Birleşik Devletler savaşı açıkça İsrail Devleti'in menfaatineydi ve bu, Sharon rejimi, onun gizli polisi (Mossad), İsrail askeri gücü ve Washington'da önemli pozisyonlarda bulunan sağ görüşlü Siyonistler tarafından da böyle görülüyordu.

İsrail Devleti, emperyalist Birleşik Devletler'i kendi emperyal ekonomik ve güvenlik çıkarlarını ve dahası İsrail'inkileri tehlikeye atacak bir dizi savaşı sürdürmesi konusunda nasıl etkileyecekti?

Bu sorunun en dolaysız yanıtı Bush yönetiminde politika üreten en önemli kilit pozisyonlarda veya bunlara yakın konumlarda bulunan Siyonist yanlısı memurların oynadıkları rolde bulunacaktır. Bu memurların İsrail Devleti ile politik danışmanlık pozisyonlarının da dahil olduğu eskiye dayanan pek çok ideolojik

ve politik bağı vardır. Politik yaşamlarının büyük bir kısmında kendilerini İsrail'in Birleşik Devletler'deki devlet çıkarlarını sürdürmeye adamışlardır. Birleşik Devletler savaş stratejisinin planlanması ve yürütülmesi Pentagon'daki sivil militarist Siyonistlerin elinde olduğu halde, başarıya ulaşmaları Sharon'un Birleşik Devletler'deki Büyük Yahudi organizasyonlarında bulunan yardımcılarının sağladığı güçlü destek sayesinde olmuştur. Büyük Yahudi Organizasyonlarının Başkanları, Hakaret Karşıtları Derneği, AIPAC (Amerikan İsrail Kamu İlişkileri Komitesi) ve onların binlerce eylemcisi (doktorlar, diş hekimleri, hayırseverler, emlak komisyoncuları, bankerler, gazeteciler medyadaki nüfuzlu kişiler ve akademisyenler) kilit Yahudi politikacılar ve ideologlarla işbirliği içinde savaş konusunda bastırdılar. Saddam Hüseyin'i ve laik Baas Partisi'nin hükümet mekanizmasını yok etmenin İsrail Devleti'nin çıkarlarına uygun olduğu iddiasındaydılar.

İsrail ve Birleşik Devletler: Benzersiz Bir İlişki

Birleşik Devletler-İsrail ilişkileri pek çok şekilde tanımlanmıştır. Politikacılar İsrail'den Birleşik Devletler'in dünyada değilse bile Ortadoğu'daki en güvenilir müttefiki olarak söz ederler. Bazıları İsrail'in stratejik bir müttefik olduğunu söyler. Kimileri ise İsrail ve Birleşik Devletler'in terörizme karşı savaşta ortak demokratik değerleri paylaştığı görüşündedir. Sol görüşteki eleştirmenler İsrail'i, Arap milliyetçiliğini zayıflatmaya çalışan Birleşik Devletler emperyalizminin kuklası ve köktendinci İslamî terörizme karşı bir siper olarak görür. Yalnızca bir kaç yazar, İsrail hükümetlerinin güçlü Yahudi lobileri, medyadaki kişiler, finans ve hükümet çevreleri aracılığıyla Birleşik Devletler hükümet politikaları üzerinde "aşırı bir etkiye" sahip olduğuna dikkat çeker.

Yukarıda sıralananların çoğunda doğruluk payı olmakla birlikte Birleşik Devletler gibi emperyalist bir güç ile İsrail gibi bölgesel bir güç arasındaki bu ilişkide benzersiz bir yan vardır. Washington'un AB, Japonya ve İngiltere ile ilişkilerinin aksine

büyük finansal kaynakların aktarılması konusunda baskı yapan ve bunun gerçekleşmesini sağlayan İsrail'dir (yılda 2.8 milyar dolar, 30 yıl içinde 84 milyar dolar).[2] İsrail, ülkesine en yeni silahların ve teknolojinin aktarımını, Birleşik Devletler pazarlarına kısıtlama olmaksızın girişi, göçmenlerin serbest girişini, savaş durumunda ve sömürgeleştirilmiş insanların bastırılmasında Birleşik Devletler'in koşulsuz bağlılığını ve her türlü Birleşmiş Milletler kararı karşısında Birleşik Devletler vetosunu garanti altına almıştır.

Devletler arası ilişkiler açısından bakıldığında, İmparatorluk'tan vergi kesen daha küçük olan bölgesel güçtür ve bu sözde benzersiz ve paradoksal bir sonuçtur. Bu paradoksun açıklaması Birleşik Devletler'in ekonomi, siyasi partiler, Kongre ve Temsilciler Meclisi gibi stratejik kesimlerindeki İsrail yanlısı Yahudiler'in güçlü ve etkili rolündedir.

Eski imparatorluklara en yakın muadil denizaşırı bağlantıları yoluyla para yardımı ve özel ticaret ilişkilerini sağlayabilen kolonilerdeki beyaz göçmenlerdir.

Birleşik Devletler'deki İsrailli sömürgeciler, bazı durumlarda *İşgal Altındaki Topraklar*'daki sömürgeci yerleşimleri finanse etmekte kullanılan tahvilleri satın almak amacıyla düşük ücretli işçilerin sendika aidatlarından oluşan fonların yönünü değiştirip İsrail'e milyarlarca dolar bağışta bulunmuş ve yatırım yapmıştır. Bazen de Birleşik Devletler adalet sisteminden kaçan Yahudiler, özellikle de Mark Rich gibi zengin borsa dolandırıcıları ve hatta gangsterler ve katiller İsrail Devleti tarafından korunmuştur. Birleşik Devletler Adalet Birimi'nden ara sıra gelen resmî suçlu iadesi talepleri kasıtlı olarak görmezden gelinmiştir. Sömürgeleştirilmiş imparatorluk; sözde müttefik, gerçekte hegemonik olan bu

2) "US Financial Aid to Israel: Facts, Figures and Impacts", *Washington Report on Middle East Affairs*. [Birleşik Devletler'in İsrail'e Yardımı: Gerçekler, Rakamlar ve Etkiler, Ortadoğu Meseleleri Hakkında Washington Raporu] 2004.

güce boyun eğişini örtbas etmek için onun yolundan çekilmiştir.

Birleşik Devletler-İsrail ilişkisi, modern tarihte emperyalist bir ülkenin sözde müttefiki olan bir ülkenin kasıtlı askerî hamlesini örtbas ettiği ilk ilişkidir. 1967 yılında İsrail savaş uçakları Birleşik Devletler *Liberty* adlı bir iletişim ve keşif gemisini uluslararası sularda yaklaşık bir saat boyunca makinali tüfekle taradı ve bombaladı. Saldırı sonunda yüzlerce denizci ve subay yaralandı ve öldü. Açık bir şekilde görülen Birleşik Devletler bayrağının yanı sıra, dinlenen İsrail mesajları gösterdi ki bu kasıtlı bir saldırıdır. Washington, hâkimiyeti altında olduğu ülkeden gelen utanç verici bir saldırıyla karşı karşıya kalan herhangi bir Üçüncü Dünya lideri gibi davrandı: Saldırıya tanıklık eden deniz subaylarını susturdu ve usûlen bildirilen özrü ve tazminatı sessizce kabul etti. Bunun Birleşik Devletler'in bir müttefikiyle askerî ve diplomatik ilişkilerinde benzerine rastlanmamış bir hareket olması bir yana, kayıtlarda emperyalist bir ülkenin bölgesel bir müttefiki tarafından gerçekleştirilen bir saldırıyı örtbas etmesi gibi bir vaka yoktur.[3] Aksine, benzer koşulların ardından diplomatik ve savaşçı tepkiler gelmiştir. Bu bariz anormallik hiç bir şekilde askerî zayıflıkla ya da diplomatik başarısızlıklarla açıklanamaz. Washington çok daha üstün teçhizatlara sahiptir ve siyasî idare mevcut olduğunda diplomatları müttefiklere veya düşmanlara şiddetli beyanatlarda bulunma yetisine sahiptir. Yahudi-Amerikan Lobisi, Kongre üyeleri, medya ve Wall Street'teki nüfuzlu kişiler, Başkan Johnson'ın uslu bir vatandaş gibi hareket etmesini sağlayan Birleşik Devletler politik ekonomik sistemi içinde stratejik bir biçimde konumlandırılmışlardır. Hâkimiyet altındaki politik liderlik için doğrudan baskıya gerek yoktur. Politik oyunları öğrenen bir lider görünüşte kendi inançlarına gö-

3) James Bamford, *Body of Secrets:Anatomy of the Ultra-Secret National Security Agency* [Sırlar Kurumu:Çok Gizli Ulusal Güvenlik Kurumunun Anatomisi] (Doubleday, New York, 2001).

re hareket eder. İsrail-Birleşik Devletler ilişkisi öyle benzersiz bir ilişkidir ki, ortada tahrik edici bir unsur olmadan yapılmış askerî bir saldırıdan bile şüphe edilmemiştir. Tüm hâkimiyet altındaki güçler gibi Washington da, Birleşik Devletler Deniz Birliği tanıklarını konuşmaları hâlinde askeri mahkemede yargılamakla tehdit ederken, Tel Aviv'deki saldırganlarının üzerine titriyordu.[4]

Bu asimetrik ilişkinin bir diğer örneği Soğuk Savaş sırasındaki en önemli casusluk vakalarından biri olan Jonathan Pollard adlı bir İsrail ajanı ile Pentagon'un karıştığı olaydır. Pollard yıllar boyunca Birleşik Devletler İstihbaratı, karşı-istihbarat, stratejik planlar ve askerî silahlarla ilgili çantalar dolusu çok gizli belge çalmış, kopyalamış ve onları İsrail yetkililerine teslim etmişti. Bu, yakın tarihte herhangi bir müttefiki tarafından Birleşik Devletler'e karşı yürütülmüş en büyük casusluk vakasıydı. Pollard ve eşi 1986 yılında mahkûm edildiler. Birleşik Devletler Hükümeti, İsrail hükümetini gizlice protesto etti. Öte yandan, İsrailliler Yahudi-Amerikalı müttefikleri aracılığıyla Pollard'ın lehine propaganda yapmak amacıyla bir lobi organize ettiler. Sonuç olarak, tüm üst düzey İsrail liderleri ve Yahudi-Amerikalı lobiciler Pollard'ın affedilmesi için bir kampanya düzenlediler ve Başkan Clinton döneminde neredeyse başarıya ulaşıyorlardı.

İki ülke arasındaki ilişkinin eşitsizliği büyük kanun kaçağı Marc Rich davasında da açıkça görülebilir. Bir sermayedar ve tüccar olan Marc Rich, Birleşik Devletler Federal Mahkemesi tarafından çok sayıda dolandırıcılık ve vergi kaçırma işinden suçlandı. İsviçre'ye kaçtı ve ardından haksız yolla elde edilmiş servetinden yüklü miktarları İsrail endüstrilerine ve hayır kurum-

4) James Ennes, *Assault on the Liberty*, [Özgürlüğe Saldırı] (Random House 1980) Ayrıca bkz. Statements by Ward Boston, Jr., Captain [Ward Boston, Jr., Captain'dan Demeçler] JAGG USN (Ret), 9 Ocak 2004 ve Admiral Thomas Moorer, *USN* (Ret) 11 Ocak, 2003.

larına yatırarak bir İsrail pasaportu ve vatandaşlık elde etti. Hakkındaki suçlamaların ciddiyetine rağmen Rich İsrail'in üst düzey siyasî liderleri ve ekonomik elitiyle yakın ilişkiler kurdu. 2000 yılında İsrail Başbakanı ve aralarında Rich'in eski eşinin de olduğu çok sayıda İsrail yanlısı Yahudi, Rich'i affetmesi için Clinton'ı ikna ettiler. Rich'in affedilmesi ile eşinin Demokratik Parti'ye 100.000 dolarlık bir katkı sağlaması arasındaki bağlantı konusunda itirazlar yükseldi. Ancak Birleşik Devletler'in İsrail etkisine boyun eğişi ve İsrail Lobisi'nin gücü gibi konular iki ülke arasındaki ilişkinin temelini oluşturmaktadır ve bu üzerinde düşünülmesi gereken çok daha önemli bir konudur. Birleşik Devletler Başkanı'nın bir dolandırıcı zanlısıyla başa çıkmak için yabancı bir yöneticiye danışmasının (Clinton'ın Barak'a danışması) çok sıradışı bir durum olduğuna da ayrıca dikkat çekmek gerekir. Duruşmasından kaçmış ve mahkûm olduğu cezalardan hiçbirini çekmemiş bir kanun kaçağını affetmek benzeri görülmemiş bir durumdu.

İsyancı halkların İsrail tarafından şiddetle bastırıldığı dönemlerde bile, Birleşik Devletler'in etkili politikacılarının İsrail Devleti'ne olan bağlılıklarını beyan etmek üzere yıl boyunca İsrail'e birçok defa hac ziyareti yapması İsrail'in gücünü açıkça göstermektedir.[5] Aksine İsrailliler'in mini imparatorluğunun Birleşik Devletler'deki alt düzey parti yöneticileri Yahudi devletinin Lübnan'ı işgalini, Birinci ve İkinci İntifada Hareketleri'nin kanlı bir şekilde bastırılmasını alkışladı ve Birleşmiş Milletler'deki güvenilirliğini feda ederek, başka İsrail katliamlarını önlemek için yapılacak her türlü uluslararası arabuluculuğa karşı çıktı.

Avrupa Birliği müttefikleri tarafından sunulan karşı çıkılamayacak insan hakları ihlâli kanıtlarına rağmen Washington Birleşmiş Milletler'deki oylamalarda, hatta Güvenlik Konseyi'nde, hâ-

5) *Ortadoğu Meseleleri Hakkında Washington Raporu*, 2002. Kongre Adaylarına İsrail Yanlısı PAC Katkıları, Haziran 2003.

kim gücün yararına çalıştı. Washington, uluslararası güvenilirliğini feda ederek ve 150 ulusu hiçe sayarak İsrail ırkçılığına karşı eleştirileri "anti-semitizm" olarak yaftaladı. Bu Washington'ın İsrail karşısındaki gurursuzluğunun ulaştığı son nokta değildi.

Birleşik Devletler'in en yakın tarihli ve muhtemelen en önemli gurursuzluğu 11 Eylül'de Dünya Ticaret Merkezi ve Pentagon'a yapılan saldırılarını izleyen aylarda gerçekleşti. Fox Haber 12 Aralık 2001'de, Birleşik Devletler İstihbarat kaynaklarından ve federal müfettişlerden, uzun süreden beri devam etmekte olan Birleşik Devletler hükümet görevlilerini casusluk amaçlı izleme çalışmalarına karışan 60 İsrailli'nin 11 Eylül'den beri gözaltında tutulduğunu öğrendi. Tutuklananların pek çoğu aktif İsrail ordusu veya istihbaratı casuslarıydı. Vatansever anti-terörizm kanunu çerçevesinde tutuklanmışlardı. Çoğu, Birleşik Devletler'de ve ona karşı yürütülen gözetleme etkinlikleri ile ilgili yalan makinesi sorularında takıldılar. Daha önemlisi federal müfettişlerin, İsrail casuslarının 11 Eylül saldırıları ile ilgili önceden istihbarat topladıklarına ve bunları Washington'daki müttefikleriyle paylaşmadıklarına inanmak için nedenleri vardı. İsrail'in 11 Eylül saldırılarıyla ne derece ilişkili olduğu çok sıkı bir biçimde gizlenmektedir. Üst düzey bir federal müfettiş *Fox Haber*'e "gizli bağlantılar" olduğunu söyledi. Ayrıntı vermesi istendiğinde ise federal müfettiş bu isteği "11 Eylül'ü ve bu İsrailliler'i ilişkilendiren kanıtlar gizlenmiştir. Toplanan kanıtlar hakkında size bilgi veremem. Gizli bilgidir" diyerek reddetmiştir.[6]

Hiç bir şey İsrail'in Washington üzerindeki gücünü bu İsrail casusluk vakası kadar iyi örnekleyemez. Birleşik Devletler tarihindeki en korkunç bombalama olayında bile Washington, federaller tarafından toplanan kanıtlarla, 11 Eylül'den önce ünlü İsrail ajanlarının ellerinde konu hakkında bilgi olabileceğini göste-

6) Bkz. "Carl Cameron Investigates" (Parts 1-4) [Carl Cameron Araştırmaları (1-4. bölümler)] *Fox News Network*, 17 Aralık, 2001.

ren kanıtların ilişkilendirilmesini engeller. Böyle kanıtların politik ve ekonomik elitler arasındaki bağlantılar hakkında sorulara yol açabileceği ve Ortadoğu'daki stratejik ilişkileri zayıflatacağı açıktır. Daha önemlisi, Bush yönetimini Yahudi Amerikan Lobisi'ne ve onun medya ve finans sektörleriyle hükümetteki güçlü resmî ve gayriresmî ağlara karşı kışkırtacaktır. *Fox Haber*, muhtemelen Washington'daki siyasî liderlerin İsrail casusluklarını örtbas etmesiyle engellenen federal müfettişlerden çok sayıda gizli belge etti. Cameron tarafından keşfedilen bu belgeler 11 Eylül'den çok önce Birleşik Devletler'de geniş çaplı, uzun vadeli İsrail casusluğu gizli soruşturmasında en az 140 İsrailli'nin alıkonduğunu veya tutuklandığını ortaya koyar. Önde gelen basılı veya elektronik medya kuruluşlarından hiç biri bu tutuklamaları haber yapmamıştır. Ne Başkan ne de Kongre liderleri İsrailliler'in Birleşik Devletler'in temel askerî ve istihbarat bilgilerini elde etmek konusundaki yaygın ve sürekli çabalarından söz etmediler.

Gizli belgeler "ülke çapında şehir ve kasabadaki yüzlerce olay" hakkında ayrıntılar verir ve müfettişlerin iddiası bunun İsrailler tarafından organize edilmiş bir isihbarat toplama etkinliği olabileceğidir. *Fox Haber*, federal belgelerden anlaşıldığına göre İsrailli ajanların askerî üsleri, Narkotik Yürütme İdaresi'ni, Federal Araştırma Bürosu'nu ve onlarca hükümet tesisini ve hatta gizli büroyu ve listelenmeyen kanun yürütme ve istihbarat teşkilatı personelinin evlerini hedeflediğini ve buralara nüfuz ettiğini belirtir. Genel Muhasebe Bürosu (Birleşik Devletler Kongresi'nin araştırmacı bir kolu) belgelerinden biri İsrail'den "Ülke A" şeklinde söz eder. Belge şöyle devam eder: "Ülke A hükümeti Birleşik Devletler'e karşı herhangi bir müttefik tarafından yapılan en saldırgan casusluk operasyonunu yürütmektedir." Savunma İstihbarat raporlarından birinde ise İsrail'in "bilgiye karşı doymak bilmez bir açlığı olduğu, askerî ve endüstriyel teknoloji bilgilerini saldırgan bir biçimde topladığı ve Birleşik Devletler'in bu konuda öncelikli ülke olduğu" söylenmiştir.

Carl Cameron tarafından yazılan *Fox Haber* raporu *Fox Haber* internet sayfasında kısa bir süre (12 Aralık 2001) yayınlandıktan sonra kaybolmuş ve bir daha görünmemiştir. Diğer kitle iletişim araçlarının hiçbiri bu büyük casusluk raporu hakkında haber yapmadı. Şüphesiz bunda kitle iletişimindeki güçlü İsrail yanlılarının payı olmuştur. İsrail hâkimiyeti medya kuruluşlarına ve siyasî liderlere doğrudan "baskı" yapmak yerine İsrail'in stratejik bilgi edinmesi hakkında haber yapmasını sınırlandırırken maksimum nezaketle çalışarak, onları "ikna eder" ve "sindirir".

İsrail ajan ağı zaman zaman tutuklanma, sorgulanma ve sınır dışı edilmelere maruz kalsa da İsrail Devleti ve görev başındaki bakanlar hiç bir zaman açıkça kınanmaz veya Birleşik Devletler büyükelçisinin sembolik biçimde geçici olarak görevden alınması gibi resmî diplomatik hamleler yapılmaz.

Birleşik Devletler'in İsrail ajanları karşısındaki tutumuna en yakın örnek fakir, bağımlı üçüncü dünya ülkelerinin Birleşik Devletler casusluğu karşısındaki tutumudur. Böyle durumlarda yumuşak başlı üçüncü dünya yöneticileri sessizce büyükelçiden bazı saldırgan ajanların dizginlerini çekmesini ister.

Yanıtlanmamış Soru: 11 Eylül ve İsrailliler

Bombardımanın Washington'u Müslüman-Arap muhaliflerine saldırmaya kışkırtmak için hazırlanan bir İsrail komplosu olduğuna dair söylentiler Arap ülkelerinde yayıldı. Bu hikâyeler ve onların yazarları, Bush'un anti-terörizm kampanyasının Sharon'un Filistinliler'e uyguladığı "anti-terörist" baskıları meşru kılması gibi ikincil kanıtlar dışında bir şey sağlamadılar. İsrail'i töhmet altında bırakan hikâyeler tüm medya ve siyasî liderler tarafından tamamen dışlandı. Şimdi Birleşik Devletler federal müfettişleri İsrailliler'in saldırı gerçekleşmeden önce bundan haberdar olabileceklerini ve bunu paylaşmadıklarını açıklıyorlar.

Bu, Arap teröristlerle İsrail gizli polisi arasındaki ilişkiler meselesini gündeme getiriyor. İsrailliler bu gruba sızdılar mı yoksa

onlar hakkında bilgi mi topladılar?[7] Federal müfettişlerin gizli bilgileri muhtemelen bu hayatî sorulara bir açıklık getirebilir. Bu gizli bilgiler bir gün kamuoyuna açıklanacak mı? Bu büyük olasılıkla gerçekleşmeyecek. Bunun nedeni ise İsrail'in gizli ajanlarını ve daha önemlisi hükümetteki ve finans sektöründeki güçlü denizaşırı lobisi ve müttefikleri aracılığıyla Birleşik Devletler üzerindeki etkisini açığa çıkaracak olması. İsrail'in 11 Eylül'le ilgili olası bilgisine ilişkin herhangi bir kamuoyu açıklamasının bulunmayışı, İsrail'in her yerde hazır ve nazır bulunan ve saldırgan mizaçlı çok sayıda güçlü diaspora destekçileri olduğunu gösterir.[8] Kitle iletişim araçlarının 11 Eylül'ü politik ve ekonomik anlamda çok fazla önemsemesine ve geniş kapsamlı etkileri olan güçlerin, fonların ve kurumların ulusal güvenlik meselesi etrafında kopardığı gürültüye bakılırsa, İsrail'in Birleşik Devletler'in en hassas terörizm karşıtı çevrelerinde çalışan casusluk ağlarından hiç söz edilmemesi şaşırtıcıdır. Birleşik Devletler İmparatorluğu ile bölgesel güç İsrail arasındaki "benzersiz ilişki"yi doğru şekilde anlarsak bu elbette şaşırtıcı olmaktan çıkar.

KURAMSAL MESELELER

Küresel bir emperyalist güç olan Birleşik Devletler ile bölgesel bir güç olan İsrail arasındaki ilişki bize devletlerarası ilişkilerin benzersiz bir modelini sunar. Bu vakada bölgesel güç bir yandan yaygın casusluk ve para aklama işlerine karışırken, diğer yandan haraç (Birleşik Devletler Kongresi'nden yıllık 2.8 milyon dolarlık doğrudan katkı), Birleşik Devletler pazarlarına serbest erişim,

---

7) Eski muhafazakâr ve sözde ayakkabı bombacısı Richard Reid, Aralık 2001'de Amerikan Havayolları yolcu jetini patlatmaya çalışmak suçundan tutuklandı, sıradışı geçmişine rağmen bir El Al Uçuşu ile İsrail'e girmeyi başardı, *BBC Haberleri*, 28 Aralık, 2001.

8) İsrail'le güçlü medya bağlantılarının ayrıntılı incelemesi için bkz. Gordon Thomas ve Martin Dillon, Robert Maxwell, *Israel's Superspy: The Life and Murder of a Media Mogul*, [Robert Maxwell, İsrail'in Süper Ajanı: Bir Medya Devi'nin Yaşamı ve Öldürülüşü] (Carol ve Graf, New York, 2002).

denizaşırı suçlu Yahudilerin kovuşturmaya uğramasını veya Birleşik Devletler'e iadesini engellenmesini talep eder. Dahası, İsrail uluslararası platformlarda Birleşik Devletler-Ortadoğu politikasına sınırlar tayin eder. İsrail'in hâkim durumu hem Demokrat hem de Cumhuriyetçi başkanlıklar döneminde neredeyse yarım yüzyıl boyunca devam etmiştir. Diğer bir deyişle, bu durum kişilere veya belirli geçici politika üreten gruplara değil yapısal bir tarihi ilişkiye dayanır.

Bu benzersiz ilişkinin incelenmesiyle çok sayıda hipotez ortaya çıkar.

Bunlardan ilki, bölgesel İsrail Devletinin büyük güçlere kıyasla (Avrupa ve Birleşik Devletler) daha az ikna gücü, ekonomik erişimi veya askerî gücü olduğu gerçeğinden doğar. İsrail'in gücü diaspora'ya ve ayrıca dünyadaki en güçlü emperyalist devletin güç ve propaganda merkezlerine doğrudan ve dolaylı erişime sahip olan çok iyi yapılanmış, ekonomik olarak güçlü Yahudi ağlarına dayanır. Kitle iletişimi, fikir üreticileri, Kongre ve Başkanlık düzeyinde çalışan bu "iç sömürgeciler" vasıtasıyla haraç alınır. Demokrat Parti kaynaklarının % 50'sine yakını İsrail yanlısı Yahudiler'den gelir. Oylama sonuçlarını etkileyen Yahudi ağları tarafından harcanan her bir dolar karşılığında, İsrail Devleti İşgal Altındaki Topraklar'daki yüzme havuzlu, Romen bahçıvanları ve Filipinli hizmetçileri olan sömürgeci yerleşimlerin inşasını ve silahlandırılmasını finanse etmekte kullanılan 50 dolarlık yardım alır.

İsrail bu denizaşırı ağlar yoluyla Birleşik Devletler'in Ortadoğu'daki dış yardımlarına doğrudan müdahil olabilir ve parametreleri belirleyebilir. Denizaşırı ağlar Birleşik Devletler'in İsrail'e karşı iç tartışmasının şekillendirilmesinde önemli bir rol oynarlar. İsrail'in Yahudi Soykırımı'nın kurbanlarına karşılık haklı bir tepki olarak Filistinliler'i baskı altında tuttuğuna dair propaganda medyada tekrarlanmış ve yayılmıştır. Ağın en üst basamaklarından, avukatlar idare meclisine ve doktorun bekleme odasına

dek her yerde bu ağın destekçileri her türlü eleştirel sese "antisemitist" suçlamasıyla saldırıyor. Partizanlar bölgesel gözdağı verme ve kötü niyetli meslekî müdahaleler yoluyla İsrail politikasını ve liderlerini savunur, onlara para yardımında bulunur, oy kullananları örgütler ve büro için çalıştırır. İnsanlar bir kez büroya girdikten sonra İsrail politik ihtiyaçlarına uyum sağlarlar.

Denizaşırı göçmenlerin emperyalist bir gücü etkilemeye çalışması olayı sadece Yahudilere özgü değildir. Miami'deki Kübalı sürgünler de büyük partiler üzerinde önemli etkiye sahiptir. Ancak başka hiç bir vakanın sürekli bir hâkimiyet ilişkisinin kurulmasına yol açacak bağlantısı yoktur: Bölgesel bir güç tarafından sömürülen bir imparatorluk, İsrail'e haraç veren ve denizaşırı kolonilerinin ideolojik at gözlüklerine tabi olan Birleşik Devletler.

İmparatorluk askerî genişlemesini saldırgan bir biçimde sürdürürken ve baskının iç sesleri kamuoyu tartışmasının koşullarını daraltırken cevaplanmayı bekleyen pek çok soru var.

Sömürgeler siyasî ve entelektüel çevrelerde etkilerini artırdıkça, İsrail'in özellikle siyasî tehdit ve savaş konularında Birleşik Devletler'e üstün olduğunu çok daha güvenle savunurlar.

İsrail'in güvenlik sistemiyle, içinde işkencenin de bulunduğu sorgulama yöntemleriyle yüzsüzce övünürler ve Birleşik Devletler'den İsrail'in Ortadoğu'daki savaş gündemini takip etmesini isterler. İsrail, mahkûmlara sorgulama sırasında devlet-onaylı fiziksel ve zihinsel kötü muamelede bulunulduğunu ve bu uygulamanın geniş halk desteğiyle yapıldığını kabul etmiştir.[9]

Seymour Hersch, Birleşik Devletler FBI ve İstihbarat Dairelerı'ni İsrail'in gizli polis taktiklerinin izlenmesi ve terör şüphelilerinin aile üyelerine işkencenin kullanması veya kullanmakla tehdit edilmesi konusunda sıkıştırır.[10] Birleşik Devletler, aranan Iraklı Baasçılar'ın eşlerini ve kızlarını hapse atarak davayı takip

9) Frankel, Glenn, "Prison Tactics A Longtime Dilemma for Israel" [Hapishane Taktikleri, İsrail için Uzun Süreli İkilemi] *Washington Post*, 16 Haziran, 2004; sayfa A01.
10) *National Public Radio*, Görüşme, Ekim 2004.

eder. Rumsfeld'in Savunma Birmi'nde oldukça etkili bir isim olan Richard Perle İsrail'in muhaliflerini saldırganca bombalaması taktiğini destekler. "1981'de İsrailliler acil bir seçimle karşı karşıya kaldılar: Saddam Hüseyin'in Fransız yapımı bir nükleer reaktöre Bağdat yakınlarında yakıt yüklemesine izin mi vermeli yoksa onu tahrip mi etmeliydiler? İsrailliler önleyici saldırıda bulunmayı seçtiler. Saddam Hüseyin hakkında bildiğimiz her şey (sic) Başkan Bush'u benzer bir seçim yapmaya zorluyor: önleyici bir hamle yapmak veya muhtemelen artık çok geç olunca dek beklemek".[11]

Bir başka etkili sömürgeci Senator Joseph Lieberman, Başbakan Sharon'un Başkan Bush'a tavsiyesini tekrarlayarak 11 Eylül'den hemen sonra Birleşik Devletler'in Suriye, Irak ve İran'ı bombalamasını istedi. Harward Hukuk profesörü Alan Dershowitz, İsrail'in Filistinliler'i sınırsız olarak alıkoyma sisteminden model alınan Birleşik Devletler'deki baskıcı kanunları ve işkenceyi açıkça destekledi.[12]

Birleşik Devletler, İsrail'in sömürgeci politikalarının sevk ettiği koşullardan ve tehlikelerden bağımsız olarak siyasetini İsrail'in dış siyaset ihtiyaçlarının emrine sunar. Üstelik hâkim gücün Birleşik Devletler'deki temsilcileri, güvenlik önlemlerini (sorgulamada işkence) mikro düzeyde yönetmeye çalışmakla kalmayıp, genelleştirilen bir Ortadoğu savaşının gürültücü yandaşları oldu. Sömürgeciler, AB'nin uluslararası yönde arabuluculuk girişimlerini ve *İşgal Altındaki Topraklar*'daki barış gözlemcilerini destekleyen Birleşik Devletler destekli Mitchell Planı'nı engellemesi için Birleşik Devletler hükümetini başarıyla etkiledi. Kısacası, İsrail'in aşırılıkları karşısında ara sıra yaptığı önemsiz eleştirilere rağmen, Washington'un emniyet temin edici güç olduğu

11) *NY Times*, 28 Aralık, 2001, s. 19.
12) *CBS Haberleri*, 20 Eylül, 2002.

Filistin bölgelerinin uzun süredir devam eden kanlı işgali ve buradaki baskı ortamında Birleşik Devletler İsrail'in koşulsuz destekçisi olmuştur. İsrail'in sömürgecileri kanalıyla Birleşik Devletler üzerinde kurduğu hâkimiyet, bazı Ortadoğu meseleleri hakkında Birleşik Devletler'in NATO müttefiklerini, Arap petrol müşterilerini, Birleşmiş Milletler'deki Genel Kurul'un büyük çoğunluğunu ve hatta kendi halkını etkisiz hale getirmek için müthiş bir silahtır.

Sömürgecilerin İsrail siyasetinden Birleşik Devletler'e transfer ettiği mantıksız paranoya çok daha tehlikelidir. Bütün Araplar şüphelidir. Ortadoğu'daki düşmanlar bombalanmasa bile tehdit edilmelidir. Gizli askerî mahkemeler ve acele muhakeme usûlü şüpheli teröristlere uygulanmalıdır. Kitle iletişim araçları özellikle İsrail'in paranoyak sendromunu haber yapmak üzere düzenlenmiştir: Her tehditi büyük göstererek Arap "teröristler"e karşı İsrail'in kararlılığına ve etkinliğine baş rolü vermek. Siyasetin paranoyak üslûbu, İsrail'in Ortadoğu'daki Arap ülkelerine saldırılarda bulunmasına, Birleşik Devletler'de casusluk yapılmasına, Birleşik Devletler'de yasadışı yollardan nükleer aygıtlar alınmasına ve Filistinliler ve Lübnanlılar'a yönelik sürekli bir şiddete yol açmıştır. Tehlike, bu paranoyak üslûbun Birleşik Devletler tarafından özümsenmesinin hem Ortadoğu hem de dünyanın geri kalanı ve Birleşik Devletler'deki demokratik özgürlük için çok büyük sonuçlar doğurmasıdır.

Entelektüel sömürgeciler ve diğer İsrailli gazete yazarları, *İşgal Altındaki Topraklar*'da İsrail güvenlik politikasının tam bir felâket olduğundan söz etmeyi unuturlar: İsrail otobüs terminallerine, genel alış veriş merkezlerine, beş yıldızlı otellere, pizzacılara ve sınırda yaşayan tüm insanlara yönelik saldırılar düzenlenmiş, yüzlerce İsrail vatandaşı öldürülmüş ve yaralanmıştır. On binlerce eğitimli İsrailli, ne Shin Ben'in, ne ordu ne de yerleşimcilerinin önlemeyi başaramadığı emniyetsiz ortam ve şiddetin yakınlığı gerekçesiyle ülkeyi terk etti. Özellikle yerleşim hareketinin

inanılmaz maliyetleri İsrailli entelektüelleri acıya boğdu.[13]

İsrail'in güvenlik konusundaki başarısızlığına gözlerini kapayan sömürgeciler içeride baskı ve dışarıda savaş için koşulları yaratmakta ısrar ettiler. Kitle iletişim araçlarındaki etkin rolleri göz önüne alınırsa, sömürgecilerin mesajları en prestijli gazetelerin başyazılarındaki ve düşünce sayfalarındaki şöhretleriyle sınırlı sayılarının ve vasat zekâlarının çok ötesine ulaşmıştır. Mevki ve para, psikolojik ve siyasî patolojilerini telafi ettiği gibi ikili bağlılıklar hakkındaki her türlü vicdan azaplarını da geçersiz kılar.

İsrail'in Sömürgeci Tarzı: Birleşik Devletler İsrail Devleti'ne Saygılarını Sunar

İsrail'in dünya kamuoyuna meydan okuması ve her türlü uluslararası yardım organizasyonunun İsrail'in *İşgal Altındaki Topraklar*'daki şehirlerde ve mülteci kamplarında yaptığı öldürücü tahribatların sonuçlarını değerlendirmesine izin vermeyi reddetmesi durumunda İsrail Devleti'ni kim finanse ediyor ve bu finansörlük tüm dünyanın utancı karşısında neden devam ediyor?

Birleşmiş Milletler'in, İsrail'in 2003 baharında Cenin'i nerdeyse tümden yok edişini araştırma girişimi tüm İsrail politik sınıfının düşmanlığını uyandırmıştır. Shimon Perez (Sharon hükümetindeki kendine has ılımlı İşçi Partili) araştırma komisyonunun oluşturulması kararı lehine oy kullanan Birleşik Devletler'in de aralarında bulunduğu Birleşmiş Milletler Organizasyonu'nun 170 üyesini "kana hakaret etmek" ile suçladı.

İsrail Devletini kimin finanse ettiği sorusu temel bir sorudur çünkü bugün tanıdığımız haliyle İsrail, muazzam miktarlarda dış yardım olmadan yaşayabilecek bir ülke değildir. İsrail savaş makinesinin sürekliliğini sağlamak için çeşitli Yahudi ve Yahudi olmayan kuruluşlardan milyarlarca dolar para toplanmaktadır.

---

13) Gideon Levy, "Compensate settlers for what?" [Göçmenlere Ne için Tazminat Ödeniyor?], *Haaretz*, 15 Haziran, 2004.

Bu para yardımları ayrıca *İşgal Altındaki Topraklar*'da ve İsrail'de dünyanın en iyi 20. yaşam standartlarına sahip Yahudi İsrail vatandaşları için koloniler oluşturmak üzere Yahudileri ikna etmek için cömert para yardımlarında bulunma politikaları için de gereklidir.[14] Dış yardım olmadan, İsrail ekonomisinin yaşam standartlarında ve çalışma koşullarında ciddi kesintiler yapması gerekecektir ki bu da çoğu İsralli meslek sahibinin, iş adamının ve yakın tarihte denizaşırı ülkelerden gelen göçmenlerin büyük olasılıkla ülkeyi terk etmelerine yol açar. İsrail askerî bütçesinin azaltılması gerekecek ve İsrail, Arap ülkelerinde ve *İşgal Altındaki Topraklar*'da askerî müdahalelerini azaltmaya mecbur kalacaktır. İsrail, denizaşırı para destekçileri sayesinde yaşayan rantiyeci bir devlet olmayı bırakacaktır, bu da tarım, imalât ve servislere dönüş ve sömürülen düşük ücretli Asyalı hizmetçilerin, ithal edilen Doğu Avrupalı tarım işçilerinin ve Filistinli inşaat işçilerin olmayışı anlamına gelir.

Her iki İsrail tarafının liderlerinden gelen kötü niyetli ve açık saldırılara karşın Avrupa İsrail'in ihraç mallarının ve finansal hizmetlerin ithaline ayrıcalık tanımaya devam ediyor. Büyük partilerle bağlantısı olan Fransa ve İngiltere'deki önde gelen Yahudi organizasyonları, İsrail'in Avrupa Birliği veya Birleşmiş Milletler arabuluculuğunu kabul etmesi için yapılacak baskılarda "ticaret kartı"nı kullanmak yönündeki her türlü çabayı susturmuştur. Ne var ki, Avrupa'nın İsrail'le olan ticaret ve finans bağları İsrail savaş makinesinin esas desteği değildir. Uzun vadeli, geniş çaplı esas finansal destek Birleşik Devletler'de, kamu ve özel kuruluşlarda bulunmuştur.

Birleşik Devletler'de İsrail'in rantçı ekonomisine finansal, ideolojik ve politik destek veren dört temel kaynak vardır:

---

14) "US Financial Aid to Israel: Facts, Figures and Impact." *Washington Report on Middle East Affairs* [Birleşik Devletler'in İsrail'e Yardımı: Gerçekler, Rakamlar ve Etkiler, Ortadoğu Meseleleri Hakkında Washington Raporu]

1) Zengin Yahudi bağışçılar ve güçlü ve disiplinli yardım toplama organizasyonları.

2) Birleşik Devletler Hükümeti-Kongre ve Başkanlık.

3) Kitle İletişim araçları -özellikle de *New York Times*, Holywood ve büyük televizyon ağları.

4) İşçi sendikası patronları ve emeklilik fonlarının başkanları.

Bu dört kurumsal yapılanmada önemli örtüşmeler vardır. Örneğin, İsrail Lobisi'ndeki Yahudi destekçileri Birleşik Devletler'in uzun vadeli, geniş çaplı askerî ve ekonomik yardımını güvence altına almak için Kongre liderleriyle işbirliği içinde çalışırlar. Kitle iletişim araçlarının çoğu ve birkaç işçi sendikası İsrail savaş makinasının ve rantçı ekonomisinin koşulsuz destekçileri tarafından etkilenir. İsrail yanlısı Yahudiler finans, siyaset, meslekî, akademik, emlak, sigorta ve kitle iletişim alanlarında oransız biçimde temsil edilmektedir. Bu kategorilerin her birinde azınlık durumunda olmalarına karşın Yahudiler'in oransız güce sahip olması, örgütlü, aktif ve tek bir mesele üzerine odaklanmış bir grup olmalarından kaynaklanır: Birleşik Devletler'in Ortadoğu politikası ve özellikle de Washington'un İsrail'e askerî, politik ve finansal alanlarda, güçlü, koşulsuz ve sürekli yardımını sağlamak. Güç yapılanmasınaki stratejik pozisyonlarında çalışarak, politikaları etkileyebilir ve siyaset ve iletişim sistemlerinde herhangi bir muhalif sesin özgürce dolaşmasını denetleyebilirler.

Politik çevrelerde, İsrail yanlısı politikacılarla güçlü Yahudi organizasyonları, İsrail yanlısı aşırı sağcı tabana sahip Hristiyan köktenciler ve Savunma sekreteri Rumsfeld ve başkan yardımcısı Cheney gibi askerî-endüstriyel kompleksle bağları olan güçlü politik liderlerle işbirliği yaptılar.

İsrail'in, Washington'ın Soğuk Savaşı'na verdiği koşulsuz destek ve ardından gelen anti-terörist askerî saldırı, Birleşik Devletler'deki sağ görüşlü politik liderlerle, İsrail yanlısı politikacılar ve önde gelen Yahudi organizasyonlarının liderleri arasındaki ide-

olojik ve askerî bağları güçlendirdi. Washington'un yeni emperyalizm siyasetiyle *İşgal Altındaki Topraklar*'da Sharon-Peres fetihleri ve yıkımları mükemmel bir uyum içindedir. Washington'un sürekli savaş doktrininin ve İsrail saldırılarının Pentagon'daki dört önemli savunucusunun Paul Wolfowitz, Douglas Feith, Elliot Abrams ve Richard Perle, yani sağcı Yahudi-Amerikan organizasyonlarının sadık destekçileri olmaları şaşırtıcı değildir.

Birleşik Devletler'deki kitle iletişim araçları, özellikle de "saygın" *New York Times*, İsrail'in "savunma" ve "anti-terörist savaş" adı altında yürüttüğü işgal ve yıkım propagandasının ön saflarında yer aldı. *New York Times*'ta Filistinli sivillerin toplu kıyımlarına ve İsrail'in tarihi 2000 yıl öncesine dek uzanan paha biçilmez tarihi ve dinî alanları tahrip etmesine değinen tek bir yazı yer almadı.[15] İsrail savaş makinesi tarihi manastırları ve dünya kültür mirasını tahrip ederken, Birleşik Devletler'deki İsrail yanlısı kitle iletişim araçları eleştiri merceklerini Katolik ruhban sınıfının skandallarına odakladılar. İsrail'in Hz. İsa Kilisesi'ni mermi yağmuruna tutmasını ve sığınak arayanları katletmesini kınayan Kilise bu şekilde susturuldu.

Zengin ve örgütlü Yahudi organizasyonları, itaatkâr Kongre temsilcileri ve sağcı köktendinci organizasyonlar İsrail'in tek finansal destekçisi değildir. Birleşik Devletler'de vergi ödeyenler İsrail savaş makinesine 35 yıldan fazla bir zamandır yılda 3 milyar dolar doğrudan yardım yapmaktalar (bu rakam toplamda 100 milyar dolardan fazladır ve artmaktadır). Sıradan sendika üyeleri emeklilik fonlarının normal geri dönüş oranlarının altında ve daha fazla riskle İsrail tahvillerine yatırıldığını öğrenince şaşırabilirler. İsrail tahvillerinin düşük yatırım kalitesine rağmen, Birleşik Devletler'deki en büyük işçi sendikalarından bazıları, çalışanların emeklilik fonlarını ve büyük çokuluslu şirketler kolek-

15) William Dalrymple, *From the Holy Mountain* [Kutsal Dağdan], Harper Collins, 1997. 5. Bölüm, İsrail ve *İşgal Altındaki Topraklar*'daki içlerinde Ermeniler'in de bulunduğu tarihi Ortodoks Hristiyan topluluklarının sistematik olarak tahrip edilişini anlatıyor.

tif olarak İsrail rejimine milyarlarca dolar kredi verdiler. Sözü edilen bütün bu durumlarda, yabancı bir hükümetin tahvillerini alma kararı işçi sendikası patronları ve şirket fon yöneticileri tarafından üyelere veya hissedarlara danışılmadan alındı.[16]

Toptan, Perakende ve Süpermarket Sendikası finansal direktörü Nathan Zirkin, İsrail'in baskılarına ve Filistin işçi sendikacılarını ve eylemcilerini tutuklamasına rağmen sendikanın İsrail tahvillerini almaya devam edip etmeyeceğini sorusuna şöyle yanıtladı: "Elbette devam edeceğiz. İsrail gelene kadar Filistinliler'in hiç bir şeyi yoktu".[17] Tahvil gelirleri Batı Şeria ve Gazze'deki Yahudi yerleşimlerini desteklemek için kullanılıyor. Gelirlerin kalan kısmının çoğu ise askerî birimlerde ve İsrail istihbarat birimlerinde harcanmak üzere normal bütçeye aktarılıyor.

İsrail tahvillerinin alıcısı olan işçi sendikalarının bir çoğu mafya tarafından kontrol altında tutuluyor veya onların etkisinde. Kamyon şoförleri sendikası İsrail tahvillerinin en büyük alıcısı durumunda. Bu sendika ayrıca, mafya bağlantıları, sendika fonlarının kanunsuz kullanımı ve üye emeklilik fonlarının büyük miktarlarda soyulması nedeniyle itham edilen çok sayıda üst düzey memura sahip olmasıyla da tanınıyor. Bu durumda işçi sendikası mafya üyeleri İsrail tahvillerinin satın alınması yoluyla, kitle iletişim araçlarının olumlu propaganda yapmasını sağlıyor ve "saygın" Yahudi organizasyonlarından destek alıyorlardı.

Sendika emeklilik fonları, İsrail tahvili almak için sendika bürokratları tarafından da kullanıldı. En çok adı çıkan vaka, çalışanlarının % 95'ini siyah, Hispanik ve Çinliler'in oluşturduğu ve çoğu minimum ücretlerin altında çalışan, eski Uluslararası Kadın Giysisi Çalışanları Sendikası (ILGWU), şimdiki adıyla UNI-

16) İsrail tahvilleri Birleşik Devletler İşçilerinden 130 milyon dolar topladı, *Jerusalem Post*, 25 Temmuz, 2001. Ayrıca bkz. *Forward*, 21 Şubat, 2003 -El Al Büyük İşçilerin kızmasını engellemek için önlem alıyor- Sharon Müdahale ediyor.

17) Russel Mokkiber, "Bonds of Affection" [Şefkat Bağları], *Multinational Monitor 1988* (multinationalmonitor.org.)

TE sendikasının olayıdır. UNITE sendikasının liderleri ve çalışanları ezici bir çoğunlukla Yahudiler'den meydana gelir ve bu insanlar yılda 100,000 dolar ila 350,000 dolar ve ayrıca giderlerden oluşan bir gelire sahiptir.[18] 25 milyon dolardan fazla miktarda emeklilik fonunu İsrail'e yönlendirilmesiyle Birleşik Devletler işçilerinin barınma, sosyal hizmetler, yasal savunma vb. kredilere ulaşması engellenmiştir.

Yahudi işçi sendikası patronlarının, kendi iyi örgütlenememiş, Birleşik Devletler'deki en kötü çalışma koşullarında çalıştırılan işçilerden çok İsrail Devleti'ne ve onun Filistinli işçilere uyguladığı baskılara yakınlık duyduğu açıktır.

İsrailli tahvil girişimcileri, mafya desteğini de arkalarına alarak ahlâksız içi sendikası patronlarını etkilemiş ve 1500 işçi örgütüne yüzlerce milyon dolarlık İsrail tahvilini diğer elde edilebilir menkul değerlerin ve çoğu yatırımcının İsrail gibi ekonomik bakımdan sorunlu bir devletin kredilerinden bekleyeceğinin çok altında kâr oranlarıyla satmışlardır.

Üyelerinin emeklilik fonlarını ve sendika harçlarını İsrail tahvillerine yönlendiren Birleşik Devletler işçi sendikası patronlarının üç sebebi vardır. Birincisi, İsrail ve İsrail lobicileriyle ilişkilendirilmenin getirdiği politik koruma ve saygınlıktır, ki bu özellikle mafya bağlantılı memurlar için önemlidir. İkincisi Yahudi işçi sendikası liderleri ve İsrail arasındaki ideolojik ve etnik bağlardır. Üçüncüsü ise işçi sendikası patronları tarafından kanunsuz yollarla elde edilen fonları aklamak amacıyla İsrail tahvillerinin kullanılmasıdır. İsrail tahvillerini satan başlıca kuruluş, Birleşik Devletler Menkul Değerler ve Kambiyo Komisyonu tarafından ortaya atılan para aklama suçlamalarını mahkeme dışına taşıyarak yatıştırmayı başarmıştır.

18) Rachel Donadio, "Talking the Talk at Jewish Labor Diner" [Yahudi İşçi Yemeğinde Konuşmayı Konuşmak], *Forward*, 22 Mart, 2004., ayrıca bkz. Robert Fitch, *The Question of Corruption* [Yolsuzluk Meselesi], Metro Labor Press Association, 21 Ekim, 1999, ve Robert Fitch, *Testimony* [Tanıklık], Temsilciler Meclisi, İşyeri Rekabetini Duyması Üzerine, 31 Mart, 1998.

Soykırımın Suç Ortakları

2002 yılının Nisan ayında çoğu Yahudi ve Hristiyan köktendincilerden oluşan 100,000'den fazla insan Cenin kuşatmasının tam ortasında Sharon rejimini desteklemek için yürüdüler. İsrail'de her üç İsrailli'den ikisi (% 65) 2002 Nisan ayı sonlarındaki seçimde Sharon'a oy verdi ve halkın neredeyse % 90'ı Birleşmiş Milletler komisyonunun, İsrail'in *İşgal Altındaki Topraklar*'ı tahrip edişini araştırmasının "İsrail açısından adil olmayacağı" şeklindeki rejim propagandasına inandı. İsrail halkı, Birleşik Devletler işçi sendikası patronları ve Sharon'u finanse eden siyasî ve finansal elitler Filistin halkına karşı işlenen suçların suç ortaklarıdır.

İsrail'de askerî mekanizmaya karşı çıkan ve sayıları giderek azalan Yahudi azınlıkların siyaset ve denizaşırı finansal destek sağlamak konularında medya üzerinde ya hiç etkisi olmadığı ya da çok az etkiye sahip olduğu ortadadır.

Denizaşırı zengin ve güçlü Yahudi mürteciler Sharon'a doğru yöneliyorlar. Milyarder sekiz Rus mafya oligarşi liderinden yedisi İsrail'e cömert bağışlar yaptılar ve de Sharon ve Shimon Peres'le son derece iyi ilişkilere sahipler.

Esas olarak Birleşik Devletler'deki etkin Yahudiler, Hristiyan köktendinciler, askerî endüstriyel kompleks, Pentagon radikalleri ve ahlâksız işçi sendikacıları tarafından sağlanan güçlü ve koşulsuz finansal ve askerî dış yardım nedeniyle İsrail dünya kamuoyuna kafa tutabiliyor, insanî örgütlerine ve insan hakları liderlerine iftira ediyor ve utanmazca soykırım siyasetini sürdürüyor. İsrail liderleri "halklarını" tanıyorlar: Biliyorlar ki daha önceden denenmiş koşulsuz destekçilere sahipler. Biliyorlar ki bankerleri, meslek sahipleri ve köktendincileri son Filistinli öldürülünceye dek kendilerine arka çıkacak.

Cenin katliamının ortasında Washington'da 100,000 insanın yürümesi bunu kanıtladı. Gazze Şeridi'ndeki Refah Mülteci Kampı'ndaki katliamlar sırasında düzenlenen yıllık AIPAC (Amerikan İsrail Kamu İlişkileri Komitesi) konferansına çok sa-

yıda politikacının katılımı Refah kasaplarını desteklediklerini doğruluyor.

Irak Savaş Tehdidi Uydurması: Birleşik Devletler Siyonistleri İş Başında

Birleşik Devletler Kongresi ve medyada, Bush Yönetimi'nin Irak'ın kitle imha silahlarına sahip olduğuna dair üretilmiş kanıtları hakkında giderek büyüyen bir tartışma ve eleştiri var. Daha da önemlisi, Pentagon ve Devlet Bakanlıkları'ndaki üst düzey askerî ve sivil memurların soruşturması ve tanıklığı kendileri ve "siyasî olarak atananlar" arasında derin farklılıklar ve bölünmeler olduğunu ortaya koyuyor. Uzmanların yaptığı açıklamaların tanıklığı ve kanıtları Bush yönetimindeki gerçek güç yapısını anlamak için çok önemlidir. Yönetici sınıftaki kriz ve bölünme dönemlerinde bizlere, yani halka, kimin kimler için yönettiği konusunda bazı aydınlatıcı bilgiler veriliyor. Bugün Washington'daki tartışma, eleştiri ve bölünme böyle bir durumdur.

Yıllar süren Birleşmiş Milletler incelemelerinden, neredeyse 5 aydır devam eden binlerce araştırma ve binden fazla Birleşik Devletler askerî, istihbarat ve bilimsel müfettişi tarafından yapılan röportajlardan sonra Irak'ın kitle imha silahlarına (veya ulusal savunma amaçlı silahlara) sahip olmadığı ispatlanmıştır ve bu konu Bush yönetiminin bazı üyeleri tarafından artık neredeyse kabul edilmiştir. Bu, bir sonraki temel soruyu yol açar: Bush rejimi içinde kim, hangi amaçla uydurma kanıtlar ortaya atmıştır?

Bush savunucularının ilk tepkileri uydurma kanıtları "bürokratik hatalara", "iletişim yetersizliklerine" yüklemesi veya Wolfowitz'in alaycı bir dille bunların "savaş siyaseti için görüş birliği

19) Paul Wolfowitz *Vanity Fair* röportajında, 2003 Temmuz, "kitle imha silahları meselesi bürokratik nedenlerle seçilmiştir, çünkü bu Irak'ı işgal etmek için herkesin üzerinde anlaşabileceği tek gerekçeydi".

sağlamak amacıyla" ortaya atıldığını iddia etmesiydi.[19] CIA direktörü Tenant "hatalar" için kendiliğinden itirafta bulunan günah keçisi oldu ve sonunda "istifa etmek" zorunda kaldı. Ancak soruşturmalar ilerledikçe, Bush rejimindeki çeşitli üst düzey kaynaklardan elde edilen tanıklıklar iki ayrı kanalda siyaset üretildiğini ve ayrı danışmanlar bulunduğunu ortaya koydu: Pentagon ve Devlet Bakanlığı'ndaki kariyer sahibi profesyonel askerî ve sivillerden oluşan resmî yapılanma ve buna paralel politik olarak atanmış kişilerden oluşan yapılanma.

Elde edilebilen kanıtların tümü gösteriyor ki, Irak'a yapılan saldırıyı ve işgali "haklı göstermek" için kullanılan uydurma kanıtların kaynağı Wolfowitz, Feith ve Rumsfeld tarafından Özel Planlama Bürosu'nda (OSP) örgütlenen "gayrı resmî" politik danışmanlardı. OSP Abram Shulsky tarafından yönetiliyor ve askerî konularda ve istihbarat konularında görünürde hiçbir profesyonel bilgi veya nitelikleri olmayan diğer yeni-muhafazakârlardan oluşuyordu. Douglas Feith, Savunma Müsteşarı ve Paul Wolfowitz OSP'yi kurdular. Shulsky, uzun süreden beri Ortadoğu'daki Arap rejimlerine yönelik askerî saldırılara destek veren, tanınmış militarist Richard Perle'ün ateşli bir taraftarıydı ve onun himayesinde bulunuyordu.

Pentagon'dan birinin, yani Savunma Müsteşarlığı'nda, Yakın Doğu ve Güney Asya birimi politikaları için ve Pentagon'da Özel Planlar Bürosu için çalışan Yarbay Karen Kwiatkowski'nin tanıklığına göre "sivil hizmetliler ve aktif görevli askerî profesyoneller bariz biçimde kilit mevkilerde yer almamıştır". Bu kilit mevkiler, yani İsrail, Irak ve Suudi Arabistan Feith, Wolfowitz ve Rumsfeld'in ilgilendiği bölgelerdir. Yarbay Kwiatkowski açıklamalarına şöyle devam ediyor: "İsrail ve Irak söz konusu olduğunda birincil işlerin tamamı siyasî olarak atanan kişiler tarafından yürütülüyordu. Bunlar, İsrail vakasında Washington Yakın Doğu Politikaları Enstitüsü'nden siyasî olarak atanan bir yetkili daire şubesi şefi ve Irak vakasında da Abe Shulsky idi."

Bir başka önemli mesele de eski Pentagon görevlisinin varlığından söz ettiği "şubeler arası kamplaşmalar"dır. Eski Pentagon görevlisi, Bush rejiminde yalnızca kendi içlerindeki çeşitli teşekküller arasında etkileşimi olan, yeni-muhafazakâr ve İsrail yanlısı çeşitli örgütlerin üyelerinden (Yeni Amerikan Yüzyılı İçin Proje, Güvenlik Politikası Merkezi ve Amerikan Girişimcilik Enstitütüsü) söz eder. Pentagon görevlisi başlıca kararların "grup fikri"nin bir sonucu olduğuna dikkat çeker: Yaygın bakış açılarının ve son derece dar ve münferit görüşlerin eleştirilmeden kabul edilmesi. Eski Pentagon görevlisi, şefine "Pentagon'daki bazı kişilerin (kamplaşmalar ve şebekeler) savaş suçları mahkemesinde yıkıcı savaş ve işgal politikaları dolayısıyla Hüseyin'in yanında oturabileceğini" söyledikten sonra şefi tarafından istifa etmeye zorlanmıştır.[20]

OSP ve yöneticileri Feith ve Wolfowitz'in savaşı haklı gösteren "Kitle İmha Silahları"nın varlığına dair öne sürülen uydurma kanıtların sorumlusu olduğu açıktır.

OSP ve Birleşik Devletler'in kilit büroları kanalıyla çalışan şebekelerin üyeleri sağ görüşlü, militarizm yanlısı bir ideolojiyi paylaşıyorlardı ve hepsi fanatik birer İsrail taraftarıydı. Feith ve Perle 1996 yılında, Likud Partisi radikali Benjamin Netanyahu için çirkin bir siyasî makale kaleme aldılar. "Temiz Bir Fırsat: Bölgede Güvenliği Sağlamak İçin Yeni Bir Strateji" başlığını taşıyan makale, Saddam Hüseyin'in yok edilmesini ve yerine bir Haşemi hükümdarının getirilmesini talep ediyordu. Böylece Suriye, Lübnan, Suudi Arabistan ve İran yenik duruma düşecek veya bir tür 'Büyük Birleşik Devletler-İsrail Ortak Refah Alanı' içinde güvende olabilmek için İsrail lehine dengelerini bozacaktı. OSP,

20) Jim Lobe, Köstebek Rumsfeld'in ofisinde bir broşür tutuşturur (Hava Kuvvetleri Yarbayı Karen Kwiatkowski, *Asia Times*, 7 Ağustos, 2003. Yarbay Kwiatkowski "Patronuma eğer Irak'ın işgaliyle ilgili bu kanıt göründüğü kadar iyiyse, Pentagon'un E halkasındaki bazı kişiler savaş suçları mahkemesinde Hüseyin'in yanında oturabilir" açıklamasını yapar.

Wolfowitz ve Feith'in Sharon rejiminin en radikal gruplarının planlarını daha da ileriye taşıma politikalarının aracı durumundaydı. Bir İngiliz gazetesi olan *The Guardin*'ın haberine göre bu, İsrail rejiminde geçici paralel istihbarat çalışması yürütmek yoluyla yakın bağlar kurarak sağlanıyordu.[21]

Tüm bulgular, Wolfowitz ve Rumsfeld'in istediği savaşa yol açan "sahte istihbarat"ın OSP'yi yöneten Abram Shulsky ve Feith gibi Siyonist bağnazlardan kaynaklandığını gösteriyordu. Fanatik siyonistlerin örgütlendiği ve uyguladığı tavır, yani aynı bakış açısına sahip, kibirli; profesyonel istihbarat, sivil ve askerî görevlinin her türlü muhalif bakış görüşüne düşmanca yaklaşan bir fanatikler grubu olarak sergiledikleri tavır, bağlılıklarının ve bağlantılarının başka yerde, yani İsrail'deki Sharon rejiminde olduğunu gösterir.

Birleşik Devletler'in Ortadoğu'daki dış politikasını şekillendirmede siyonist ideologların merkezî rolünü anlayabilmek için, konuyu Birleşik Devletler-İsrail ilişkileri ve Birleşik Devletler'deki İsrail yanlısı Lobi'nin güçlü etkisi bağlamında ele almak önemlidir. Patrick Seal'ın Birleşik Devletler haftalık liberal gazetesi *The Nation*'ta açıkladığı üzere, "Yahudi İsrail yanlısı fanatikler arasındaki Ariel Sharon'un dostları Araplar'dan ve Müslümanlardan nefret eder... İstedikleri İsrail'in askerî ve stratejik koşullarının iyileşmesidir".[22]

Birleşik Devletler'in Irak'ı işgali ve Ortadoğu'daki çoğu Arap rejimi karşısındaki askerî duruşu bu siyonist siyaset üreticilerin isimlerinin tüm dünyada tanınmasını sağlamıştır. Wolfowitz ve Feith, Pentagon yönetiminde ikinci ve üçüncü sıradaki isimlerdir. Wolfowitz ve Feith'in OPS'de himayeleri altında bulunanlar-

21) Julian Borger, "The Spies who Pushed for War" [Savaşı Dayatan Ajanlar], *Guardian*, UK, 7 Temmuz, 2003.

22) Patrick Seale, "A Costly Friendship" [Pahalı Bir Arakadaşlık], *The Nation*, 2 Temmuz, 2003.

dan bazıları Abram Shulsky, Savunma Politikası Kurulu'ndan Richard Perle ve Ulusal Güvenlik Konseyi'nde Ortadoğu İlişkileri yönetim kurulu başkanı Elliot Abrams'tır (1980'lerin Guatemala soykırımının savunucularından biri). Washington'un en etkili İsrail yanlısı fanatikleri arasında William Kristol, Ulusal Standart'tan Robert Kagan, Pipes ailesi ve Pentagon'daki sağ görüşlü siyonistlerle yakın ilişki içinde çalışan ve onların görüşlerini paylaşan çok sayıda İsrail yanlısı enstitütü yer alır. Birleşik Devletler'de Bush Yönetimi'ni eleştirenler arasında giderek artan ortak görüşe göre "11 Eylül, sağ görüşlü siyonistlerin Birleşik Devletler Ortadoğu politikasından ve İsrail yararına askerî güçten yararlanmaları için bulunmaz bir fırsat sağlamıştır ve Birleşik Devletler'in İsrail'in düşmanlarına karşı önleyici saldırılar sürdürmesini öngören doktrinini uygulamasını sağlamayı başarmıştır". Birleşik Devletler'in askerî kayıplarından çok İsrail'in üstünlüğü ile ilgilenen radikal siyonistler yeni savaşların hazırlığı içindedir. Perle, Feith ve Wolfowitz şimdi de Arap ülkelerini terörizmi finanse etmek, korumak ve desteklemekle suçlayan bir dizi "istihbarat raporu" öne sürerek İran, Lübnan ve Suudi Arabistan'ı hedefliyor. Yarbay Kwiatkowski tarafından mükemmel biçimde açıklandığı üzere önceden uydurulmuş istihbarat OPS'deki üyeler, diğer gruplar ve şebekelerden geliyor.

2004 Haziran ayında 10,000'in üzerinde yaralı ve 800'den fazla ölümle Irak'taki Birleşik Devletler askerî kayıpları her gün arttığından ve savaşın askerî giderleri Birleşik Devletler ekonomisini gözardı ettiğinden, Bush yönetimiyle ilgili olarak Birleşik Devletler halkının gözü giderek açılıyor. Eğer Birleşik Devletler'in Irak Savaşı'nın ve İsrail'in üstünlüğünün propagandacı ve mimarlarının kimlikleri ve politik bağlılıkları açıklanırsa, kamuoyunun yeni-muhafazakâr Sionist ideologlara ve onların hükümet içindeki ve dışındaki şebekelerine karşı sert ve haklı bir tepki vermesi muhtemeldir. Washington'da şimdiye kadar en başarısız şekilde saklanan sır onların bu işteki rolleridir.

BİRLEŞİK DEVLETLER'DEKİ SİYONİST GÜÇ YAPILANMASI

C. Wright Mills bir zamanlar Birleşik Devletler "güç elitleri"nin, güç sahibi olduklarını reddederek hüküm sürdüklerini yazmıştı. Siyonist elitler de bu formüle göre hareket ediyor. Fark şu ki, onlar muhaliflerini "anti-semitik" olmakla suçlayıp ve eski Senatör Joseph McCarthy'yi memnun edecek cezalandırıcı önlemler alarak kendilerini savunuyorlar. 150 tam zamanlı görevlisiyle müthiş Siyonist Güç Yapılanması (ZPC), yalnızca bir "Yahudi Lobisi" veya AIPAC olarak algılanamaz. ZPC en iyi şekilde, ulusal, bölgesel ve yerel düzeylerde çalışan ve doğrudan ve sistematik olarak İsrail Devleti'ne, güç odaklarına ve kilit karar mekanizmalarına tâbi, birbiriyle ilişkili, resmî ve gayrı resmî, karmaşık bir gruplaşmalar şebekesi olarak tanımlanabilir. Sahip oldukları etki, hükümetin (özellikle Bush yönetiminde Pentagon'da) hem Yönetim kısmında, hem de Kongre'de yer alan Siyonist temsilciler yoluyla dolaysız biçimde kullanılıyor. Dolaylı etki ise iki büyük siyasî partideki adayların seçimini etkilemek, İsrail'i eleştirenleri susturmak ve İsrail çizgisinin emirlerine uymak üzere seçilen görevlileri ödüllendirmek için kampanya fonlarının kullanımıdır.

İsrail'le ilgili meseleler-ki bunlar zaman içinde genişlemiştir-hakkındaki siyasî tartışmaların parametreleri Siyonist ve Yahudi kitle iletişim araçları üzerindeki örgütlenmeci, yayılımcı etkisiyle şekillendirilir. Kitle iletişim araçları, eleştirmenleri sansürleyip, onlara şiddetle saldırarak ve İsrail yanlısı "haber" ve yorumları destekleyerek bu parametreleri şekillendirir. Sözü edilen etkinin dördüncü halkası, milli sistem ve yerel "sivil toplum" içindeki yerel ve sektörel örgütlenmeler yoluyla gerçekleşir (profesyonel kuruluşlar, işçi sendikaları, emeklilik fonları vb.).

Bu belki de en ciddi tehdittir çünkü sıradan Birleşik Devletler vatandaşlarının İsrail politikası konusunda endişelerini ve eleştirilerini dile getirmesini engeller. Birleşik Devletler'de yerel editörler, eleştirel entelektüeller ve eylemciler hatta doktorlar "neo-

Nazi"ler olarak yaftalanmış ve yerel İsrail yanlısı radikalleri -ki bunlardan bazıları Yahudi toplumunun "saygın" üyeleridir- onları telefonla veya bizzat tehdit etmiştir. Sonuçlar genellikle vatandaşların bağımsız ve demokratik bir dış politikayı desteklemek konusunda tartışmayı bırakmalarına yol açmış ve/veya onları yıldırmıştır. Siyonist güç her bir sektörün bir diğerini tamamlamasıyla birikerek çoğalıyor ve böylece azınlık olmalarına rağmen genel olarak büyük bir etkiye sahip oluyorlar.

ZPC'nin resmî ve gayrıresmî yapısında çok önemli dinamik bir öğe daha var: Her bir güç merkezi diğerleri ile etkileşim içinde ve bu sayede sürekli bir "hareket" ve eylem yaratıyor. Bu da hem liderleri, hem de taraftarları birbirine yaklaştırıyor ve onlara enerji veriyor. İkincisi, Yahudi olmayan, hatta Siyonist olmayan ve ZPC tarafından etkilenen politik liderlerle, medya ve sivil toplum kuruluşu liderleri de kendi seçmenlerini "hâkim güçlerin" ilk etkisini kat kat aşan bir şekilde etkiliyorlar. Özellikle Ortadoğu politikası ile ilgili olarak gayrı resmî, örgütlü, halka yakın bir demokratik dış politika hareketinin göreceli yokluğu ZPC'ye görünen hiçbir rakibinin olmadığı açık bir alan yaratıyor. Zaman içinde aynı Siyonist örüntü Birleşik Devletler yürütme kurumlarında da kendini göstermeye başladı. Tıpkı Pentagon'da, Ortadoğu beyin takımlarındaki ve Dış İlişkiler Konseyi'ndeki kıdemli sivil militarist görevliler gibi Devlet Bakanlığı'daki "Arapçılar"ın yerine Siyonist yanlıları getirildi. ZPC'nin eski "tek mesele" adı verilen bakışının Pentagon ve İsrail gücünün Filistin'in ötesine doğru genişlemesini Birleşik Devletler-Avrupa ilişkilerine (özellikle de Fransız eleştirisine), Birleşik Devletler nükleer politikasına, askerî ve enerji stratejilerine bağlayan sağ görüşlü beyin takımlarındaki yeni Siyonist stratejilerle değiştirildiği de gözden kaçmamalıdır. Bu analitik çerçeve Birleşik Devletler-Irak Savaşı'nı olduğu kadar makro-emperyal politikayı ve mikro-sömürgeci uygulamaları anlamak için oldukça yararlıdır.

ZPC İş Başında: Irak Savaşı

Birleşik Devletler Dünya İmparatorluğu'nun başlıca kuramsal strateji uzmanı, 1992 yılında ilk kez ayrıntılı bir eylem planı sunan Paul Wolfowitz'dir. Sürekli savaşlar, tek taraflı eylem ve sömürgeci fetih görüşleri birinci Bush yönetimi tarafından ayrıntılarıyla açıklanmıştır. Daha sonra ise Clinton yönetiminin Irak'a karşı sürdürdüğü askerî saldırılarla, İsrail'in Filistinliler'e karşı yürüttüğü savaşa, Balkan savaşlarına, Doğu Avrupa'nın eski Komünist devletlerinin, Baltık devletlerinin ve eski Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin güney merkezli devletlerinin idaresinin ele geçirilmesine koşulsuz olarak arka çıkmasıyla örtük bir biçimde desteklenmiştir. Clinton yönetiminin Yeltsin'in gücü ele geçirmesi ve Rus oligarşi liderlerine arka çıkması lehine etkin bir biçimde araya girmesi eski düşmanının dünyadaki hâkimiyetini parçalamakta ve zayıflatmakta önemli rol oynamıştır. Clinton'ın İsrail'i koşulsuz olarak desteklemesi ve daha önemlisi İsrail dış politikası ile birleşen bir Ortadoğu stratejisi geliştirmesi üç dizi politikayla bağlantılıdır: İsrail yığınla nükleer silahı ve diğer kitle imha silahlarını depolarken, İsrail'in Ortadoğu'daki başlıca muhaliflerinden birinin (Irak) askerî ve ekonomik gücünü ekonomik ambargolar, silahlanma denetimleri ve Irak'ın tek taraflı silahsızlandırılması yoluyla yok etmek; İsrail'in Arap Filistini'ne doğru yayılmasını ve bölgeyi sömürgeleştirmesini finanse etmek ve bu amaçla İsrail'ı silahlandırmak; Libya ve İran'a (Filistinliler'in destekçileri) ekonomik ambargolar uygularken, İsrail yanlısı bağımlı Arap devletlerini (Mısır ve Ürdün) desteklemek. Birleşik Devletler Ortadoğu politikası üzerindeki doğrudan Siyonist etki Dışişleri Bakanı Madeleine Albright tarafından şekillendiriliyordu. Katolik Kilisesi'nden ayrılıp, daha elit bir kilise olan Episkopal Kilisesi'ne katılan Albright, kendi görev süresi boyunca Birleşik Devletler'in 500.000 Iraklı çocuğun ölümüne sebep olmasını, "Buna değerdi" sözleriyle haklı gösterirken yeni keşfettiği Yahudi kökenlerinden faydalandı. Savunma Sekreteri Co-

hen, İsrail'in Ortadoğu'daki askerî hâkimiyetini teşvik etmekte çok etkiliydi ve gizli bir Siyonist olan Richard Holbroke Ortadoğu "barış müzkereleri"ndeki Clinton danışmanlarının en nüfuzlularından biriydi. Başkan Clinton ve Demokratlar, Ortadoğu politikasını etkileyen ve Birleşik Devletler politikasını İsrail'in yayılmacı amaçlarına göre şekillendiren stratejik dış politika mevkilerine siyonistleri kabul etmişler ve böylece Birleşik Devletler dış politikasının sonraki Bush yönetiminde Siyonistler tarafından ele geçirilmesinin temellerini atmışlardır. Clinton ve onun "ılımlı" Siyonistlerinin, aşırı siyonist militaristlerin hâkimiyetindeki Bush rejimininin yaptığı şekilde Suudi Arabistan veya diğer Arap ülkeleri gibi İsrail muhaliflerini askerî saldırılarla tehdit etmediği kesindir. Clinton rejimi, tüm Avrupa'yı, özellikle de Fransa'yı İsrail'in Filistinliler'i katletmesini kınadığı için anti-semitist olmakla suçlayan İsrail'in tutumunu da benimsememiştir. Clinton rejimi ve onun nüfuzlu, ılımlı siyonistleri bir yandan İsrail yayılmacılığını desteklerken, öte yandan Avrupa ve muhafazakâr Arap rejimleriyle işbirliği yapıp, Ortadoğu'daki emperyal ganimetlerin ekonomik nimetlerini paylaşarak Birleşik Devletler hâkimiyeti kurmanın mümkün olduğuna inanıyorlardı.

Bush rejimi Birleşik Devletler'in iç ve dış politikalarındaki Siyonist güçte niteliksel bir ilerlemeyi temsil eder. Başlıca ekonomik politika belirleyici Birleşik Devletler Merkez Bankası başkanı (Federal Rezev Bankası) Greenspan idi. Greenspan Wall Street finansal yatırımlarının dostu ve 1990'lardaki spekülatif ekonomik krizin sorumlusu olan büyük İsrail yanlısı yatırım şirketlerinin teşvikçisidir. Savunma Müsteşarı Paul Wolfowitz Birleşik Devletler'in Ortadoğu'daki savaş politikasının mimarıdır. Araplar'a olan nefreti, Birleşik Devletler askerî politikasını İsrail'in bölgesel çıkarlarının emrine vermeyi reddeden profesyonel askerî komutanlar ve istihbarat bürolarına karşı attığı bilinçsiz tiratlarla örtüşen Richard Perle, Savunma Politikası Kurulu başkanıydı. Fanatik bir siyonist ve İsrail çıkarlarının sürekli savunucu

olan Milli Savunma Bakan Vekili Douglas Feith, sağcı İsrail rejimlerinin danışmanı, Birleşik Devletler'in Irak saldırısının başlıca planlayıcısı ve başarılı propagandacısıydı. Kanadalı bir siyonist olan David Frum, Bush'un başlıca politik konuşma yazarıydı. Bush'un Arap uluslarına ve diğer İsrail muhaliflerine karşı sürekli savaşlar politikasını açığa vuran ve harekete geçiren Bush'un meşhur "Şeytan Ekseni" konuşmasını kaleme alan da David Frum'du. Irkçı bir siyonist ve Siyonist elitler içinde İsrail Birinci Doktrini'nin uzun süreden beri destekçisi olan Elliot Abrams (Abrams Yahudi olmayanlarla evlenen Amerikalı Yahudileri lanetler[23]) Ortadoğu Politikası sorumlusu olarak atanmıştı. Üstelik bu atama Orta Amerika İran-Kontra (Silah için uyuşturucu) Skandalı'ndaki rolü nedeniyle mahkûm edilmiş bir suçlu ve 1981-1983 Guatemala soykırımının entelektüel mimarı olmasına rağmen yapılmıştı. Bu isimlerin Birleşik Devletler Ortadoğu politikası üzerindeki etkisi resmî pozisyonlarının çok üzerindedir, çünkü bir dizi nüfuzlu siyonist akademik ideolog, politik çözümleyici (Kristols, Krauthamer, Peretz vb.) (Kagan, Cohen, Pipes) ve savaş beyin takımlarının yöneticileri (Pipes, Rubin) tarafından desteklenirler. Bütün bu destekçiler, Birleşik Devletler'in önde gelen gazetelerinin fikir sayfalarına sürekli erişime sahiptirler veya İsrail yanlısı televizyon ve radyolarda Ortadoğu "uzmanları" olarak röportajlara katılırlar. Böylece, Birleşik Devletler'in İsrail'in Ortadoğu gündemini savunmasını teşvik etmek için tasarlanmış savaş propagandalarını geliştirirler. Bu politika ve fikir üreticileri, Birleşik Devletler'in önde gelen Yahudi örgütleriyle ve Sharon rejimindeki üst düzey görevlilerle yakın istişare içinde ve ardışık olarak çalışan kitle iletişim araçları tarafından desteklenir. Mossad ajanlarının, İsrail diplomatlarının

23) Elliot Abrams, "Faith or Fear: How Can Jews Survive in Christian America" [İnanç mı Korku mu: Yahudiler Hristiyan Amerika'da Nasıl Hayatta Kalabilir?], *The Free Press*, Haziran 1997.

ve Sharon rejimindeki kilit görevlilerin, Washington'daki siyonist görevlilerin ofislerine serbest erişim hakkı ve ayrıca İsrail çıkarlarını nasıl en iyi hale getirebilecekleri konusunda bilgi alışverişinde bulunma yetkisi vardır.

Birleşik Devletler'in Irak işgali öncesinde kilit mevkilerdeki bütün Siyonistler ve onların Kongre'deki işbirlikçileri Birleşik Devletler'in Irak savaşına destek verdiler. 11 Eylül'den sonra, Wolfowitz ve Senatör Liebermann, istihbarat örgütlerinin bağlantıyı "bulmasını" istedi ve İsrail'i "korumak" için savaşa dahil olmayan orduyu korkaklıkla suçlayarak Irak'a karşı savaş açılmasını teklif etti. Feith ve diğerlerinin CIA ve MI raporlarını kendi İsrail yanlısı görüşlerine göre saptırmak amaçlı Herkülvari çabalarına karşın, kavgacı retorikleri dayanaktan yoksundu. Daha sonra, bugün kabul edilmiş olan Birleşik Devletler güvenliği için tehdit oluşturan Irak'ın kitle imha silahları olduğu şeklindeki **Büyük Yalan**'ı -ki bu yalanın yaratıcısı Wolfowitz'dir- uydurdular. Bu görüşleri destekleyebilmek için Pentagon'daki siyonistler geleneksel askerî/istihbarat bürolarını bertaraf ettiler ve kendi propagandalarını yarattılar. Chalabi ve Mossad'la yakın ilişki içinde çalışan Douglas Feith'in kontrolü altında, fanatik Siyonist Abram Shulsky tarafından idare edilen "istihbarat" örgütü veya "Özel Tasarılar Ofisi", KİS (Kitle İmha Silahları) ile ilgili verileri Pentagon'daki Siyonist patronlarının planlarına uygun şekilde tahrif ediyordu. Mossad daha sonra 29 Mart 2004'te Steinitz Raporu'nun yayımlanmasının ardından İsrail Knesset'i (İsrail parlementosu) tarafından "istihbarat başarısızlıkları" nedeniyle cezalandırıldı. Fakat Mossad'ın Pentagon'daki işbirlikçileri Shulsky, Wolfowitz, Feith ve Abrams'tan hiç bir zaman hesap vermeleri istenmedi, Mossad'la yaptıkları işbirliği sorgulanmadı ve hatta İsrail çıkarlarını korumaları hakkında bir soruşturma dahi yürütülmedi. Yalnızca Ordu'da ve CIA bünyesinde Yahudi olmayanlarla evlenmiş kişiler sorgulandı. Siyonist güç kendisini ilk olarak savaş çıkararak ve ardından hükümette savaş çıkması-

nı sağlayan isimlerin suçları için ceza muafiyeti sağlayarak gösterdi. Siyonistler daha sonra savaşın, sonuçlarının ve İsrail tarzı işgal ve sömürgeleştirmeye karşı Irak direnişinin tamamen gerçek dışı ve yanlış bir portresini çizdiler. Siyonistler başlangıçta General Anthony Zinni gibi savaşı sorgulayan yüksek rütbeli askerleri ve savaşın başlatılma şeklini, muharebenin uzunluğunu ve genişliğini sorgulayanları hiçe saymayı başardılar. Savaştan kimin kârlı çıkacağı ve kimin kaybedeceği konusundaki tartışmalara bir son verdiler: Öldürülen Birleşik Devletler askerleri, artan petrol ve enerji giderleri, büyük bütçe açıkları ve elbette Iraklılar arasında muazzam can ve mal kaybı.

Wolfowitz, Paris'in kurtuluşunu anımsatarak işgal ordusunun kurtarıcılar olarak karşılanacağını iddia etti. Perle "Araplar"ın "kabile şeklinde" bir toplum olmaları dolayısıyla direniş göstermeyeceğini veya bu direnişin çok zayıf olacağını iddia etti. Kagan, "bir tek büyük bombanın" Arap kamuoyunu susturacağını söyledi. Feith ve Wolfowitz, Irak'taki tüm sivil hizmetlerin, mesleklerin, üniversitelerin, Baasçılar'ın okul ve hastanelerinin tümüyle tasfiye edilmesini teşvik ettiler. Koloniyi kontrol etmek için Irak'ın teslim alınmış ordu ve yönetim yapısıyla çalışmayı bekleyen Birleşik Devletler ordusunun deneyimli görevlilerinin şaşkınlığına rağmen, Feith ve Wolfowitz 400,000 Iraklı asker ve polis personelin silahtan tecridini ve azledilmesini de istedi. Bu durum, Irak'ın girift altyapı sisteminin ve tarihî hazinelerinin ve kütüphanelerinin yağmalanmasının ve hırsızlık, fidye için adam kaçırma, cinayet ve tecavüz gibi suçlara karışan suç çetelerinin artmasının önünü açtı. Bütün bunlar sıkı Baas rejiminde neredeyse görülmeyen olaylardı.

Rumsfeld, Irak toplumunun tümüyle yok edilişini "özgürlük kargaşası" sayarak reddetti.

Birleşik Devletler Ordusu'nun pek çok üst düzey görevlisi buna, tıpkı ilk Birleşik Devletler prokonsülü, eski General Jay Garner gibi itiraz etti. Fakat Pentagon'daki siyonistler ve onların suç

ortakları Rumsfeld ve Cheney, laik Irak devletini parçalamakta kararlıydı. Bu, Irak'ı bir çöl krallığına dönüştürme politikasının bir sonucuydu. Bu da, en az üç başıboş "kabile şeklinde" bağımlı, etnik kökene dayalı küçük devlet, dini bağlılıkların ve kabile bağlılıkların ve özellikle Kuzey Irak'ta İsrail yayılmacılığına karşı çıkma kudretinin kaybı anlamına geliyordu.[24]

Kolay işgal yerine, "önce İsrail" diyen Pentagoncular geniş çaplı, popüler bir muhalefeti harekete geçirdiler, Birleşik Devletler işgaline karşı dini ve laik grupları birleştirdiler ve binlerce terhis edilmiş silahlı profesyonelle silahlı direniş ordusunu genişlettiler. Siyonistler İsrail'in bölgesel pozisyonunu güçlendirme politikasını sürdürürken, Birleşik Devletler'in emperyalist işgalini ve Irak'ı Birleşik Devletler petrol kolonisine dönüştürmek konusundaki orta vadeli planlarını zayıflattılar. Sonuç binlerce Birleşik Devletler ve bağımlı ülke işbirlikçisinin ölümü, sakatlanması ve yaralanması, dünya çapında, özellikle de Arap devletlerinde ve yüzlerce milyon Müslüman arasında bir muhalefetin ortaya çıkmasıydı.

"Önce İsrail" Pentagonculari, İsrail'in deneyim zenginliğini kullanarak, İsrail askerî ve istihbarat uzmanlarının "kent savaşı" ve "bilgi toplama" konularında cahil Amerikalı işbirlikçilerine öğretecek çok şeyleri olduğuna başarıyla ikna ettiler: İsrail 50 yılı aşkın bir süredir Filistin topluluklarını, bulundukları yerlerden kovdu, onları yok etti ve Filistinli ve Lübnanlı esirler üzerinde sorgulama ve işkence teknikleri geliştirdi.[25] Pentagon Si-

24) "A Clean Break: A New Strategy for Securing the Realm", Richard Perle, Douglas Feith, David Wurmser, et al, *Institute of Advanced Strategic and Political Studies*. [Temiz bir Fırsat: Bölgeyi Ele Geçirmek için Yeni Bir Strateji, Richard Perle, Douglas Feith, David Wurmser ve diğerleri, İleri Stratejik ve Politik Araştırmalar Enstitüsü] 1996, ayrıca Kürt Kuzey Irak'ta İsrail çalışmaları hakkında bkz. Lelie Gelb, "The Three-State Solution"["Üç Devletli Çözüm], *New York Times*, 25 Kasım, 2003 ve Seymour Hersh, "Plan B" [B Planı], *New Yorker*, 28 Haziran, 2004.

25) Glenn Frankel, "Prison Tactics A Longtime Dilemma for Israel" [Hapishane Taktikleri İsrail İçin Uzun Süreli Bir İkilem], *Washington Post*,16 Haziran, 2004.

yonistlerinin amacı, orta vadede (yenik Başkan adayı Kerry'nin taahhüt ettiği gibi[26]) "İsrail'in davasını, Amerika'nın davası" yapma amacının bir parçası olarak İsrail'in güvenlik sistemiyle bağlarını güçlendirmekti. Uzun vadeli amaç, *Büyük Ortadoğu Birleşik Devletler-İsrail Ortak Refah Alanı* yaratma projesi içinde, askerî güvenliği ve Birleşik Devletler ve İsrail arasındaki ve ortak askerî silah üretimini desteklemekti. Böylece, rantçı, militarist emperyalist İsrail Devleti, şu anda sahip olmadığı su ve petrol kaynaklarına, ayrıca sermaye ve pazarlara erişebilecekti.

İsrailli eğitmenler tarafından öğretilen işkence-sorgulama tekniklerini tamamen eski CIA işkence kılavuzlarına uydurdu, Müslümanlara, özellikle Araplara mahsus işkenceler ekleyerek güncelledi ve geliştirdi.[27] Bir kez daha Siyonist-İsrail öncelikleri, Birleşik Devletler'in emperyalist politikalarını zayıflatıyordu: Birleşik Devletler askerlerinin Iraklı mahkûmlara uyguladıkları işkence, tecavüz ve aşağılamaların fotoğraflarının ortaya çıkması, Birleşik Devletler'in tüm dünyadaki işlerinin itibarını zedeledi, Ortadoğu'daki Arap ve Müslüman direnişini yükseltti ve Bush rejiminin güven kaybetmesine neden oldu. Öyle ki, Kongre oturumları ve kitle iletişim araçlarındaki röportajlar, Irak'ın işgalini ve Bush'un istilayı yönetmesini kınayan bir kamuoyu patlamasını kışkırttı. Tüm ülkede, hatta Kongre üyeleri arasında Rumsfeld'in istifasına yönelik talepler oldu. Garip olan, Müslüman tutuklulara kitlesel olarak işkence yapılmasına aynı şekilde karışmış bulunan ve bu olayların sorumlusu olan Önce İsrail Pentagonculları'nın istifası için neredeyse hiç bir talep olmamasıydı. *Newsweek*'e göre Douglas Feith Iraklı tutuklular hakkında politika üretmekle yükümlüydü.[28] İnsanlığa karşı işlenen bu korkunç suç karşısında ve hatta bu olaya karışanların sorumlu

26) John Kerry, *Perspectives: An Israel Review* [Perspektifler: Bir İsrail Raporu], Brown University Publication,19 Kasım, 2003.

27) Matthew Clark, "Concrete, razor wire, ID cards", *Christian Science Monitor* [Beton, Dikenli tel, Kimlikler] 8 Aralık, 2003.

28) *Newsweek Magazine*, 7 Haziran, 2004, sayfa 35

tutulması ve haklarında soruşturma yapılması için genel halk protestosuna rağmen, savaşın mimarlarının üst düzey Siyonist yardımcıları ve Irak savaşında işkence emirleri verilmesine karışan Pentagon istihbaratının sorumlu yöneticileri (2. ve 3. sıradaki yetkililer) eleştirel incelemeden yakalarını kurtarmışlardır. Bu kişiler şimdiye kadar olduğu gibi İsrail yanlısı politik çözümlemeciler, politik fon toplayıcılar, başkanlık kampanyası fon toplayıcıları ve nüfuzlu kişiler tarafından korunmuşlardır (bkz. Seymour Hersh'in kamuya açıklamaları hakkında ek)

Bununla birlikte, savaş suçlarının yaygın bir şekilde lanetlenmesi, Pentagoncuların sistematik yalanları ve "Önce İsrail"cilerin son derece etkili ve görünür rolüyle ilgili korku, İsrail-karşıtı bir tepki doğması ihtimali, en parlak siyonist Kongre üyelerinden bazıları arasında alarm çanlarının çalmasına neden oldu.[29] Senatör Frank Lautenberg (Demokrat-New Jersey) adlı bir siyonist taraftarı, Wolfowitz ve Feith'in görevden alınmasını talep etti: "Görevdeki kişiler üniformalı askerleri hayal kırıklığına uğrattı. Eğer Rumsfeld'in yüksek mevkilerdeki kötü şöhretli danışmanları görevde kalmaya devam edecekse, yalnızca Sekreter Rumsfeld'in görevden alınması Pentagon'da pek az şeyi değiştirecektir. Artık Savunma Bakanlığı'na sivil bir liderlik getirmenin zamanı gelmiştir" (*Newsday* 13 Mayıs 2004). Lautenberg, savaş borularını çalmaktan, verileri tahrif etmeye; savaş stratejisini tasarlamaktan, sorgu-işkence faaliyetlerini mikro düzeyde yönetmeye dek Birleşik Devletler'in tüm savaş çabalarında Pentagon Siyonistlerinin merkezî bir rolü olduğunu açıkça belirtmiştir.

Birleşik Devletler Ordusu'nun pek çok eski profesyoneli Birleşik Devletler politikası üzerindeki Siyonist kontrolüne ve onların yakın işbirlikçi şebekesine karşı çıkmıştır. Yarbay Karen, bi-

29) Bkz. *Haaretz*, 24 Nisan, 2004. İsrail'in Birleşmiş Milletler temsilci vekili Arye Mekel eleştirilerin "sadece şüpheleri artırıyor.... ve bizi hiç bir işimiz olmayan Irak'la ilişkilendiriyor" sözleriyle şikayetlerini dile getirdi ve önde gelen Birleşik Devletler ve İsrail Yahudileri'nden Nathan Guttman Irak Savaşı'nı başlatmakla suçlandı, 31 Mayıs, 2004.

ze, Mossad'la Birleşik Devletler Ordusu ile olduğundan daha yakın bağları bulunan Fieth/Shulsky harekâtının içeriden görünüşünü sundu. Rumsfeld-Siyonist grubunun askerî politikayı, savaş stratejisini, askerî hesaplamaları ve askerî terfileri tekelleştirmesi tüm yüksek askerî iradeyi ferağ etmiştir. Önce İsrail güruhunun Birleşik Devletler'in küresel hırslarıyla ilgili politikalarının feci sonuçlarını önceden gören bazı kişiler susturulmuş ve olaylardan uzaklaştırılmıştır. İşkence fotoğraflarının medyada yayınlanması, Rumsfeld ve Pentagon Siyonistlerinin itibarını sarsmak amacıyla yüksek rütbeli askerî görevliler veya eski görevliler tarafından kasten teşvik edilmiş olması muhtemeldir.[30] Bu hareket, yüksek askerî iradenin başarısızlığa uğramaya mahkûm olarak gördüğü ve bu başarısızlığın yeni-muhafazakâr günah keçileri olmamaya kararlı olduğu savaş çabalarını ciddi biçimde baltalamıştır. Ne var ki, "onurlu" bir geri çekilme için, savaşı değerlendirmekteki kriterleri, Birleşik Devletler Ordusu'nun amaçlarından çok, İsrail'in Ortadoğu'daki yayılmacı hedefleriyle ilgili olan Rumsfeld ve onun Siyonist meslektaşlarından kurtulmaları gerektiğini biliyorlardı.

Pentagon Siyonistleri ve onların güçlü İsrail yanlısı örgütler şebekesi, Irak seri savaşları stratejilerinin çöküşünü izlerken, Suriye'ye karşı Başkanlığın ekonomik yaptırım uygulamasını sağlamayı ve Sharon'un Filistin'den geriye kalanları yıkması ve bölgeyi ilhak etmesi konusunda Birleşik Devletler'in politik desteğini bağlamayı başarmıştır. Dahası, önde gelen Yahudi örgütleri, Bush'un İsrail'in Filistin'deki "yeni sınırlarını" destekleyen beyanatı aleyhine Kongre'de neredeyse oybirliği (9'a karşı 407) sağlamayı başarmışlardır.[31] Siyonist Lobi Bush ve Kongre'yi bile Sharon karşısında kendi kendini yok eden politik idiyotlara dönüş-

30) Martin Sieff, Army, *CIA want torture truths exposed* [Ordu ve CIA İşkence hakkındaki gerçeklerin açığa çıkarılmasını istiyor], United Press International, 5/18/2004

31) "Sharon Birleşik Devletler'e Batı Şeria mültecileri hakkında baskı yapıyor", *Haaretz*, 25 Haziran, 2004

türerek bir kez daha gücünü kanıtlamıştır. Bush, Ortadoğu politikasındaki sınırlı kredibilitesinin tümünü bir Ortadoğu barış ittifakı için "Yol haritası"na yatırdıktan sonra, Sharon tek taraflı bir "ilhak etme ve bölme" politikası beyan etmiş ve Bush'a da bunu kabullenmesini söylemiştir. Önde gelen Yahudi örgütlerinin tümü Sharon Planı'na destek verir. Bush, tüm Avrupa ve Arap ülkeleri ile fiilen yollarını ayırarak ve bir kez daha İsrail'in Filistin'den geriye kalanlara doğru yayılmasını sağlamak için, Birleşik Devletler'in Ortadoğu'daki emperyal çıkarlarından feragat eden Birleşik Devletler politika üreticilerinin suç ortaklığını açıkça ortaya koyarak, bu plana onay verir. Bush'un politikaları tersine çevirmesi, İsrail'e verilen koşulsuz ve topyekûn destekten en ufak bir sapma olması durumunda oluşabilecek Siyonist-Yahudi misillemesinden korkan Kongre'nin büyük çoğunluğu tarafından desteklenmiştir.

Irak'a yapılan saldırı ve ülkenin işgali sırasında bazı Kongre üyeleri savaşı eleştirdi. Yüz binlerce insan savaşı protesto etti. Pek çok Yahudi Amerikalı protestolara katıldı ve bazı durumlarda da protestoların öncüsü oldu. Kitle iletişim araçlarının -özellikle işkencelerin açığa çıkmasından sonra- savaş hakkında muhalif haberler yayımladılar; işkenceler, sivil kurbanlar, bombalanan düğünler ve evler ve buldozerle dağıtılan meyve bahçeleri. Birleşik Devletler, Irak'taki savaşı sürdürürken İsrail hükümeti de eşit derecede acımasızdı. Filistin liderlerinin önceden tasarlanan cinayetlerine ortak oluyor, binlerce ev, tarla, bahçe, dükkân, okul, cami ve fabrikayı sistematik olarak tahrip ediyor ve binlerce Filistinli eylemciyi, sivil kadın ve çocuğu öldürüyor veya sakat bırakıyordu. Başlarını kapatıp, ellerini kelepçeledikleri tutuklulara işkence yapıyorlardı. Birleşik Devletler'deki yüksek ve alçak tüm büyük İsrail Yahudi grupları bütün bu suçları insanlığa karşı savundular ve her iki büyük partiye, Kongre'ye ve Başkan'a sessiz kalması için baskı yaptılar ve ne kınama, ne soruşturma ne de ceza söz konusu bile olmadı. Daha da korkunç

olansa, İsrail'in karşı tarafı tamamen savunmasız bıraktığı bu durum karşısında 10 milyar dolarlık ek yardım ve kârlı askerî ortak teşebbüs sözleşmeleri sağlamasıydı; Halliburton tipi sözleşmeler hakkında hiçbir protesto olmadı.

Yahudi ve Yahudi Olmayanlar Barış Hareketi liderleri, İsrail'in Filisitin'e karşı yürüttüğü soykırım savaşının ve hatta işlenen savaş suçlarının bu harekete dahil edilmesine yönelik her türlü çabayı reddetti. Bunun nedeni "halkı" (büyük Yahudi örgütlerini okuyun) ve her zaman Yahudi olan her şeyin koruyucusu olan kendince ilerici Yahudileri soğutmaktan korkmalarıydı. Daha da kötüsü, birkaç istisna dışında "ilerici" Yahudi savaş muhalifleri ve İsrail, hükümetteki güçlü Siyonist politika üreticilerinin rolüyle ilgili her türlü eleştiriyi sürekli olarak, sertçe engellemeye kararlıydı. İsrail'le aralarındaki bağ ve büyük Yahudi örgütlerinden aldıkları destek doğrudan ya da dolaylı olarak İsrail çıkarlarıyla ilgilidir. Körü körüne bir saflıkla İsrail'i sadece Birleşik Devletler'in petrol çıkarları için Arapları zayıflatan bir "araç" olarak görüyorlar. Görünen o ki, Birleşik Devletler CEO'larına, danışmanlara veya yatırım komisyoncularına danışmamışlar. Oysa CEO'lar, danışmanlar ve yatırım komisyoncuları Birleşik Devletler'in İsrail'e verdiği desteğin bölgedeki dengeleri bozduğu, petrol rezervlerini tehdit ettiği, Birleşik Devletler tüketicileri için fiyatları artırdığı konusunda hemfikirdir. Ayrıca Birleşik Devletler'de yatırım yapan ve Birleşik Devletler fiyatlarının düşürülmesi için OPEC kotalarının yükselip alçalmasını angellemek amacıyla dolar satın alan bağımlı Arap yöneticileri arasında düşmanlar yarattığı konusunda da görüş birliği içindedirler. Birleşik Devletler, İsrail'in emperyalist acımasızlığına verdiği körü körüne destekle, yüz milyonlarca Müslümanı, çeşitli inançlara mensup milyonlarca Arap'ı, Avrupalılar'ın büyük bir çoğunluğunu, Afrikalıları ve Asyalıları kendinden uzaklaştırmış ve ülkenin küresel olarak daha fazla tecrit edilmesine yol açmıştır. Kim İsrail gibi emperyal bir araca sahipken anti-emperyalist bir hareket ör-

gütleme ihtiyacı hisseder: Politikanın içine saplanmıştır. İsrailli ideologlar ve onların "volan kayışları" olan Birleşik Devletler'deki ve Avrupa'daki Yahudi örgütleri tarafından üretilen yıkıcı Avrupa karşıtı ideoloji bile Birleşik Devletler hükümetini etkilemiştir. Müslümanların ve Araplar'ın yenilgiye uğradığı, zulüm gördüğü, binlercesinin hapse atıldığı ve pek çoğunun Birleşik Devletler tarafından "kaybedildiği" bir zamanda, İsrail ve Avrupa hükümetleri ve Dışişleri Bakanı Powell, Avrupa'da yükselen "anti-Semitizm" tehlikesi hakkında bir toplantı düzenliyorlar!! Kofi Annan yönetimindeki Birleşmiş Milletler ise, Gazze Şeridi'ndeki Rafah mülteci kamplarında tahribat devam ederken 'anti-semitizm' hakkında kendi toplantısını yaparak onlara uyar. Önde gelen Yahudi örgütleri Sharon'un 'anti-siyonistler anti-semitisttir' görüşünü sürdürür ve Birleşik Devletler ve bazı Avrupa ülkelerinde bu görüş yerleşik bir politika haline gelir. Öyle ki Siyonizmi eleştiren kişiler işlerinden kovulur, kültürel kuruluşlara anti-siyonist etkinlikleri sansürlemeleri ve egemen Yahudi örgütlerini kızdırmaktan çekinen genel bir kültür yaratmak konularında baskı uygulanır. *Webster* sözlüğünün son baskısında bile anti-siyonizm, anti-semitizmle eş anlamlı olarak verilmiştir. Bütün bunların ortasında, Fransa'daki Yahudiler'in İsrail'e göç etmesini teşvik etmek için kullanılan bir İsrail yöntemi olan uydurma histeriyi Fransa'daki büyük Yahudi örgütleri açıkça kınıyor.[32]

Kuzey Amerika, Güney Amerika ve Avrupa'daki Yahudiler oransız bir biçimde en yüksek maaşlı mevkilerde yer almakla kalmayıp bulundukları yerlerde en etkili etnik grup konumundalar. Prestijli özel üniversitelerde en yüksek oranlarla yer almalarına, medya ve finans dünyasında yine oransız bir etkiye sahip olmalarına ve taşra kulüplerindeki üyeliklerine bakılırsa "anti-semitizmin" önemsiz bir mesele olduğu açıktır.

---

32) Xavier Ternisien, "Des responsables communautaires protestant contre un 'plan' israelien incitant les juif francais a emigrer", *Le Monde*,17 Haziran, 2004.

Solcu Yahudiler'in, Önce İsrail politikasını teşvik eden ve bu politikayı seçim gündemlerinde empoze eden büyük Siyonist ve Yahudi grupların zararlı rolleriyle yüzleşmeyi inatla reddetmeleri trajik bir uzağı görememe halidir. Bu tutum kendilerinin ve bizim Ortadoğu'da barış ve adaleti sağlama ve demokratik bir Birleşik Devletler politikası şekillendirme çabalarımızı ciddi şekilde baltalıyor.

Sonuç

Gündemimizde başta gelen konular savaş ve barış problemleri, tüm etnik ve ırksal grupların insanca muamale görmesi ve kişi başına düşün milli gelir sıralamasında 20. sırada yer alan saldırgan, emperyalist bir devlete değil Üçüncü Dünya'da en çok yardıma ihtiyacı olanlara dış yardım tahsis edilmesidir. Siyonistler, kolonyal devlet ve onun denizaşırı destekçileriyle mücadele etmek için Birleşik Devletler askerî ve ekonomik emperyalizmiyle ve eşsiz bir tarihe sahip özel bir halk olma iddiaları, davaları ve insanlık üzerindeki iddiaları ne olursa olsun onun etnik-dinî destekçileriyle ters düşen bir dizi ilişkili meydan okumaya göğüs germemiz gerekiyor. Pek çok önemli soru askıda duruyor ve Irak askerî fiyaskosunun ardından bu sorular kesinlikle çoğalacaktır. Irak askerî fiyaskosu çok sayıda Birleşik Devletler vatandaşının hayatına malolmuş ve bütçede sağlık güvencesinden ve yeterli yaşam standartlarından yoksun milyonlarca Birleşik Devletler vatandaşı ve sakini için harcanması gereken milyarlarca dolarlık açık yaratmıştır. "Irak'ı kim kaybetti?", "Birleşik Devletler savaşı neden başlattı?", "Birleşik Devletler neden savaşı kaybetti?" ve tüm bunların ötesinde "Sorumlu kimdi?" sorularının yanıtlanması için bir Kongre soruşturması talebi olacağı kesin görünüyor. Bunlardan başka, Bush rejimi içinde ve dışında yer alan Pentagon Siyonistlerinin, onların danışmanlarının, işbirlikçilerinin ve destekçilerinin rolünü mercek altına alacak en şiddetli ve güçlü muhalefeti kışkırtacak olan bir dizi soru gelecektir.

Hükümette ve hükümet dışındaki yeni-muhafazakârlar, liberaller, hayırsever Yahudi örgütleri ve onların Yahudi olmayan müttefikleri muhtemelen bu soruşturma dizisine karşı çıkacaktır. Soruşturmalara karşı çıkacaklar arasında Bush Yönetimi'ndeki Siyonist olmayan militaristleri afişe ederek harika bir iş çıkartan, fakat garip bir şekilde Siyonist topluluklardan ve onların "sivil toplum"daki ideolojik ve örgütlü destekçilerinden söz etmeyi unutanlar da yer almaktadır.[33]

Soruşturma, savaş ve barış sorunlarında tamamen anti demokratik bir yapıya sahip olan karar mekanizmaları; sivil militaristlerin uluslararası hukuk, kamunun kendi geleceğini saptaması hakkına ilişkin temsil ettikleri tehdit ve küçük emperyal devletlerin bölgesel imparatorluklar yaratması için "volan kayışı" olan ve son derece iyi örgütlenmiş seçkinlerin oluşturduğu tehdit gibi konular hakkında Birleşik Devletler vatandaşları için eğitici bir deneyim olabilir.

Birleşik Devletler'in Ortadoğu savaş politikası üzerindeki yıkıcı Siyonist etkiyle ilgili iki soruşturma çizgisi var. Bunlardan biri Siyonist güç sorununu, savaşın Birleşik Devletler'in imparatorluk inşası üzerindeki olumsuz etkisi bakımından değerlendiren "milliyetçi" imparatorluk kuruculardan gelir.[34] Bu grubun, ortak diplomatik ve ekonomik stratejilere katılarak, İsrail'e "normal bir devlet" gibi davranması için 'toprak için barış' söylemiyle iki devletli bir çözüm pazarlığıyla baskı yapmak yerine, tek taraflı bir askerî işgal stratejisini dayatarak Birleşik Devletler'i Avrupalı ve muhafazakâr müttefiklerinden uzaklaştıran İsrail destekçileri-

33) Seymour Hersh'in 2004 Nisan-Haziran ayları boyunca devam eden açıklamalarında Siyonist Pentagonistlerin rolleri hiç ele alınmadı.

34) 16 Haziran, 2004'te, 27 emekli üst düzey diplomat ve ordu görevlisi Bush'un seçimlerde yenilgiye uğramasını istediklerini belirten bir bildiri yayınladılar. Mayıs 2004'te ise 60 emekli diplomat tarafından imzalanan ve Birleşik Devletler-Siyonist ilişkisinin Birleşik Devletler prestijine verdiği hasardan ve Müslüman dünya ve Avrupa'daki etkilerinden söz eden daha açık bir mektup yayınladılar.

ni afişe etmesi muhtemel görünüyor. Bu muhafazakâr imparatorluk kurucuları, Birleşik Devletler'in Arap ve Müslüman petrol üreticileri üzerindeki etkinliğini kaybetmesine ve özellikle de Suudi Arabistan'a yönelik düşüncesizce tehditlere odaklanarak, Pentagon'daki Siyonistler'i ve onların İsrail Devleti'nin çıkarlarına olan bağlılıklarını; bu bağlılığın Birleşik Devletler'in dünyadaki politik ve ekonomik pozisyonu üzerindeki yıkıcı etkilerini ortaya koymaya çalışacaklar. Özellikle profesyonel askerî görevliler ve istihbarat görevlileri, Siyonistler'in karar mekanizmalarının kontrolünü nasıl ele geçirdiklerini, nasıl bu mekanizmaları hiçe sayarak, idare ettiklerini; özel olarak bulunan işbirlikçiler ve İsrail istihbaratı tarafından İsrail çıkarlarını artırmak için hazırlanan "uydurma raporlar" lehine içişleri istihbarat raporlarını nasıl görmezden geldiklerini göstermeye çalışacaklar. Profesyonel görevliler özellikle, savaşa, kitle imha silahları aramanın yararsızlığına, Ortadoğu'da yapılacak bir dizi işgalin mantıksızlığına ve emperyalist bir işgal sırasında oluşabilecek daha büyük bir direnişe karşı uyarılarda bulunan içişleri uzmanlarının kasıtlı ve nedensiz bir şekilde hiçe sayılması üzerinde duracaklar. NATO kökenli askerler, İsrail odaklı politika üreticilerinin, İsrail'in bölgesel yayılmacılığını ve etnik temizliğini eleştiren Fransa ve Belçika'ya karşı şiddetli "anti-semitik" kampanyalar yürüterek, imparatorluk inşasında Avrupalı müttefikleri ile arasında gereksiz düşmanlıkları kasten kışkırtmasına dikkat çekecek.

Kısacası, muhafazakârlar (istihbarat görevlileri, politik ve askerî görevliler), Siyonistler'in İsrail'i politika üretimlerinin merkezine yerleştirerek Birleşik Devletler'in imparatorluk inşasını baltaladığını; İsrail'in bölgesel hâkimiyet arayışını desteklemek adına askerleri, kaynakları, parasal desteği ve kamuoyu desteğini tükettiklerini öne sürecekler.[35]

35) Birleşik Devletler Senatörü Ernest Fritz Hollings, "Bush'un başarısız Ortadoğu Politikası daha fazla terörizm yaratıyor", 6 Mayıs, 2004 ve "Neden Irak'tayız", 23 Temmuz, 2004..

Bir diğer soruşturma çizgisi solcu veya ilerici taraftan geliyor ve Ortadoğu'da ve diğer bölgelerdeki savaş ve barış üzerindeki Siyonist güce odaklanıyor. Bu çizgi, Birleşik Devletler vatandaşlarının dış politika üretimindeki demokratik haklarının gasp edilmesini mercek altına alıyor. Bu grup, bir kaç bin lobiciden oluşan iyi örgütlenmiş, zengin ve iyi finanse edilmiş küçük bir seçkinler grubunun kongre üyelerinin oylarını kontrol edebilmesini, İsrail'in emperyalist politikalarını eleştiren politik temsilcilerin sindirilebilmesini veya yenilgiye uğratılmasını ve Irak-İsrail karşılıklı ilişkileri hakkında sorular sormaya cesaret eden medya kuruluşlarını ve kamu sözcülerini satın almasını, susturmasını ve/veya sindirmesini sorgulayacak. İlerici muhalefet yalnızca Birleşik Devletler savaş politikasının İsrail'i destekleyecek şekilde saptırılmasında Pentagon Siyonistleri'nin rolüyle değil, aynı zamanda İsrail'in dünyayla ilişkisi hakkında dünyanın görüşüne yönelecek. Bu görüş şunları içeriyor: Paranoyak ve kendine dönük bir biçimde her yerde, sürekli dış düşmanlar ve güvenilmez müttefikler görme; uluslararası hukukun, sözleşmelerin ve Cenevre mutabakatının sürekli olarak reddedilmesi; keskin polemikler ve sözde müttefiklerin askerî teşkilata ve istihbarat teşkilatına nüfuz etmesi. İlericiler, muhalif devletleri, yalnızca kaba kuvvetten anlayan ve uzlaşmayı muhalifleri etkisiz kılmak ve güç ve şiddet yoluyla yeni bir "gerçekler zemini" yaratmak için muhaliflerini silahsızlansızlandıran menfaatçi bir araç olarak gören ölümcül düşmanlar olarak etiketleyen İsrail görüşüne saldıracak. İlericilerin, Pentagon Siyonistleri ve onların İsrail ideolojisi ile yakınlıkları ve diplomasi, uluslararası hukuk ve işbirliğini tahrip etmeleri arasındaki bağlantıları cesur bir biçimde kurmaları gerekecek.

Soruşturmanın hukuk ve barışın ötesinde pek çok şeyin tehlikede olduğunu göstermesi gerekecek. Irak savaşının mimarlarının şiddet, işkence, kolektif cezalandırma, sivil nüfuslar, onların evleri, hastaneler, kültürel miras, kiliseler ve camiler, geçim yol-

ları ve eğitim kurumları üzerinde topyekün savaş yoluyla -ki tüm bu sayılanlar insanlığa karşı işlenen en büyük suçlardır- hâkimiyet prensibine dayalı bir dizi saldırgan savaş planladığının ortaya konması gerekiyor. İster Yahudi, ister Hristiyan, Hindu veya Müslüman olsun, yalnız etnik-dinî bağlılık ideolojilerine dayalı "topyekûn savaşlar"da insanlığa karşı işlenen suçlar kaçınılmazdır. En korkunç suçlar ise ilahî olarak seçildikleri iddiasında olan insanlar, en yüksek mertebede "haklı" mağduriyet iddiaları bulunan bir halk tarafından işlenmektedir. Etnik-dinî bağlılıklarla ilişkili olan ve fanatik sivil militaristler yarafından gelişmiş silahlarla yönetilen haklı mağduriyet dünya barışı ve insanlık için en büyük tehdittir. İlericiler, mağdurların soyundan gelenlerin bugün acımasız katiller olduğu gerçeğini ve "haklı mağduriyet"in güncel emperyalist gündemini afişe ederek bu mağduriyet iddiasını şiddetle reddetmelidir. İlericiler siyonistlerin, özellikle de sol görüşlü Yahudi meslektaşları tarafından güç simsarları ve karar mekanizmaları olarak adlandırılmasında "özel muafiyetleri" reddetmeliler. Seçici muhalefet yalnızca muhalifin politik sağlamlığını ve güvenilirliğini zayıflatmakla kalmaz, fakat aynı zamanda ahlâki olarak suçlanmayı hak eder, çünkü çok önemli bir gerçeği reddeder: Siyonist mimarların Birleşik Devletler'in emperyal politikalarını oluştururken kullandıkları entrikaları. İlericiler İsrail tasarımı olan ya da olmayan tüm emperyalist politikaları reddetmelidir. Cumhuriyetçi ilkelere dönmelidirler. Fakat bunu yaparken, demokratik bir cumhuriyetle imparatorluk inşası; açık ya da gizli, sınırlı etnik-dinî bağlılıklarla enternasyonalizm; yayılmacı kapitalizmle demokratik toplumculuk arasındaki uyuşmazlığa dikkat çekmeleri gerekir. İlerici bir soruşturma çizgisi ve alternatif bir politik perspektif sürdürebilmek için uzun süreli, iğneleyici ve irrasyonel bir hamle beklemeliyiz.

Özellikle ZPC tarafından yapılan ideolojik saldırının ilk hamlesi "etiketleme" taktiği olacaktır. Etiketleme taktiği sert eleştirel analizler, okurların ve dinleyicilerin kanıtları ve olayların özünü

tartışmasını engellemek amacıyla "anti-semitizm" olarak etiketlenmesidir. İsrail merkezli Pentagonistler ve İsrail Devleti arasındaki bağlantıların incelenmesi "Zion Protokolü'nden sayfalar" ve diğer uydurma kıyaslamalarla etiketlenecektir.

İkinci saldırı hamlesi bugünkü Siyonist güçle, çok uzak olmayan geçmişteki (1940'lar-1950'ler) Siyonist gücü birleştirmek olacaktır. Söz konusu dönemde Siyonizm, Birleşik Devletler Yahudiliği arasındaki pek çok görüşten yalnızca biriydi. zayıf bir örgütlenmeye sahipti ve politika, medya ve ekonomi üzerinde daha az etkisi vardı. Bu aldatıcı bileşimin amacı Siyonistlerin görece zayıf olduğu geçmiş dönemden örnekler vererek polemik yaratmak ve dünya çapında ve uzun vadeli bir Yahudi komplosu bulunduğu şeklindeki yaygın görüşü yanlış bir biçimde muhaliflere yüklemekti.

En fazla takdiri hak eden üçüncü saldırı hamlesi, Soykırım kurbanları ile İsrail'in devlet teröristlerini, onların entelektüel savunucularını ve Birleşik Devletler Siyonistleri arasındaki destekçilerini birleştirmektir. Bu bağlantıyı kurmak için, ortada hiçbir sosyal, ekonomik, politik benzerlik yokken, "kan bağı"nın kullanılması şimdiki Siyonist adaletin irrasyonel, mistik ve gerici yapısını ortaya koyar. Elbette amaç, eylemlerini hazırlanmakta olan yeni bir soykırma karşı "savunma" veya "hayatta kalma" taktikleri olarak sunarak, İsrail'in ve Birleşik Devletler Siyonistlerinin insanlığa karşı işlediği suçları halkın kabullenmesini sağlamaktır. Bunun için hiç bir kanıta gerek duyulmaz: Yalnızca hazırlanmakta olan soykırımı reddedenlere korkutucu, kötü hakaretler. Siyonist ideologlara göre İsrail, demokrasi, özgürlük ve adalet gibi evrensel değerlerin vücut bulmuş hali olarak sunulur ve İsrail'i eleştirenler de "Arap" diktatörlüklerinin, baskının, adaletsizliğin ve terörizmin destekçileri olarak etiketlenir. Sözü edilen evrensel değerler desteklenmeye değer, ancak pek çok kanıt gösteriyor ki bu değerler Müslüman ve Hristiyan Araplar'ın ikinci sınıf vatandaş muamalesi gördüğü, ölüm, yok olma

ve soykırımın Filistinliler için günlük bilet olduğu ve nükleer silahların Ortadoğu'daki komşuları tehdit ettiği İsrail'de uygulanmamaktadır.[35] Sonuç olarak Siyonistlerden şu "göreli" savunmayı duyabilirsiniz: "İsrail'in suçları dünyadaki pek çok ülkeden daha kötü değildir". Şu var ki, pek az ülke (Birleşik Devletler hariç) şu eylemlere karışmıştır: Komşularını sömürgeleştirme, hiç bir yaptırıma maruz kalmadan muhaliflerini bombalama (ve muazzam sayıda masum seyirciyi öldürme), saldırganca bir doktrinle nükleer silah başlıkları depolama, en ileri teknolojilerin de dahil olduğu Birleşik Devletler dış yardımının 2/3'ünü elde etme, Ortadoğu meseleleri hakkkındaki Birleşik Devletler kongre oylamalarını kontrol etme, tüm Başkan adayları için Ortadoğu poltik gündemini şekillendirme, binlerce politik mahkûmu programlı olarak işkenceye tabi tutma (ve dünyanın her yerine danışmanlar yollama) ve halk direnişine karşı totaliter kanunun kolektif cezalandırma usulünü uygulama. Lanetlemek üzere İsrail seçmek için pek çok önemli neden var. Çünkü çok sayıda ülke İsrail'in adaletsizliklerini uygularken, İsrail ve onun Birleşik Devletler'deki denizaşırı şebekesi, yalnızca Filistin'i değil, aynı zamanda tüm dünyadaki insanların haklarını tehdit eden bütün bir güç ilişkileri yapılanmasını kapsıyordu.

Bu ideolojik saldırıya karşı koymak kolay olmayacak, çünkü medya erişimi tamamen adaletsiz. Muhalefet iyi örgütlenmiş, stratejik olarak konumlanmış ve iyi finanse edilmiş. Ne var ki suçlar ve politik başarısızlıklar, özellikle de Irak bozgunu derinleştikçe ve çok daha fazla Amerikalı açıkça ve giderek artan bir biçimde cevaplar aramaya başladıkça, İsrail-Siyonist-Pentagon bağlantısını eleştirenler bu bağları açığa çıkarmak ve zayıflatmak için büyük bir fırsat yakalıyorlar. Üstelik Birleşik Devletler dışın-

36) Yulie Khromchenco, "*Anket*: İsrail Yahudileri'nin % 64'ü ülkeyi terk etmesi için Araplar'ın teşvik edilmesini destekliyor", *Haaretz*, 22 Haziran, 2004. Hayfa Üniversitesi Ulusal Güvenlik Araştırma Merkezi tarafından yapılan bir araştırmaya göre Yahudi İsrail'in % 25'i seçimlerde yasaklanmış faşist Kach Partisi'ni destekleyecek.

da bizim lehimize görüşleri olan muazzam bir kamuoyuna sahibiz. Latin Marika, Avrupa, Afrika ve Asya, yani büyük bir çoğunluk İsrail'i bir barış gücü değil, tehdit olarak görüyor. Dünyanın hiç bir yerindeki laik, demokratik Yahudiler'in Birleşik Devletler Siyonistlerini ve Onların Pentagon'daki lider politika üreticilerini eleştirmekle ilgili bir problemleri yok. İsrail merkezli Siyonistler Kuzey Amerika dışında hiç bir yerde, Birleşik Devletler'de sahip oldukları gibi bir güce sahip değiller. İsrail'de bile açıkça Pentagon Siyonistlerini ve onların öngördüğü bir dizi savaş küçümseyen Yahudi bir azınlık var. Bu azınlık özellikle Richard Perle ve Douglas Feith gibi megolomanyak "Büyük İsrail" düşüncesi için son Yahudi askerini dahi feda etmeye hazır Siyonist ideologları küçümsüyor.

Bu fikirler savaşında dünyanın her tarafında çok sayıda müttefikimiz var. Konuyla ilgili fikirlerimiz ve sorularımız Amerikan halkı arasında derin bir endişenin hüküm sürdüğü böyle bir zamanda yankı bulacaktır. Haydi hep birlikte yol alalım ve karmaşık emperyalist ve yeni-emperyalist ittifaklardan uzak, demokratik bir cumhuriyeti tekrar kurmanın ilk adımı olarak ülkemizi, zihinlerimizi ve siyasetimizi emperyalizmden kurtaralım!

Ortadoğu Politikalarındaki Karikatürler

Müslüman ve Arap protestocular, politik liderler, hükümetler, Birleşik Devletler ve Batı Avrupa rejimleri ve yayıncıları arasındaki tehlikeli karşılaşmanın esas kısmı İsrail'in kendi çıkarlarına göre dünyayı kutuplara bölme ve İran'a yönelik izolasyon, ekonomik yaptırımlar uygulama ve/veya askerî bir saldırı başlatma çabalarıdır. Neredeyse hiç bir yorumcu ve analizcinin yöneltmeyi başaramadığı pek çok temel soru vardır. Bunlardan bazıları şöyledir:

Danimarka'daki "karikatürler" neden yayımlandı?

Karikatürleri talep eden, seçen ve yayınlayan *Jyllands-Posten*'in kültür sayfası editörü "Flemming Rose"un politik geçmişi nedir?

Karikatürlerin yayımlanma ve çoğaltılma tarihi hangi önemli meselelerle çakışmıştır?

Karikatürlerin yayımlanması ve Arap ve Müslümanlarla Batı arasında bir karşılaşmanın meydana gelmesi kime "yarar sağlar"?

Arap/Müslüman protestolarının çağdaş politik bağlamı nedir?

İsrail gizli servisi Mossad, Batı-Müslüman/Arap çatışmasını kışkırtılmasına nasıl bulaşmıştır ve sonuçlar onların beklentilerini nasıl karşılaşmıştır?

Karikatür anlaşmazlığını analiz etmek için çıkış noktalarından biri, Batı'nın "ifade özgürlüğü"ne tahammülsüz oldukları gerekçesiyle Müslümanlara ve Müslüman ülkelere saldırarak ilgi odağı olan Danimarka'nın uzun zamandır Avrupa'daki Mossad eylemlerinin temel faaliyet merkezi olarak üstlendiği roldür. Başka bir şekilde ifade edersek: 5.4 milyon vatandaşı olan (bunlardan 200,000'i veya % 3'ünden azı Müslümandır), peri masalları, jambonu ve peyniriyle meşhur küçük bir İskandinav ülkesi nasıl olup da Afganistan'dan Filistin'e, Endonezya'dan Libya'ya dünyanın her tarafındaki Müslüman nüfusa sahip şehirlerin sokaklarındaki milyonlarca inançlı Müslümanın öfkesinin hedefi haline geldi? Bağdat'ın bombalanmasının, Ebu Garip'teki işkencelerin, Felluce'deki kıyımların ve tüm Irak ve Afgan halklarının yokluğa ve yoksulluğa mahkûm edilmesinin ardından Müslümanlar öfkelerini neden kurabiyeler, elçilikleri ve denizaşırı ticaret büroları gibi Danimarka'nın sembollerine yönelttiler?

Hikâye, televizyon haber spikerleri tarafından ciddi ifadelerle şöyle sunuldu: Sovyetler Birliği'nde şahit olduğu 'kişisel sansür'le karşılaştırdığı Avrupalılar'ın Müslümanlar'ı eleştirmek konusunda artan 'politik doğruluklarına' karşı çıkmak isteyen Bay 'Flemming Rose', geniş okur kitlesine sahip günlük bir Danimarka gazetesinin haçlı zihniyetine sahip kültür sayfası editörüdür. *Jyllands-Posten*'in tuhaf isimli, Ukrayna asıllı kültür sayfası editörü, Danimarkalı karikatüristleri Muhammed Peygamber'i hayâl ettikleri şekilde gösteren bir dizi karikatür yapmaları için görevlendirdi. Fakat yayımlanmak üzere seçilen on iki karikatürden, aralarında en fazla tartışmaya yol açan "türbanın altındaki bomba" başlıklı karikatürün de olduğu dördü "Rose'un" kendi çalışanları tarafından yapılmıştı. Danimarka'nın Tanrı ve kutsal şeylerle ilgili olarak kötü dil kullanılmasını engelleyen kanunlarına

cesaretle karşı gelerek 30 Eylül 2005'te karikatürleri yayımladı ve sonra olanlar tarih...

Müslüman dünyasında Batı'nın 'kutsal ifade özgürlüğü'ne karşı dünya çapında büyük bir saldırı oluştu. Milyonlarca Avrupalı ve Kuzey Amerikalı ise şaşkın bir şekilde bu 'medeniyetler çatışmasının' ortasında sevgili özgürlüklerini savunmak için hamle yapıyordu. Suriye ve İran açıkça, Şam, Tahran, Beyrut ve Gazze sokaklarındaki öfkeli inananları tahrik etmekle suçlandılar. Birleşik Devletler Dışişleri bakanı Rice'a göre, "İran ve Suriye, duyguları körüklemek ve bu durumu kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak için yoldan çıktılar ve dünya buna bir son vermek zorunda". Birleşik Devletler'le işbirliği içinde olan Pakistan ve Libya yetkilileri göstericilere ateş açtı. Açılan ateş sonucu ölüm ve yaralanmalar olurken pek çok dinî lider tutuklandı. Batı hükümetleri, Arap ve Müslüman müttefiklerin Danimarka ürünlerine ve mülklerine daha fazla saldırı yapılmasını önlemeleri için baskı yaptı ve öfkeyi bastıramayanları suça iştirak ve teşvikle suçladı. Bütün bunlar bir dizi karikatürün yayımlanmasının ardından gerçekleşti, en azından bize söylenen buydu. 'Flemming Rose', öldürülmesini engellemek için Danimarka polisi ve güvenlik görevlilerinden oluşan bir ordu tarafından kuşatılmış halde yaşıyordu. Fakat kültür sayfası editörü kısa zamanda bu durumdan ve sakin Kopenhag bölgesinde günlük koşularını yapamamaktan sıkılarak (kendi ülkesi Ukrayna'da değil) Florida, Miami'de, Küba sürgünleri, İsrailli sayanimler* ve Mah Jong (bir Çin oyunu) oynayan emekliler arasında güvenli bir sığınak buldu.

DANİMARKA: MOSSAD EYLEMLERİNİN MERKEZİ

Neden Danimarka? Kolaylıkla yaratılan bu tartışma Londra veya New York'un büyük gazetelerinden birinin sayfalarında da

*İsrail dışında başka ülkelerin vatandaşları olarak yaşayan ve gönüllü olarak Mossad'a yardım eden Yahudiler.

yapılabilir miydi? Kim Danimarka'yı B sınıfı bir İslamfobik gerilim filminin senaryosunu andıran bu 'medeniyetler çatışmasının' ortasına yerleştirmek ister?

Eski bir İsrail Mossad ajanı olan Victor J. Ostrovsky'nin *By Way of Deception* [Aldatmacayla] (1990 St. Martin's Press) adlı kitabındaki ilginç bir bölüm Danimarka istihbarat servisi ile İsrail Mossad'ın işleri arasında onlarca yıldır devam eden yakın ilişkiyi özetler:

> *"Mossad ve Danimarka istihbaratı arasındaki ilişki uygunsuz denecek kadar yakındır. Fakat bu durum sözleşme yoluyla uzlaşan Mossad'ın değil Danimarka'nın etkisidir. Bunun nedeni ise II. Dünya Savaşı sırasında çok sayıda Yahudiyi kurtardıkları için İsrailliler'in kendilerine minnettar olduğunu ve Mossad'a güvenebileceklerini sanan Danimarkalılar'ın yanlış bir izlenime sahip olmalarıdır."*

Mossad'ın Danimarkalılar'la özel ilişkileri sayesinde tüm Arap nüfusunu ve özellikle de Filistinliler'i (muhtemelen buna Danimarka vatandaşı olanlar da dahildir) izleyecek kapasitesi vardır:

> *"...bir Mossad görevlisi 'Danimarka'nın Arap toplumu arasındaki Araplar ve Filistin'le ilgili merkez bürolarına (Danimarka Sivil Güvenlik Servisi) gelen tüm mesajları' kaydediyor. Yabancı bir istihbarat servisi için sağlanan sıradışı bir uygulama."*

Anlaşılan, Ostrovsky'ye göre, Danimarka İstihbarat görevlilerinin İsrail Mosad'ındaki meslektaşlarına gösterdikleri saygı karşılıklı değil:

> *"Mossad Danimarkalı meslektaşlarını öyle hor görü-*

yor ki onlardan 'fertsalach' (İbrani dilinde osuruk için kullanılan sözcük) olarak söz ediyorlar. Danimarkalılar Mossad'a yaptıkları her şeyi söylüyorlar." s 231-232

Bu hizmetleri karşılığında Danimarkalılar İsrailliler'den değerli 'eğitimler' alıyorlar:

"Her üç yılda bir, Danimarka istihbarat görevlileri Mossad tarafından yapılan bir seminere katılmak üzere İsrail'e giderler. Bu seminerler 'hiç bir örgütün terörizmle Mossad'dan daha iyi mücadele edemediği görüşünü devam ettirirken' bir yandan da Mossad için kullanışlı bağlantılar oluşturur."

Birleşik Devletler'in Irak bozgununun başladığı sıralarda, tüm dünya petrol fiyatlarının varil başı 100 doların üzerine fırlamasına sebep olabilecek büyük bir 'önleyici saldırıya' veya İran'a yönelik ekonomik ve diplomatik ambargoya karşı çıkarken, İsrail fikirler çatışmasını tepetaklak etme ihtiyacı duydu.

İran ve Suriye (İsrail'in şu anki düşmanı) gibi ülkelere saldırmayı haklı çıkartacak tahriklere destek olmayı amaçlayan bir kampanyanın Birleşik Devletler'in Irak ve Afganistan'ın işgali ve harap edilmesinde Avrupa'daki güçlü müttefiklerinden biri olan ve (sevgiyle '*fertsalach*'olarak anılan) ulusal istihbarat örgütü İsrail çıkarlarına hizmet etmeye istekli bir ülkeden çıkması mantıklıdır.

FLEMMİNG ROSE: DAVASI OLAN BİR GAZETECİ

Mossad'ın uzun süreden beri Danimarka istihbarat birimlerine nüfuz etmiş olmasına ve sağ kanat medyayla yakın çalışma ilişkileri göz önüne alınırsa, 'Flemming Rose' adıyla İsrail Devleti ile (ve özellikle de aşırı sağcı Likud rejimi ile) yakın ilişki içinde çalışan Ukraynalı bir Yahudi'nin karikatürler üzerine oluşan kar-

şıtlığın merkezinde olması şaşırtıcı değildir.

"Rose'un" İsrail Devleti ile bağlantıları Arap düşmanı Siyonist ideolog Daniel Pipes'la yaptığı reklam amaçlı ünlü röportaja (2004) dek uzanır. "Rose" Danimarka sağ görüşünün önde gelen günlük gazetelerinden birine kültür sayfası editörü olarak yerleştirilmeden önce, 1990'dan 1995'e kadar Moskova muhabiri olarak çalışıyordu. "Rose" o dönemde, çoğu çifte vatandaşlık sahibi olan ve yasadışı milyarları aklamak için Mossad'la işbirliği yapan İsrail yanlısı, komünizm sonrası Rus oligarşi yöneticilerinin vaftiz evladı Boris Yeltsin'in otobiyografisini Danca'ya çevirdi. 1996 ve 1999 arasında gazeteci "Rose" Washington'da gezici olarak çalıştı (Clinton'la birlikte Çin'e gitti). Ardından 1999-2004 yılları arasında *Jyllands-Posten*'in muhabiri olarak Moskova'ya gitti. 2005 yılında alanda çok az bilgi sahibi olmasına rağmen bu konularda çalışan Danimarkalı gazetecileri atlayarak aynı gazetenin kültür editörü oldu. "Rose" bu yeni konumunda, muhafazakâr Danimarkalılar'ın Ortadoğu göçmenlerine, özellikle de inançlı Müslümanlara karşı artan düşmanlığını kışkırtmak için güçlü bir platform buldu. "Röportaj" formatıyla Pipe'ın nefret dolu İslam karşıtı eleştirilerini yayımladı. Bu röportajın yayımlanması, muhtemelen Mossad'ın Doğu-Batı karşılaşmasını kutuplara bölme stratejisinin ikinci aşamasına doğru ilerlemeden önce zemini yoklamak için yapılmış bir hareketti.

EYLEM İÇİN POLİTİK BAĞLAM

Irak savaşının büyük ölçüde Pentagon'daki sivil militaristler ve Birleşik Devletler Siyonistleri tarafından, Pentagon'da ve Pentagon dışındaki yüksek mevkilerle, sivil toplumda yürütülen geniş çaplı bir yanlış bilgilendirme kampanyasının sonucudur. Bu kampanya yaşayabilir bir millet olan Irak'ın yok edilmesini isteyen İsrail Devleti ile koordinasyon hâlinde yürütülmüştür.

Birleşik Devletler'in büyük petrol şirketlerinin Kongre'ye baskı yaptığına veya Irak'taki savaşı veya İran'la şu anda devam etmek-

te olan karşılaşmayı kışkırttığına dair herhangi bir kanıt yoktur. Buna karşın, İsrail'in İran'a olası bir saldırısı sonucunda oluşabilecek kayıplar konusunda son derece huzursuz olduklarına dair pek çok kanıt vardır. Siyonistler Irak'taki amaçlarına ulaşmışlardır: Kuzeydeki Kürt yerleşim bölgesinde ('Kürdistan') bir kıyı mevzisi oluşturmak ve yeni "Irak" rejiminde Çelebi ve diğerleri vasıtasıyla mallarını güvenceye almak. Büyük Yahudi örgütleri Siyonist politika üreticilerine muhalefet edenlere karşı çıkmak, ve muhtemelen onları 'anti-semitizm'le suçlamak üzere seferber oldular. Ne var ki, zamanla FBI soruşturmaları, CIA raporları ve hukuki suçlamalar kilit İsrail çalışanlarının ve onların ülke içindeki işbirlikçilerinin İsrail ajanları olduğunu gösterdi. İsrail Irak'taki Bush-Blair işgalinden fayda sağlamıştır ancak aynı şeyi Birleşik Devletler için söylemek mümkün değildir. Önceden tahmin edilemeyen binlerce kayıp verildikçe ve savaş harcamaları yüzlerce milyar dolara fırladıkça savaş karşıtlığı da arttı.

Birleşik Devletler'in askerî operasyonlarını İran ve Suriye'ye doğru genişletmeye yönelik İsrail stratejik planları, Birleşik Devletler Ordusu'ndan, halktan ve hatta bazı medya kesimlerinden itirazlarla karşılaştı. Irak'la ilgili aynı planın tamamen uydurma olduğunun ortaya çıkmasının hemen ardından Mossad'ın *New York Times*, *Wall Street Journal* ve diğer yerlerdeki varlıkları İran'ın var olmayan nükleer tehdidi hakkındaki şişirme kısımları kabul etmeye karar verdi. Savaş muhaliflerini susturmak ve genel olarak İslamcılara/Araplara, özelde İran'a karşı düşmanlıkları artırmak için başka bir propaganda yöntemine ihtiyaç vardı. İşte bu noktada "Flemming Rose"-Mossad operasyonu sahneye çıktı. İsrail ve Birleşik Devletler Siyonistleri İran'a yönelik savaş propagandalarını hızlandırırken Eylül 2005'te İslam nefreti içeren karikatürler Danimarka'da yayımlandı. Ancak İslam ülkelerinden ilk tepki sınırlıydı. Hikâye, 2005 Aralık ayı sonlarına dek *International Herald Journal* tarafından haber yapılmadı. Ocak ayı başlarında Mossad "Katsas"ı (dava görevlilerine verilen İbranice

isim) Batı ve Doğu Avrupa medyasındaki sayanim'i (Suriye dışındaki gönüllü Yahudi işbirlikçileri) harekete geçirerek 1 ve 2 Şubat 2006'da karikatürlerin aynı anda çoğaltılmasını sağladı.

Böyle sayanim operasyonlarından biri karikatürlerin kıdemli editör Arnaud Levy ve baş editör Sege Faubert tarafından *France-Soir*'da yayımlamasına karar verilmesidir. Gazetenin Mısır asıllı Fransız sahibi Levy ve Faubert'e dokunmadığı halde, *CNN*'le yapılan bir röportaja göre başlangıçta karikatürlerin yayımlanmasına karşı çıkan gazetenin yönetim editörü Jacques Lefranc'ı derhal işten kovdu.

Batı yanlısı medyanın tamamı tarafından yürütülen ve Eylül ve Aralık 2005 tarihleri arasında gerçekleşen görece ılımlı ilk İslamî protestoları lanetleyen şiddetli bir kampanya başlatıldı. Bu gösteriler ardından gelen ve şüphesiz Arap nüfusları arasında etkinlik gösteren gizli Mossad çalışanları tarafından desteklenen daha büyük bir kızgınlığı provoke etti. Mossad'ın "küçük osurukları" Danimarka istihbaratı, Danimarka'nın sağ görüşlü Başbakanı Anders Fogh Rasmussen'e Batı yanlısı Arap rejimlerinin özür talebini reddetmesini ve hatta Arap ve Müslüman ülkelerinden bir grup Danimarka kökenli diplomatla 'durumu' tartışmak üzere bir araya gelmeyi reddetmesini tavsiye etti. "Flemming Rose"la Mossad, Doğu-Batı gerginliğini daha da yükseltmek için bir konuyu tartışmaya açtı. Rose, 'gazetesinde' Yahudi Soykırımı ile alay eden her türlü İran karikatürünü yayımlamayı teklif etti.

Anlaşılan gecikmeli olarak "Flemming Rose"un gizli gündemini anlayan *Jyllands-Posten*'in kıdemli editörü 'teklif'i reddetti ve Rose'un işten ayrılmasını istedi. Tel Aviv'e yerleşmesi sadece "kişisel sansür" yanlısı olma iddiası hakkında şüphe yaratabileceğinden Rose Miami'ye gitti. Miami'de elbette yerel tabanlı, silahlı ve tehdit edilen Siyonistlerin "savunulması" amacıyla eğitilmiş sayanimin koruması altında olacaktır.

SAYANİM – BATI MEDENİYETİNİN SAVUNUCULARI

Victor Ostrovsky'ye göre İbranice 'yardım etmek'ten gelen sayanim, stratejik veya kullanışlı mevkilerde bulunan (emlak, kitle iletişim araçları, finans, otomobil ticareti vb.) ve bulundukları ülkelerdeki Mossad eylemlerine yardım etmeyi kabul etmiş olan tüm dünyaya yayılmış bir Yahudi şebekesidir. Sayanim'in İsrail'e sunduğu bu uluslarüstü bağlılık, ülke çıkarlarına aykırı da olsa her zaman vatandaşı oldukları ülkenin çıkarlarının üstündedir. *Robert Maxwell, Israel's Superspy* [Robert Maxwell, İsrail'in Süper Ajanı] (Carroll and Graf Publishers, 2002) adlı ayrıntılı biyografi çalışmasında Dordon Thomas ve Martin Dillon'ın belirttiğine göre, kötü şöhretli ve nüfuzlu medya şahsiyeti Robert Maxwell, barınaklar, ofisler, politik bağlantılar, para aklama hizmetleri sağlayan ve Mossad'ın emriyle İsrail'in hizmetinde uydurma hikâyeler ortaya atan bir süper-sayanim'di. Jonathan Pollard, casusluk suçundan hapse giren Amerikan Donanma Araştırmacısı bir başka kötü şöhretli sayanimdir. Bu 'yardımcıların' eylemleri olağanüstü işlerden gündelik olanlara dek çok çeşitli işleri içerir. Victor Ostrovsky'nin 1990 tarihli biyografi çalışması *By Way of Deception*'da [Aldatmacayla] anlattığına göre sayanim, şu anki her türlü Mossad faaliyetinin tanımlamasıyla 'İsrail davası'na olan bağlılıkları dolayısıyla çeşitli hizmetler sağlayabilecek binlerce aktif ve pasif bireyden oluşan bir havuzu temsil eder. Bu yapılanmanın sinikliği ortadadır: 'Flemming Rose' gibi bir eylemin sayanim'in kendi ülkesinin ulusal ve ekonomik çıkarlarını tehlikeye atması ve eğer eylem afişe olursa diasporadaki Yahudilerin mevkilerine zarar verebilecek olması Mossad için önemli değildir. Mossad'dan standart tepkisi şöyle olur: "O Yahudiler'in başına gelebilecek en kötü şey nedir ki? Hepsi İsrail'e gelirler. Bu da harika olur." Etki altındaki ülkelerede Mossad yardımcıları olarak kaydedilmeyi reddeden Yahudiler için bu pervasızlığın bazı sonuçları olmuştur.

Mossad Savaş Propagandası ve "Karikatür Tartışması"

İsrail liderleri, Bush Yönetimi'nin Avrupa güçlerini İran müzakerelerinde yer almasını sağlamak için yürüttüğü diplomatik çabalara karşı olduklarını açıkladılar. Birleşik Devletler'deki tüm büyük Yahudi örgütleri (AIPAC, Büyük Yahudi Örgütleri Başkanları, ADL ve diğerleri) otomatikman ve herhangi bir soru sormadan, Kongre'yi ve idari koldaki "arkadaşlarını" İran'a acil askerî eylemde bulunmaları veya ekonomik yaptırımlar uygulamaları için harekete geçirmek üzere sürekli bir ulusal kampanya başlattılar. Ancak Bush Yönetimi aynı görüşte olmasına karşın Birleşik Devletler kamuoyu desteğinden yoksun olduğu gibi Avrupalı müttefikleri ve onların ulusal seçmenleri arasında da destek bulamıyordu. Mossad'ın politikası Ortadoğu (ve daha ötesi) ile Batı arasındaki kamuoyunu kutuplara bölmek için bir bahane yaratmaktı. Böylece, tansiyonlar yükselecek ve Ortadoğu'daki hâkimiyet iddiaları için Müslüman muhalifleri şeytan gibi gösterilecekti. "rose" karikatürleri Mossad'ın amaçlarına hizmet etti. Mesele bir özgür ifade sorunu, "demokratik Batı" ile aşırı "totaliter" (Pipes ve Rose'un tanımlamasıyla) İslamcılar arasında "çıkarlar" değil "değerler" çatışması olarak da sunulabilirdi. Hiç bir şey gerçeğin ötesine geçemez. Gazetesi daha önce Hz. İsa'nın benzer karikatürlerini yayımlamayı reddetmişken, Rose İslamcı karikatürler çizilmesini talep edip, aralarından bazılarını yayımlamak üzere seçti.

Tüm büyük medya pazarları tarafından sağlanmış olsa da, Rose'un ilk bakıştaki "kültürel putkırıcı" olarak imajı güvenilir değildir, çünkü günlük işi (Ortadoğu'lu) göçmen karşıtı "öyküleri" ve aşırı Siyonistlerle röportajlar yayımlamak olan sağcı bir günlük gazete için çalışmaktadır. "Rose" uluslararası gerginlikleri başlatırken, liberal ve neo-con meslektaşları ve Mossad'dan ve Mossad dışından yoldaşları onun haddini aşan hareketlerinin tanıtımını yaptı ve Arap ve İslam dünyasının hiddetini körükledi.

Karikatürler, ardından gelen İslamî protestoculara ve onların

Afrika, Ortadoğu, Asya ve Avrupa'daki laik müttefiklerine yönelik hakaretler ve iftiralar sonunda milyonlarca insanı önce barışçı ardından vahşi protestolar yapmaya kışkırttı. Batı medyasında vahşi protestoların ve gösterilerin görsel imgelerine yer verilmesi hedeflendiği üzere Müslüman ülkelere ve Avrupa'daki azınlıklara yönelik korku ve endişe yarattı. İslamfobi hız kazandı. Birleşik Devletler ve Avrupa'daki İslam propagandacıları "özgür ifade"nin savunulması meselesini İsrail "güvenlik" politikalarıyla ilişkilendirdiler. Batı öfkesini İslamî protestoculara yöneltirken, İsrail Gazze'yi abluka altına aldı ve Birleşik Devletler ve Avrupa Filistinliler'e gönderilen tüm fonları keserek kendi liderlerini seçme demokratik hakkını kullandıkları için nüfusu kitlesel açlık tehdidiyle başbaşa bıraktılar.

"Rose"un özgür ifade zırvaları, Siyonist muhafazakârların itibardan düşmüş "Medeniyetler Çatışması" doktrinini yeniden canlandırdı. Avrupa İslamfobisiyle oynayan ve inançlı Müslümanların ve Arap milliyetçilerinin Batı suistimallerine karşı hassasiyetini artıran İsrailli psiko-savaş uzmanları "özgür ifade" meselesini çatışma için ideal fünye olarak belirlediler. İsrail tarafından terörist bir hareket olarak nitelenen Hamas'ın demokratik seçim zaferi, İsrail'in, Batı hükümetlerini Müslüman ülkelerdeki rejimlerin "irrasyonel İslamî kitleleri" baskı altında tuttuğu veya bu rejimlerin Batı sansürü veya yardımların kesilmesiyle karşı karşıya kaldığı konusunda ikna etme çabalarını hızlandırdı. (Göstericilere yönelik sıkı önlemlerin alınamaması medya tarafından olayların resmen onaylanması veya kışkırtma olarak sunuldu). Birleşik Devletler'in büyük Siyonist örgütleri, İran ve Suriye'yi, Gazze'den Filipinler'e dünya çapındaki gösterileri körüklemekle suçlaması için Dışişleri Bakanı Rice'ı etkileyebiliyorlardı. İsrail stratejisi İran ve Suriye'ye yönelik askerî saldırılara veya ekonomik yaptırımlara yönelik itirazları zayıflatmak için Avrupa'nın öfkesini kullanmaktı.

DİNSEL HAKARETİN ÖTESİNDE

Çoğu kurumsal analizciler, dar bir bakış açısıyla tüm dünyadaki kitlesel gösterilerin kaynağı ve hedefi olarak karikatürlere odaklanırken, aslında bu karikatürler en iyi ihtimalle çok daha büyük politik önem taşıyan bir dizi olayın hazır fünyesidir.

"Şaşkınlık ve korku" yaratan Irak bombardımanından, kitlesel işkenceye ve İşgal altındaki topraklarda rutin olarak sürdürülen gündelik aşağılamalara; Felluce'nin kesin olarak yok edilişinden (Guernica'nın Naziler için bir örnek olması gibi Amerikalılar için örnek), İsrail'in Cenin ve Filistin'i harap edişine; Filistinliler'in her gün İsrailli işgalciler tarafından öldürülüşünden, Guantanamo'da Kuran'ın pisliğe bulanmasına dek pek çok örnekle İsrail, Birleşik Devletler ve Avrupa, hiç bir Müslümanın hiç bir yerde güvende olmadığını (bu isterse okulları, evleri, ofisleri, tarlaları, fabrikaları veya camileri olsun) ve hiç bir seyin kutsal olmadığını gösterdi.

Önemsiz bir İskandinav sağcı gazetede yayımlanan Muhammed karikatürüne karşı milyonların gösteri yapmasının nedeni bu karikatürün Müslümanların, Arapların ve sömürgeleştirilmiş halkların temel sosyal ve politik haklarına yönelik bir dizi kasıtlı ihlâlin son hamlesi veya fünyesi olmasıdır. Batı medyası özellikle göstericilerin dinsel niteliklerine odaklanır. Oysa kitlesel gösterilerin devam ettiği ülkelerin neredeyse tamamı yakın zamanda hammaddelerinin yağmalanması ve/veya seküler haklarının yok edilmesi gibi Batı müdahalelerine maruz kalmıştır: Ülkeler işgal edilmiş, evler, okullar, hastaneler, sağlık ve içme suyu sistemleri tahrip edilmiş, tarım ve doğal kaynaklar, müzeler, kütüphaneler ve arkeolojik alanlar yağmalanmış ve camilerin kutsallığına saldırılmıştır. Arap veya İslam ülkelerinde yaşayan tüm halkların (seküler ve dinî kanunlara uyan) maddi varlıklarının şu anki durumu Batı'nın cehennemidir. Şimdi de onların en önemli, tarihsel, ruhsal referans noktaları Peygamber Muhammed (en kutsal dinî figür), İsrail Devleti ve onun denizaşırı

sayaninleri tarafından yardım gören ve teşvik edilen, cezalandırılmayacaklarından emin kibirli emperyalistlerin medya köleleri tarafından ayaklar altına alınıyor. İnançlı Müslümanların cezalandırılmaktan korkmadan, üstelik böyle bir davranış Kuran tarafından da yasaklanmışken, Hz. İsa'ya hakaret edebileceklerini söylemek onlarla alay etmektir.

İsrail strateji uzmanlarının önceden çok iyi bildiği üzere İslam'ın kötülenmesi politik bir boşlukta gerçekleşmiyordu. Bir İslam-Arap isyanı için maddi koşullar henüz olgunlaşmamıştı: Hamas Filistin seçimlerini kazanmıştı, Birleşik Devletler Ordusu Irak'ta savaşı kaybetttiklerinin farkındaydı, İran teslim olmayı reddediyordu, Bush devam etmekte olan ve gelecekteki Ortadoğu savaşları için halk desteğini kaybediyordu, AIPAC, yani Birleşik Devletler politikasını etkilemekteki temel politik aracı hakkında kriminal soruşturma yürütülüyordu... İsrail'in, Birleşik Devletler'in kendileri için savaşlar yapması stratejisi bir bumerang gibi kendisine dönüyordu. 11 Eylül'den sonra istismar ettiği politik-askerî gerginliği yeniden canlandırmak gerekiyordu. Dolayısıyla "Flemming Rose" provokasyonu, hareketin koordine edilen yaygın tanıtımı, Batılı 'sayanin'ler, liberaller, muhafazakârlar ve yeni-muhafazakâr ideologlar arasındaki özgür ifade ajitasyonu ve dolayısıyla Ortadoğu gerginliğinin 'yeniden yaratılması'... ve İsrail gündemindeki ilerlemeler. Filizlenen karşıtlığın dinî veya özgür ifadeyle ilgili bir meseleden veya ele geçirilmiş Danimarka istihbarat biriminin "küçük osurukları" tarafından üzerine titrenen maceraperest bir kültür editörünün kaba provokasyonlarından daha büyük bir şey olduğu açıktır. Arap, Müslüman ve Üçüncü Dünya halklarının baskı altında altında tutulmasını, sömürülmesini ve bağımlılığını sürdürmek ve derinleştirmek için kasıtlı olarak ırkçı stereotiplere dönüştürüldüğü ortadadır.

En yaygın, verimli ve etkili ırkçı Arap stereotiplerinin kaynağı İsrail ve onun denizaşırı ülkelerin (özellikle Birleşik Devletler ve

Avrupa'da) en prestijli üniversitelerinde ve beyin takımlarında bulunan akademisyenleri, terör 'uzmanları' ve psikologlarıdır. Bu insanlar sömürgeci emperyalist hâkimiyete karşı kendi kaderlerini belirlemek için savaşan milyonlara işkence etmek, onları aşağılamak ve baskı altında tutmak için "psikolojik profil" belirlerler.

İsrail ve özellikle de onun denizaşırı casusları bir kez daha İsrail'in yayılmacı ve militarist çıkarlarını Birleşik Devletler ve Avrupa halklarının çıkarlarının üzerine yerleştirmiştir. "Bu Yahudiler için iyi midir?": İsrail Devleti tarafından belirlenen bir kriter, kontrolsüz kitlesel karşılaşmalara, Arap/Müslüman halklarıyla Batı rejimleri arasında derinleşen düşmanlıklara yol açmıştır. Dünyanın 'Rose'larına ve onların Katsas ve uysal Sayanimlerine çok akıllıca görünen karşıtlıkları körüklemek fikri bir kez daha bumerang olabilir: İsyanlar hakaret sembollerini protesto etmekten, Arap ve Müslüman valileri ve Avrupa-Amerikan politik ve ekonomik gücünün işbirlikçilerinin de içinde yer aldığı gücün kaynağına saldırıya dönüşebilir. Mossad, baskı altındaki grupların arasına sızıp onları kışkırtma konusunda kurnazca davranırken, Hamas'ın yakın tarihli zaferi ve Irak direnişindeki başarının da gösterdiği üzere isyanları kontol altına alarak, bastırmakta beceriksizce davranmıştır. Bir sonraki tartışmalı karikatür Musa'yı halkını çöle doğru götürürken gösterebilir.

Epilog

Mossad, 'özgür ifadeye karşı dine hakareti' körüklerken, Batı ve İslam halkları arasındaki tartışma derinleşmeye devam eder, İsrail, 4 milyon Filistinli üzerinde Nazi benzeri bir ekonomik ablukayı sürdürerek onları açlığa mahkûm ederek özgürlüklerinden feragat etmeyi tasarladı. İsrail günlük gazetesi *Haaretz*'in star muhabiri Gideon Levy'nin, İsrail Başbakan danışmanı Dov Weissglas'ın üst düzey görevlilere şakayla söylediği şu sözleri kaydeder: "Besin maddelerinin yanı sıra elektrik ve suyu da içe-

rebilen ekonomik abluka, tıpkı bir diyetisyen randevusu gibi. Filistinliler çok daha zayıf olacak ama ölmeyecekler." İsrail görevlileri "kahkahadan kırıldı". Levy'nin işaret ettiği gibi "Filistinliler'in yarıdan fazlası zaten fakirlik içinde yaşıyor... Geçen yıl % 37'si yiyecek bulmakta güçlük çekiyordu... Gazze'de yaşayanların % 54'ü tükettikleri yiyecek miktarını azalttılar... Çocuk ölümleri % 15 oranında arttı... İşsizlik % 28'e ulaştı." Bu durumu sağlayanlar tarafından şakayla 'diyetisyene bir ziyaret' olarak söz edilen önceden planlanan gettolaştırılmış nüfusun kitlesel olarak açlık tehditi altında bırakılması, Nazi yüksek rütbelilerininVarşova Gettosu'ndaki nüfus üzerinde iç politika tartışmalarının aynen tekrarlanmasıdır. İsrail'in soykırım politikası dayatma ve uygulama kapasitesi Mossad-'Rose'un Batı Avrupa'da örgütlediği sembolik özel gösteriyle oldukça kolaylaşmıştır. "Kültürel" çatışmanın soykırımın hizmetinde olması pek akıllıca bir oyun olmadığı gibi sadece İslamî duyarlılıkların ihlâl edilmesi de değildir. Bu insanlığa karşı işlenen bir suçtur.

İntihar Bombacıları: Kutsal ve Din Dışı

Giriş

'İntihar Bombacıları'nın saldırılarının (İB) en önemli fakat en az tartışılan yönlerinden biri, Anglo-Amerikalıların (AA) İslam dininin en kutsal saydığı şeyleri sistematik olarak ve ciddi biçimde aşağılamasıdır. Bunlar İslam dininin etik kodları, manevî pratiklerini uygulama şekilleri, dinî ritüelleri, kutsal metinleri ve inançlı insanlara saygısıdır.

Yeni-muhafazakâr, liberal ve İsrail yanlısı propagandacı gazeteciler ve akademisyenler, genç Müslümanların "patalojileri" olarak adlandırdıkları davranışlarına odaklanır. Bunlar Müslümanların inançlarındaki fanatizmleri, sebepsiz şiddetleri, "doğuştan gelen öfkeleri", "başarısız devletlerde" yaşamanın "engellenmişliği" ve AA ve İsrail'in şiddet ve işkencelerini temize çıkaran irrasyonal davranışlarının tekrarıdır. İlerici bir düşünce ekolü 'şiddetin çift taraflı doğasına' vurgu yapar. Şiddet, bir şiddet sarmalının parçası olarak Arap veya İslam terörüne yol açan Anglo-Amerikan savaşları ve işgallerinde olduğu gibi çift taraflıdır. Bazı versiyonlarında dinî öğe İB'nin davranışlarını açıklarken ken-

di kaderini belirlemekle ilgili politik endişeye bağlıdır.

İkinci yaklaşım, her biri 'Arap zihni' 'uzmanı' olan yeni-muhafazakârların ve Siyonistlerin iğneleyici psiko-gevezeliklerinin ötesine geçmek gibi bir avantaja sahiptir, ancak intihar bombacısı fenomeninin derinliğini ve kapsamını anlamakta, özellikle de işgal sırasında giderek artan yoğunluğunu açıklamakta yetersiz kalır.

Anglo-Amerikan savaşlarının, istilalarının ve işgallerinin sebep olduğu genel kargaşanın ötesinde, genel savaş kavramından türeyen ve intihar bombalamalarının doğrudan belirleyicisi olarak öne çıkan iki şiddet biçimi vardır.

AA 'topyekûn savaş', yani yasal, ahlâki, coğrafî, zaman veya mekânla ilgili hiçbir sınırı olmayan savaş fikrini kuramsallaştırmış ve uygulamaya koymuştur. Bush, Rumsfeld ve Pentagon siyonistlerinin (Perle, Wolfowitz, Feith ve arkadaşları) açıkladığı üzere, bu 'düşmanın' her yerde olduğu ve her zaman saldırdığı farklı bir savaştır. Nihai çözüm düşmanları bulmak ve onları, tapınaklarını, suç ortaklarını, yaşadıkları yerleri, ailelerini dinî kurumlarını ve onlara maddî, manevî destek, koruma veya teşvik önerme ihtimali olan herkesi yok etmektir. "Topyekûn savaş"ın teorisi ve uygulaması, savaşçılarla siviller; askerî tesisatla sivil hizmetler ; askerî altyapıyla sivil taşımacılık sistemleri; kutsalla dindışı arasındaki ayrımları ortadan kaldırır.

AA yeni savaş biçimleri ve bazı muhalif kesimler tarafından giderek yukarı çekilen düşmanı işgal etmek için yeni uygulamalar dayatmıştır. Eğer AA emperyalizmi askerî ve sivil hedeflere denetimsiz şiddet uygulayabiliyorsa, aynı şeyi islamcı veya laik; fakir veya orta sınıf direnişçiler de yapabilir (intihar bombacıları da buna dahildir). AA emperyalizminin düşmanlarının tepkisini belirleyen onların savaş kuralları, yani 'topyekûn savaş' kavramıdır.

TOPYEKÛN SAVAŞ: İÇERİK VE SONUÇLAR

Emperyalist fetihlerin değişik şekilleri vardır. Bunlardan birin-

de amaç, tarımsal ve mineral zenginliklerin kontrolünü ele geçiren ve ayrıcalıklı konumlarını yerel vergiler yoluyla finanse eden sömürgeci güçlerin haraç toplayıcısı ve jandarması haline gelen yerel elitler üzerinde çalışmaktır.

Bir başka fetih şeklinde, emperyalist güçler var olan toplumu ve yönetim sistemini yok ederler ve genellikle bu süreçte insanları fiziksel olarak yok ederek nüfusun kökünü kazırlar ve zenginlikleri ele geçirirken de kültürü ortadan kaldırırlar. Kutsallığın aşağılanması, boyun eğmeye ve sömürüye daha elverişli bir dizi yeni inancın empose etme girişimlerinin başlangıcıdır.

Bir üçüncü yöntem ise yok etme, aşağılama ve sömürünün bir kombinasyonu veya sırasıyla izlenmesidir. Bu kombinasyonu, anti-sömürgeci direnişi bastırmaya ve kontrol altına almaya istekli ve bunu başarabilecek sömürgeleştirilmiş asker ve polis güçleri, politik yapıyı "yeniden inşa etme" çabaları izler.

Birleşik Devletler'in Irak ve Afganistan işgalleri üçüncü yöntemi izler. Başlangıç safhasında, emperyalist ordular işgal, tarihî bölgelerin serbestçe yağmalanması, nüfusun aşağılanması, kültürel kurumların yok edilmesi ve yerel parti, sivil hizmet ve meslekî sınıfların önde gelen üyelerinin sistematik olarak öldürülmesi ile meşguldür. Gündelik hayatlarından koparılan, sürekli fiziksel ve ruhsal tecavüze maruz kalan laik ve dinî güçler arasındaki kitlesel direnişin büyümesinin ardından, AA işgal rejimi sömürgeci baskıcı bir mekanizma ve yönetim birimlerini 'yeniden oluşturmaya' yönelir: Duvarların ardında, dikenli tellerle kuşatılmış halde ve sömürge ordusunun gözetleme kuleleri.

'Topyekûn savaş' doktrini, çoğu 'çifte vatandaş' olan; öncelikle ve en çok imparatorluğa bağlı; evleri, maaşları ve hatta aileleri emperyalist ülkelerde (banka hesaplarından ve İngiliz gül bahçelerinde söz etmeye gerek bile yok) bulunan sürgün işbirlikçilerin kuşatılmış bölgelerine küçük ayrıcalıklar yaparak zarar vermeye devam ediyor.

Topyekûn Savaş ve Direniş

'Topyekûn savaş'ın uygulayıcıları büyük ölçüde İsrail'in Filistin'e uyguladığı sömürgeci işgal doktrini ve uygulamasından yararlanır: Kolektif ceza uygulamaları, tarihi sahaların yok edilmesi, evlerin harap edilmesi, meyve bahçelerinin ve verimli tarlaların mahvedilmesi, küçük fabrikaların bombalanması, getto duvarlarının yapılması, zor kullanılarak yapılan kitlesel tahliyeler, İslam inançlarına ve Arap kimliğine saygısızlık etmek için özellikle tasarlanmış işkence ve sorgu teknikleri. Bu teknikler Birleşik Devletler soruşturmacılarına İsrailli danışmanları aracılığıyla ve eğitim toplantılarında aktarılmış ve el kitaplarına dahil edilmiştir. Bu tam olarak İsrail ve Anglo-Amerikan işkence tekniklerinin 'topyekûn savaş' doktrinine bağlanmasıdır ve bu tekniklerin uygulayıcılarına yönelik intihar bombalama eylemlerinin yaygın bir şekilde uygulanmasına yol açmıştır.

Sorgu-terör teknikleri kurbanlarını 'ruhsal benlikleri' için gerekli her şeyden mahrum ederken, bir yandan da onlara ve onların sempatizanlarına, eski ahlâki-dini hükümlere uymayan 'yeni bir ahlâk' empoze ederler. Bu 'yeni ahlâk', 'topyekûn savaş' uygulayıcılarının aynadaki yansımasıdır.

İntihar bombacıları, sivilleri, yeri, zamanı ve koşulları düşünmeden hareket eder. Tıpkı kendilerini sorgulayanların yaptığı gibi onların gündelik rutinlerini görmezden gelip, zayıflıklarını ifşa ederek, endişe ve korkularını artırarak "Batı zihnine" maksimum hasarı vermeye çalışırlar. İslamcıların ve hatta laik muhalefetin intihar bombalamalarına ve 'yeni ahlâk' uygulamalarına yönelmesindeki temel neden yalnızca politik-askerî işgal ve savaş değil, emperyalizm kurbanına zorla kabul ettirilen belirli aşağılamalara başvurulmasıdır.

Aşağılama: Topyekûn Savaşın Mantığı

İsrailliler on yıllardır aşağılama yoluyla işkence uyguluyor ve arkalarında denizaşırı destekçilerden oluşan güçlü bir ordu var.

Profesörler, yeni-muhafazakâr görevliler, liberaller, bankerler, profesyoneller, sanatçılar, gazeteciler ve nüfuzlu medya isimlerinden oluşan bu ordu İsrail'e 'koşulları iyileştirme' ve 'ahlâkî eşitlikler' adı altında gerekçeler sağlıyor. Topyekûn savaşın Anglo-Amerikan uygulayıcıları, İsrail'in Filistin'deki sömürgeci işgali sürdürme gücünden ve dokunulmazlığından etkilenerek durumun negatif yönlerini görmezden geldiler: İntihar bombacıları fenomeni ve İsrail'in Avrupa dışındaki dünyaya (hatta pek çok Avrupalıya) karşı nefreti.

İsrail psikolojik savaş uzamanlarının deyimiyle, aşağılama özellikle 'Arap' veya 'İslam' düşüncesini 'kırmak' ve direniş savaşçısı olacaklara örnek teşkil edecek bir muhbirler, ajanlar, uyumlu ve korkmuş şekilde serbest bırakılan mahkûmlar ordusu sağlamak için tasarlanmıştır. Birkaç mahkûm işkence ve şantajla 'döndürülürken', diğerleri derin psikolojik bozukluklarla aciz bırakılmış, 'dağılmış' kadın ve erkekler olarak serbest bırakıldılar. Milyonlarca insan öfkeyle, kızgınlık ve şiddetle tepki gösterdi ve bu tepki bazı durumlarda intihar bombalaması şeklindeydi. İsrail vahşetinden kurtulan kurbanların sözleri ve görüntüleri, İslamcı ve laik tüm Arapların kutsal saydığı her şeyin sistematik olarak aşağılanışının korkunç tablosunu ortaya koyar.

Kurbanların, ailelerinin, halklarının, onların inancına sahip insanların ve milletlerinin algısına göre en yüksek güç mercileri Iraklı mahkûmların aşağılanmasına müsaade ettiği ve onayladığı bir tekniktir ve elit psikologlardan, en düşük hapisane görevlilerine dek terör uzmanları tarafından yürütülmektedir. Hiç kimse "bilmiyorlardı" diyemez. Gönüllü bir orduda hiç kimse sadece emirlere uyduğunu öne süremez. Seçimlerde emperyalist uygulayıcılara oy veren Hiçbir vatandaş masum olduğunu iddia edemez.

Aşağılamanın Tekniği: Daha Geniş Anlam

İslamcılar için ve bir ölçüde laikler için erdemli yaşamanın ki-

tabı Kuran'dır. O ahlâkî bir rehberlik sağlayan ve hayata varoluşsal bir anlam katan 'kutsal kitap'tır. İşkenceciler Kuran'ı dışkı ve idrarlarıyla kirlettiler. Çamurlu ordu postallarıyla Kuran'ı çiğnediler. Kurbanların en kutsal saydığı sayfaları tuvalete attılar. Ahlâkî hayatın en kutsal tek kaynağına saygısızlık ettiler.

İşkenceciler dua etmeden önce temizlenmeleri için kurbanlarını sistematik olarak sudan mahrum ettiler. Aksine, onları pisliğe buladılar, dışkılarını kendi üstlerine yapmaya zorladılar ve kurbanlarının şiddetli dinî rahatsızlıkları ile alay ettiler. En derin ahlâkî kodların da içinde olduğu bütün tabuları, bütün kuralları ihlâl ettiler. Kurbanlarını sapkın cinselliğe, sürekli çıplaklığa zorladılar, sığır gütmekte kullanılan aletler ve diğer işkence aletleri ile erkeklere ve kadınlara tecavüz ettiler ve tüm bunların fotoğrafını çektiler.

Mahkumları İsrail bayrağına sardılar. Bu tür aşağılayıcı tekniklerin, kurbanların evlenmesini ve normal aile ilişkileri sürdürmesini engelleyen, hayat boyu devam eden psikolojik sonuçları vardır. Serbest bırakıldıktan sonra kurbanlarının acılarını artırmak için işkenceciler, aşağılanmalarının film ve fotoğraflarının ailelerine ve komşularına gösterileceğini söylediler.

İşkence teknikleri özellikle Müslümanlara ve Araplara odaklanmıştı, ama tüm normal kadın ve erkeklerin ar duygularını kirletiyordu. Sömürgeleştirilmiş insanlar ve aşağılanmış kurbanlar arasındaki tüm politik bağları koparmak için tasarlanmış kaba affedilmez aşağılamalar kullandılar. Söylentilere göre Ebu Garip'teki kadın mahkûmlar, direnişçilere havan topu saldırıları ile kendilerini hücrelerinde öldürmeleri için yalvaran mesajlar yolladılar. Camiler tahrip edildi ya da kıyım evlerine dönüştürüldü, kutsal yerlerde toplanan yaralı insanlar yakın menzilde öldürüldüler.

AA politik liderleri, Felluce şehrini kuşatıp, tahrip ederken cellatları 'Şeytan'la savaşmaları' için teşvik eden Hristiyan Protestan askeri birliklerini ödüllendirdi. Yahudi ve Hristiyan 'terör

uzmanları' (genelde davranış bilimleri alanından) cellatların psikopatça davranışlarını kurbanlara aktararak uydurma bir bilimsel jargonla duygusal eleştirileri sağladılar. Savaş suçluları olarak politik psikologlar... İntihar Bombacıları'nın yaratıcıları.

Kutsalı Kirletmenin Politik Sonuçları

'Topyekûn savaş'ın derin sistematik etkileri ve ondan türeyen kutsalın kirletilmesinin Müslümanlar ve laiklerin de aralarında olduğu Araplar üzerinde geniş kapsamlı etkileri vardır. Bu etkiler, coğrafya, politik uygulamalar, uygulayıcılara, onların hükümetine ve 'medeniyetine' yönelik tepkinin ve duygunun yoğunluğu ile ilgilidir. Kutsalı tahrif etmenin etkisi en güçlü biçimde aynı etnik, dini ve kültürel değerleri paylaşan topluluklarda görülür. Kutsal metinlerin ve dini tapınakların aşağılanması, hayatları kirletilen metinler tarafından yönlendirilen grup ve bireylerin manevi ve fiziksel varlıkları üzerinde etkili olmuştur. Mesaj işkenceciler ve liderleri tarafından milyonlara nakledilen mesaj 'hiç bir şeyin kutsal olmadığı ve herkesin istila, egemenlik ve kontrol için kabul edilebilir birer araç olduğudur.' Sivil toplulukların ayrım gözetilmeden bombalanmasından, halka ait mekânların zorla gasp edilmesine, kültürel mirasın yağmalanmasına, yoldan geçenlerin keyfi olarak tutuklanıp öldürülmesine dek tüm aşağılama süreci mutlak bir ahlâk bozukluğu veya manevi sembollerin, metinlerin ve ahlâki rehberlerin kelimenin gerçek anlamıyla çöpe gönderilmesiyle doruğa ulaşır.

Baskı görenler için kutsal olanın reddilmesi hiyerarşik bir zincir yaratma sürecinin doğasında vardır: 'Öteki' ne kadar çok aşağılanırsa, işkenceciler o derece güçlü ve kendilerine güvenli olurlar. İşkencecilerin ahlâki faziletleri ne kadar düşükse, 'üstünlüğe' (sembolik ödüller) erişme güdüleri o kadar fazla olur (işkence odalarının dışındakiler, gerçek istila ganimetlerine, savaş vurgunculuğuna, 'yeniden inşa etme' dolandırıcılığına veya sözleşmelerin 'kremasını' yiyen askeri görevlilere ulaşamazlar).

Gereksiz 'istihbarat' parçalarıyla üstlerini memnun etmek için zincire ve prangaya vurulmuşları, çıplakları ve gururu kırılmışları alçaltırlar. Bunların çoğu General Antonio Taguba'nın raporunda belgelenmiştir.

Emir zinciri işkence etme yetkisini verir. Emperyal yönetim, aşağılamanın uygulayıcılarını bilgilendirir. Emperyalist 'Yahudi-Hristiyan' değerlerini kutsayanlar, teknolojik ve askerî kudretlerinin güvencesiyle dokunulmazlıklarını kibirle sergilerler. 'Özel insanlar', seçilmiş uluslar aşağılama deneyimlerini daha da kötüleştirler. Rumsfeld ve diğer görevlileri ve senatörleri, Iraklı ordu subayının oğlunun soyulup, pisliğe bulanışını ve tutsak babasının önünde tecavüze uğrayışını (Seymour Hersh tecavüz edilen küçük erkek çocukların haykırışlarını anlatır) anlatan General Taguba'nın raporunu inceleyip, kendi sapıklıklarını kurbanlara yansıttıklarını düşünün.

İntihar Bombacıları: Kutsala Saygısızlık Edenlere Bir Tepki

Terörizm konusunda 'uzman' olduklarını iddia eden karanlık kişilerden daha akıllı olan bazıları, intihar bombacılarının her zaman fakir olmadığını, emperyalist istilaların 'doğrudan kurbanları'olmadığını ve İslamcı köktendinciler olmadığını fark ettiler. Çoğu, 'yabancılaşma', 'kuşak çatışması' ve diğer davranışsal patolojilerden söz ederek psikolojik saçmalıklara başvurdular. Patolojik bir biçimde baskı altında tutulanların hayati değerlerine ve inançlarına karşı işlenen vahşi suçları görmezden gelen bu Anglo-Amerikan ve İsrail yanlısı 'uzmanlar', bütün ağırbaşlılıklarıyla, kendilerini başkalarının hastalıklarını teşhis etmeye uygun buluyorlar. Bir avuç 'uzman' teröristlerin ve intihar bombacılarının politik insanlar olduğunu ve bu eylemlerin Anglo-Amerikan savaşına, istilasına ve işgaline karşı 'politik' bir tepki olduğunu öne sürüyor. Gerçeğe daha yakın ama hâlâ yetersiz. Bazıları ise buna 'zaptedelmiş insanların aşağılanması' ifadesini ekliyor.

İntihar Bombacıları'nı harekete geçiren şey, kutsal olanı onu kirletenlerin elinden kurtarmak. 'Kutsal', Anglo-Amerikan istilacılar ve İsrailli sömürgeciler tarafından zorla kabul ettirilen maddi tahribatı içerir ama onun ötesine geçer. Kutsal metinlerin, derin içsel değerlerin ve geleneklerin aşağılanması ve kirletilmesi, insanlıkla olan bağlarının geri dönülemez bir biçimde koparıldığını hisseden bir bireyler sınıfı yaratıyor.

İntihar Bombacıları, manevi öfkenin kutsala saygısızlık edenlere karşılık verebileceğine inanıyor. İntihar Bombacıları, direniş, marşlar, protestolar, gösteriler, sivil itaatsizlik ve hatta kendi vatanlarındaki direniş gelecek için 'kutsal olanı' eski haline getirmez. Savaş mahallelerinde, evlerinde köpürüyor; marketler ve ulaşım araçları harap ediliyor. İntihar Bombacıları, ancak şiddeti tersine çevirip istilacıların 'evlerine' götürürlerse onların bu yapılanların kefaretini ödeyebileceğine ve 'topyekûn savaş' savunucularına, yandaşlarına ve masum kurbanlara aynı şekilde karşılık verebileceğine inanıyorlar. Kutsalın resmi olarak kirletilmesinin kabul edilmesi artık kutunun dışında. Şu ya da bu şekilde devam eden, kaydedilen veya askerî arşivlerde saklanan saygısızlık artık on milyonlarca insanın zihnine, kültürel, psikolojik ve ahlâkî varlıklarına gömülmüş durumda. Gündelik hayat sınava tabi tutuluyor.

Sonuç

Şehirlerin 'şaşırt ve korkut' sloganıyla bombalanmasından, milyonlarca insanın öldürülmesi, sakat bırakılması ve harap edilmesine, kutsala işkence ve saygısızlık edilmesine, tüm emirler, uzak, yüzü olmayan generallerden, başkanlardan, savaş bakanlarından geldi ve bu emirler bu insanları 'seçen' ortalama insanlar, işçiler, çalışanlar, kâtipler tarafından yüz yüze yerine getirildi. İntihar Bombacıları'nın gözünde düşmanın birçok yüzü, günlük hayatlarına anlam katan ne varsa yok etmeye çalışan, kutsal olanı aşağılayanların yüzlerinde ve eylemlerinde toplandı.

İntihar Bombacıları için "düşmanın yüzü", zengin ve fakir, güçlü ve zayıf, general ve piyade tüm "halkın" yüzüdür. Dolayısıyla, kutsal ve ahlâki olanla arasındaki bağ sistematik aşağılamalarla koparılmış olan İntihar Bombacısı, işyerlerine veya metrolara giden sıradan insanlara saldırırken hiç bir vicdan azabı duymaz.

Analizimiz Anglo-Amerikan 'topyekûn savaş' uygulaması ve ondan türeyen sistematik aşağılama politikaları ile reddetmenin yollarından biri olarak 'İntihar Bombacıları'nın' ortaya çıkışı arasında yakın bir ilişki olduğunu öne sürüyor.

Eğer bu analiz doğruysa, İntihar Bombacıları'nın ortadan kalkması 'topyekûn savaş' uygulaması sona erdiğinde gerçekleşecek gibi görünüyor. Bu ancak Birleşik Devletler, Avrupa ve İsrail gibi varyantlardaki emperyalizmin 'sömürgeci irticacı' kolunun yenilgiye uğratılmasıyla mümkün olabilir. Sorun, iç ve dış politik hoşnutsuzluğun, askerî bir geri çekilme stratejisi üretebilen ve uluslararası hukuka riayet eden politik bir alternatifte birleşmesinin ne kadar zaman alacağı. Anglo-Amerikan ile İslam ve Arap halkları arasında barışma İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Nuremburg Yargılamaları'nda olduğu gibi ancak savaş suçları mahkemesinin kurulmasıyla mümkün olabilir. Birleşik Devletler Başkanı ve İngiltere Başbakanı ile başlanarak insanlığa karşı işlenen suçların yandaşları ve uygulayıcıları yargılanmalı ve yeniden benzer suçlar işlenmesini engellemek amacıyla örnek cezalara çarptırılmalıdır. Huzur ve barış ancak topyekûn savaşın ve insanların aşağılanmasının mimarları ve uygulayıcıları için adalet yerine getirilirse mümkün olur.

Noam Chomsky ve İsrail Yanlısı Lobi: On Dört Hatalı Tez

"Konu İsrail olduğunda ve özellikle de İsrail yanlısı lobinin Birleşik Devletler dış politikasını şekillendirmekteki rolü olduğunda açık tartışma ve özgür soruşturmayı savunmak için otomatik olarak verilen tepkiler kapanmış durumda. En azından Amerikan politik elitinin çoğu için durum böyle. "İsrail politikasının ve Birleşik Devletler 'in bu politikaya verdiği desteğin eleştirilmesinden duyulan korku Anti-Semitizm suçlamalarına yol açıyor." şeklindeki ahlâki şantaj, muhalif görüşleri yayınlamamak için güçlü bir engelleyici durumunda. Bu ayrıca, muhaliflere karşı yürütülen hedeflenmiş kampanyaların kısmi bir sonucu olarak, Amerikan üniversite kampüslerindeki politika tartışmalarının susturulmasına da yol açıyor. Hiçbir şey Birleşik Devletler çıkarlarına İsrail-Filistin çatışması konusunda doğru düzgün bir tartışma yaratamamak kadar zarar vermiyor. Amerikalıları İsrail politikası üzerinde anlaşmaya varmaya zorlamak İsrail için kötüdür ve Amerika'nın kendi millî çıkarlarından söz etmesini imkânsız kılar. (*Financial Times*, Başmakale, Cumartesi, 1 Nisan, 2006.

Noam Chomsky, politik çözümlemeciler ve hatta kitle iletişiminin bazı sektörleri tarafından Birleşik Devletler'in önde gelen entelektüeli olarak anılır. Tüm dünyada, özellikle de akademik çevrelerde geniş bir izleyici kitlesi vardır. Bunun başlıca nedeni Birleşik Devletler dış politikasını ve bu politikalardan kaynaklanan pek çok adaletsizliği sesli, yüksek sesle eleştirmesidir. Chomsky, İsrail Siyonist Devleti'nin varlığını savunduğu halde, İsrail'in Filistinliler'e yönelik politikasını eleştirdiği için bütün büyük Yahudi ve İsrail yanlısı örgütler ve medya tarafından lanetlenmiştir. Birleşik Devletler ve Avrupa Birliği rejimlerinin iki yüzlülüğünü belgeleme, inceleme ve gösterme ve emperyal savunucuların entelektüel yanılgılarını keskin bir biçimde analiz etmek konusundaki saygın ününe rağmen, iş Birleşik Devletler'in Ortadoğu Politikası'nın oluşumunu tartışmaya gelince bu analitik erdemlerden eser kalmaz. Özellikle de kendi etnik grubu olan Yahudi İsrail yanlısı Lobi ve onların hükümetteki diğer Siyonist destekçilerinin rolü söz konusu olduğunda bu analitik özelliklere rastlayamayız. Bu politik körlük ya bilinmiyor ya da olağandışı bir durum. Tarih, kendilerininki dışında tüm emperyalist hareketleri, kendi akrabalarının ve soydaşlarınınki dışında gücün kötüye kullanılmasını eleştiren entelektüellerle doludur. İsrail yanlısı Lobi'nin gücünü ve Birleşik Devletler Ortadoğu politikasını şekillendirmekteki etkin rolünü uzun zamandan beri reddedişi, İsrail Lobisi'ni eleştiren bir çalışmaya saldırmak için Birleşik Devletler Siyonist propaganda mekanizmasıyla bir araya gelmesiyle birlikte sona ermiştir. Londra *Review of Books* tarafından yayımlanan, Chicago Üniversitesi'nden Profesör John Mearsheimer ve Harvard Üniversitesi, Kennedy İdari Bilimler Okulu'nun görevden alınan Akademik Dekanı Profesör Stephan Walt tarafından kaleme alınan "İsrail Lobisi ve Birleşik Devletler Dış Politikası" başlıklı makaleden söz ediyorum. (Çalışmanın tamamı Mart 2006'da Kennedy İdari Bilimler Okulu tarafından yayımlanmıştır.)

Chomsky'nin Lobi hakkındaki konuşma ve yazıları pek çok

şüpheli teklif üzerinde duruyor. İsrail yanlısı Lobi tıpkı diğer lobiler gibidir; Birleşik Devletler politikası üzerinde özel bir etkisi veya yeri yoktur. İsrail Lobisi'ne destek veren grupların gücü diğer etkili baskı gruplarından daha fazla değildir. Lobi gündemi başarılı oluyor, çünkü hâkim güçlerin ve Birleşik Devletler'in çıkarları ile örtüşüyor. İsrail'in sadece Birleşik Devletler'in imparatorluk inşasında ihtiyaç duyduğu zaman kullandığı, diğer zamanlarda devre dışı bıraktığı bir araç olduğu gerçeğiyle Lobi'nin ne kadar zayıf olduğu gösterilir.

Birleşik Devletler Ortadoğu Politikası'nı şekilldendiren başlıca kuvvetler "Büyük Petrol"ve "Askeri-endüstriyel Kompleks"tir ki bunlardan ikisi de İsrail yanlısı Lobi ile ilişkili değildir. Birleşik Devletler'in çıkarları genellikle İsrail'in çıkarlarıyla örtüşür. Irak Savaşı, Suriye ve İran'a tehditler İsrail yanlısı Lobi'nin veya onun Pentagon'daki ve diğer hükümet birimlerindeki işbirlikçilerinin değil, esas olarak "Büyük Petrol" ve "Askeri-endüstriyel Kompleks"in ürünleridir. Chomsky, Ortadoğu'ya yönelik Birleşik Devletler politikasını analiz ettiği konuşmalarında, röportajlarında ve yayınlarında özel olarak İsrail yanlısı Lobi'yi tartışmaktan kasten kaçınır. Ancak bu konuyu tartıştığı zaman da, yukarıda sözü edilen repertuvarı izler.

Ortadoğu'daki savaş ve barış problemi ve İsrail Lobisi'nin rolü, sonradan akla gelen bir fikir olarak kenarda bırakılamayacak kadar ciddi bir meseledir. Daha da önemlisi, güçlü yasama ve Beyaz Saray destekçileri ile saldırgan bir lobinin giderek artan bir şekilde özgür konuşma hakkını sansürlemesi, sivil özgürlüklerimizi ve akademik özgürlüğü aşındırması zaten sınırlanmış olan demokrasimize yönelik bir tehdittir. Dolayısıyla, ilerleyebilmek ve Lobi'nin dışta barışa ve içte de sivil özgürlüklere yönelik tehditlerine karşı koyabilmek için saygın Profesör Chomsky'nin on dört hatalı tezini değerlendirmek bir zorunluluktur.

Chomsky'nin öne sürdüğü on dört tez, Lobi'nin yalnızca Was-

hington'daki diğer lobilerden biri olduğunu öne sürer. Ancak, Chomsky, Lobi'nin, İsrail'e tüm Afrika, Asya ve Latin Amerika'ya gönderilen yıllık dış yardımın üç katı ödenek (son 40 yıl içinde 100 milyar doların üzerinde) ayrılması lehine Kongre'deki en büyük oy çoğunluğunu sağladığını gözlemlemleyememiştir. Lobi'nin, Amerikan-İsrail Kamu İlişkileri Komitesi (AIPAC) için çalışan 150 tam zamanlı görevlisi vardır. Bu görevlilere, tüm büyük Yahudi organizasyonlarından (Hakaret Karşıtları Derneği, Bnai Brith, Amerikan Yahudi Komitesi vb.) lobbiciler ordusu eşlik ediyor. Görevlilerin bir diğer eşlikçisi "büyük"lerin çizgisini izleyen ve politikada ve İsrail hakkındaki yerel görüşler üzerinde etkili, yasama meclisi adaylarını Lobi'ye bağlılıklarına göre destekleyen ve finanse eden ulusal, bölgesel ve yerel Yahudi Federasyonlarıdır. Diğer hiçbir lobi zenginlik, yerel politik ağlar, medya erişimi, yasama gücü ve İsrail yanlısı Lobi'nin hedefe kilitlenmiş amacını bir araya getirmez.

Chomsky, Lobi desteğiyle neredeyse oybirliğine yakın bir çoğunlukla yıllık olarak tüm İsrail yanlısı askerî, ekonomik ve göç ayrıcalıklarını destekleyen ve onlara yardım sağlayan Kongre'yi analiz etmeyi başaramaz. Chomsky, iç sağlık hizmetlerini ve savaşa bağlı askeri kayıpları bozan 100'den fazla sayıda yasama girişimin AIPAC tarafından bütçe krizlerinin olduğu yıllarda bile her yıl yayımlanan listesini incelemek konusunda da başarısızdır.

Chomsky'nin savaş amaçlarını klişelerle "Büyük Petrol"e atfetmesi tamamen temelsiz bir iddiadır. Aslında, Birleşik Devletler-Ortadoğu savaşları petrol çıkarlarına pek çok stratejik açıdan zarar vermektedir. Savaşlar Arap ülkeleri ile uzun vadeli ilişkileri olan petrol şirketlerine yönelik genel bir düşmanlık yaratmaktadır. Savaşlar, Birleşik Devletler'in petrol yatırımları için Arap ülkelerinde açıları yeni sözleşmelerin baltalanmasına yol açmaktadır. Petrol endüstrisi dergilerinin sözcülerinin vurguladığı gibi Birleşik Devletler petrol şirketleri, anlaşmazlıkları barışçı yollarla çözmek konusunda İsrail ve özellikle onun lobicilerinden çok

daha ılımlıdır. Chomsky, savaş yanlısı eylemleri ve önde gelen Yahudi, İsrail yanlısı örgütlerin propagandalarını tamamen görmezden gelmeyi tercih eder. Chomsky ayrıca, Büyük Petrol medyasında savaş yanlısı önerilerin olmamasını ve onların İsrail'in saldırgan hegemonik hırslarına karşı çıkan Arap rejimleri ile bağlantılarını kuşatılmış bir halde sürdürme çabasını da görmezden gelmektedir. Chomsky'nin söylediklerinin aksine, Birleşik Devletler, İsrail yanlısı Lobi'nin buyruğuyla Ortadoğu'da savaşa girerek petrol şirketlerinin hayati çıkarlarını İsrail'in Ortadoğu hegemonyası arayışı uğruna feda etmektedir. Lobicilik yarışında, konu petrol çıkarlarına karşı İsrail çıkarlarını savunmak olduğunda, mesele ister savaş, ister petrol anlaşmaları olsun, İsrail yanlısı blokla diğer petrol şirketleri arasında kesinlikle hiçbir rekabet yoktur. Chomsky Birleşik Devletler'in Ortadoğu'ya yönelik politkaları ile ilgili iki lobinin orantılı gücünü asla incelemez. Kendini Genel olarak zaten aşikar olan belgelerin ortaya çıkarılmasına adamış bu meşgul araştırmacı, Büyük Petrol ve İsrail Lobisi ile ilgili açıklamalarını çürüten kolayca ulaşılabilir belgeleri ortaya çıkarmak konusunda bilhassa ihmalcidir.

Chomsky, Birleşik Devletler'in, İsrail'in sistematik insan hakları ihlallerini lanetleyen Güvenlik Konseyi kararlarını veto etmesiyle artan diplomatik dezavantajlarını analiz etmeyi reddeder. Ne askerî-endüstriyel kompleksin, ne de Büyük Petrol'ün Birleşik Devletler'in Birleşmiş Milletler'deki seçim davranışları üzerinde kısıtlayıcı bir etkisi vardır. Birleşik Devletler'e, en yakın müttefiklere, dünya kamuoyuna rağmen ve Birleşik Devletler'in Arap-İslam dünyası ile İsrail arasında arabuluculuk yapması pahasına İsrail yanlısı lobiler vetolardaki tek büyük lobi baskısını oluşturur.

Chomsky, Kongre üyelerinin seçilmesinde Lobi'nin rolünü, Lobi'nin İsrail yanlısı adayları finanse etmesini ve Partiler, adaylar ve propaganda kampanyaları için harcanan elli milyon doların üzerinde parayı tartışmak konusunda başarısızdır. Sonuç,

Lobi ve ona bağlı yerel, bölgesel İsrail yanlısı federasyonlar tarafından önerilen öncelikli maddeler üzerinde % 90 oranında Kongre oyu elde edilmesidir.

Lobi tarafından mağlup edilen adayların durumunu, Lobi'nin taktik ve politikalarını sorgulama cesaretini gösteren Kongre üyelerinden çıkan aşağılık özürleri ve Kongre'nin geri kalanı üzerinde yıldırıcı bir etki yapan ibret verici cezalarını analiz etme işini üstlenmemiştir.

Bütün AIPAC girişimcilerine destek veren benzeri görülmemiş çoğunluklar oluşmasının bir nedeni, ceza ve ödemelerin "kartopu" etkisidir. Chomsky'nin AIPAC'ın İsrail yanlısı girişimlerini daha geniş Birleşik Devletler politik çıkarlarıyla eşitlemek için zayıf girişimleri, AIPAC'la AIPAC önlemlerini tasarlama, konuyla ilgili baskı uygulama, bunları destekleme ve kısmî sponsorluğunu üstlenme şeklinde ilişkisi bulunan politik grupların uyumu konusunda çalışan biri için kesinlikle absürddür: Yahudi Lobisi'nin etki alanı seçmen bölgelerinin çok ötesine ulaşır. Örneğin, Georgia'da kongre üyesi Cynthia McKinny'yi yenilgiye uğratmak için bir milyon dolarlık politik yardım yapılmıştır. İsrail'e yönelik eleştirilerinin önemsiz olması nedeniyle Mc Kinny'nin sonradan tekrar seçilmesi Lobi'nin önemli demokratlar üzerinde bile etkili olduğunu gösterir.

Chomsky, Lobi'nin sahip olduğu elit meclisin erişilmez gücünü görmezden gelir. AIPAC yıllık toplantısı, İsrail'e koşulsuz destek veren ve İsrail çıkarlarını Birleşik Devletler çıkarlarıyla bir tutan Kongre'deki tüm önemli liderleri, Kabine'nin kilit üyelerini ve Kongre üyelerinin yarısından fazlasını bir araya getirir. Diğer hiçbir lobi tüm büyük partiler arasında politik elitin bu derece katılımını, bu derece aşağılık bir köleliği, bu kadar uzun süre sağlamayı başaramaz. Önemli bir diğer konu ise Yahudi seçmenlerin tüm seçmenlerin % 5'inden daha az ve Yahudiliği pratikte yaşayanların sayısının ise hepsi "Önce İsrail"ci olmayan nüfusun % 2'sinden daha az olmasıdır. NRA (National Rifle As-

sociation [Ulusal Silah Birliği]), AARP (American Association of Retired Persons [Amerikan Emekliler Birliği]), Ulusal Üreticiler Birliği, Ulusal Ticaret Meclisi gibi diğer büyük lobilerden hiçbiri, İsrail yanlısı yasalara ve idari emirlere koşulsuz destek sağlamayı bırakın, bu kadar çok politik lideri bir araya getiremez. İsrail Başbakanı Ariel Sharon gibi önemli bir otorite İsrail yanlısı Lobi'nin Birleşik Devletler Ortadoğu politikası üzerindeki gücüyle övünmüştür. Chomsky, İsrail yanlısı Lobi'nin etkisini, bir araya getirme gücünü, iki partili desteğini veya öncelikle yasama sağlamaktaki etkisini karşılaştırmak konusunda ciddi bir çaba harcamadan, diğer lobilerden bir farkı olmadığını söylemekle yetinmiştir.

Chomsky, başka konularda yürüttüğü titiz dış politika belgeleri incelemelerini ve politika üreticileri ile güç merkezleri arasındaki politik bağlantı analizlerini Birleşik Devletler-Irak Savaşı analizinde tamamen bırakır ve onların yerini kuramsal temelden yoksun izlenimci yorumlar alır. Savaşın hükümetteki başlıca mimarları, entelektüel savaş kışkırtıcıları ve onların kamuoyuna açıklanan yayımlanmış savaş stratejileri İsrail Lobisi'ne bağlıdır ve İsrail Devleti için çalışır. Pentegon'da iki numalı isim olan Wolfowitz, üç numaralı isim Douglas Feith, Savunma Komitesi başkanı Richard Perle, Ulusal Güvenlik Konseyi Ortadoğu Meselelerinden sorumlusu Elliot Abrams ve hükümette kilit görevleri olan onlarca görevli ve kitle iletişim araçlarındaki ideologlar İsrail yanlısı fanatik eylemcilerdir. Bu isimlerden bazıları daha önceki yönetimler sırasında İsrail Hükümeti'ne belge teslim etmekten güvenlik yetkilerini kaybetmiştir. Chomsky, 1990'ların sonunda Perle, Wurmser, Feith ve diğer Siyonist muhafazakârlar tarafından yazılan ve Irak, İran ve Suriye'ye yönelik saldırgan eylemler talep eden strateji belgelerini görmezden gelir. Bu kişiler Bush'un seçilmesiyle birlikte güç sahibi olduklarında bu stratejileri sırayla hayata geçirmişlerdir. Chomsky, ultra Siyonist Douglas Feith tarafından Pentagon'da "Özel Planlar Bi-

rimi" adıyla oluşturulan ve Siyonist muhafazakâr Abram Shumsky tarafından yönetilen yanlış bilgilendirme biriminin, kendi uydurma bilgileriyle çelişen CIA ve askerî istihbaratı atlayıp, onları gözden düşürerek Beyaz Saray'a sahte veriler aktardığını tamamen görmezden gelir. Pentagon Ortadoğu Birimi'nin Siyonist olmayan uzmanı Albay Karen Kwiatkowski, karşıt görüşlü Birleşik Devletler uzmanları açıkça engellenirken, Feith'in ofisinde ve ofis dışında Mossad ve İsrailli askerî görevlilerin nasıl kolaylıkla ve sürekli olarak dolaştığını ayrıntılarıyla betimlemiştir. Savaşı teşvik eden bu kilit politika üreticilerinden hiçbirin askerî-endüstriyel kompleksle veya Büyük Petrol'le herhangi bir bağlantısı yoktur, fakat hepsi İsrail Devleti'ne derin ve aktif bir biçimde bağlıdır ve Lobi tarafından desteklenirler. Emperyal güce tutkun entelektüelleri ve eleştirel olmayan akademisyenleri eleştirmesiyle ünlü Chomsky, konu erk sahibi İsrail yanlısı entelektüeller ve onların Siyonist akademik meslektaşları olduğunda şaşırtıcı bir şekilde başka bir yol izler. Problem sadece Lobi'nin içerden baskı uygulaması değil, fakat aynı zamanda devlet içindeki işbirlikçileridir.

Chomsky, liberallerin Birleşik Devletler dış politikasına yönelik heyecanlı muhalefetlerini sık sık eleştirmiştir, ancak hiçbir yerde Irak'ın işgalini kışkırtılmasında Lobi'nin önemli rolü olması hakkında kesin bir sessizlik içinde olan ilerici Yahudiler hakkında tek bir gözlem yapmaz. Hiçbir zaman Irak, İran veya Suriye ile Önce İsrail akademik destekçileri hakkında bir tartışmaya veya eleştiriye karışmaz. Aksine, savaş hakkındaki eleştirileri, militaristlerin ideolojik mentorlarını veya örgütlü kaynaklarını anlamak için hiçbir çaba göstermeden Parti liderlerinin rolü, Bush Yönetimi vb. konular etrafında döner.

Chomsky, bütün büyük Birleşik Devletler İsrail yanlısı lobiler ve şahsiyetler tarafından İsrail'e ve Lobi'nin savaşa verdiği desteğe yönelik eleştirileri susturmak amacıyla organize edilen kesintisiz ve topyekûn kampanyanın etkisini analiz etmeyi başarama-

mıştır. Chomsky'nin Lobi'nin sivil özgürlüklerimizi yok etmek, İsrail ve Lobi'yi eleştirdikleri için akademisyenleri üniversitelerin ve diğer pozisyonların dışına sürmek amacıyla anti-Semitizmi kullanmasını eleştirmeyi reddetmesi, en çok yakın zamandaki Profesör Walt ve Profesör Mearsheimer'i lekeleme kampanyasında belirginleşmiştir. Lobi, Harvard'a Profesör Walt'ı reddetme ve nihayet Harvard Kennedy Okulu'ndaki dekanlığından istifaya zorlama konusunda baskı yaparken, Chomsky, preofesörlerin kapsamlı eleştirel çalışmalarını ve titiz analizlerini lanetleyerek Lobi'ye katılmıştır. Chomsky, hiçbir noktada profesörlerin analizindeki Lobi'nin günümüz Birleşik Devletler Ortadoğu politikası üzerindeki gücüyle ilgili temel gerçeklerle uğraşmaz. İronik olan kendisi de akademik Siyonist acımasız eleştirilerinin bir kurbanı olan Chomsky'nin bu defa suçlayıcı tarafta olmasıdır.

Chomsky, Lobi'nin gücünü diğer kurumsal güçlerinkiyle karşılaştırarak değerlendiremez. Örneğin, üst düzey Birleşik Devletler generalleri sık sık İsrail silahlı kuvvetlerinin yeni yüksek teknoloji askerî donanımları, bunlar henüz Birleşik Devletler'de kullanıma sunulmadan önce elde ettiğinden şikayet ederler. Lobi sayesinde bu şikayetler nadiren dikkate alınır. Birleşik Devletler Savunma endüstrileri (ki bazılarının İsrail askeri endüstrisi ile ortak üretim sözleşmeleri vardır) İsrail'in haksız rekabetinden, ticaret anlaşmalarını ihlâl etmesinden ve Çin'e yasadışı yollardan yüksek teknoloji satmasından acı acı şikâyet etmektedir.

İsrail Pentagon'daki kârlı bağlantılarını kaybetme tehlikesi nedeniyle Çin'e satışları iptal ederken Lobi olanları seyretmiştir. Birleşik Devletler'in Irak'ı işgali yaklaşırken, çok sayıda aktif ve emekli ordu görevlisi ve CIA analizcileri Savaş'a karşı çıktılar, Wolfowitz, Feith ve Perle gibi Pentagon'da, Ulusal Güvenlik Konseyi'nde, Dışişleri Bakanlığı'nda ve Başkan Yardımcısı ofisinde bulunan İsrail yanlısı ideologların varsayımlarını ve yansıtmalarını sorguladılar (Irving Siyonist muhafazakâr, Libby). Bu görevliler dinlenmedi, tavsiyeleri Siyonist muhafazakârlar tara-

fından bertaraf edildildi ve onların yazılı basındaki ideolojik destekçileri tarafından küçümsendi. Siyonist muhafazakârların hükümetteki konumları kurumsal muhaliflerini büyük ölçüde ezdi, çünkü savaşa yönelik görüşleri ve politikaları kitle iletişimi ve özellikle de Lobi'yle yakın ilişkileri olan Judith Miller gibi savaş propagandacısına sahip olan *New York Times* tarafından eleştirilmeden kabul edildi. Bunlar, Chomsky gibi kitle iletişimini yakından takip eden birinin farkında olacağı tarihsel bağlantılar ve tartışmalardır. Ancak Chomsky, bunları özelikle görmezden gelip, reddetmeyi ve onun yerine Irak savaşıyla ilgili çok önemli gerçeklerin dışarıda bırakılmasına dayalı seçmeci bir muhalefet sürdürmüştür.

Ckomsky'nin Lobi'nin gücünü reddedişi, Birleşik Devletler-İsrail ilişkilerinde ara sıra görülen çatışmalarının örnek olarak verildiği yüzeysel bir tarihsel bakıştır. Kaldı ki sözü edilen çıkar çatışmalarında daha da seyrek olmak üzere İsrail yanlısı Lobi kendi yoluna gitmeyi başaramamıştır. Chomsky'nin tarihsel argümanları Lobi'nin gücü hakkında kapsamlı değildir ve daha çok bir avukatın kısa eleştirilerine benzer. Örneğin 1956'da Birleşik Devletler, Fransız, İngiliz ve İsrail'in Mısır'a ortak olarak saldırılarına karşı çıktı. Sonraki 50 yıl boyunca ise büyük ölçüde Lobi baskısıyla, Birleşik Devletler İsrail savaş makinasını 70 milyar dolara varan miktarlarda desteklemiş ve finanse etmiştir. 1968 yılında İsrail, Birleşik Devletler'in istihbarat toplama gemisi USS Liberty'i Uluslararası sularda bombaladı ve Birleşik Devletler deniz personeline saldırarak 150'den fazla denizci ve subayın ölümü ya da yaralanmasına neden oldu. Johnson yönetimi tarihte benzeri görülmemiş bir şekilde, misilleme yapmayı reddetti ve askeri mahkemede yargılanma tehdidiyle saldırıdan kurtulanların bu kışkırtılmamış saldırı konusunda sessiz kalmalarını sağladı. Resmi bir Kongre soruşturması yapılmadığı gibi, daha sonraki yönetimler zamanında, İsrail'e yardımların artırıldığı ve İsrail'in Yom Kippur Savaşı'nı kaybetmek üzere olduğu 1972 yılında Birleşik

Devletler İsrail'i savunmak için nükleer silahlar kullanmaya hazırlanırken bile mesele gündeme dahi gelmedi. Birleşik Devletler'in İsrail'i savunması, Arap müttefiklerin düşmanlığını kazandı ve küresel para dengesini tehdit eden, yüksek maliyetli ve petrol fiyatlarında büyük bir artışa neden olan Arap boykotuna neden oldu. Diğer bir deyişle, İsrail'in Uluslararası sularda görev yapan Amerikan görevlilerine saldırısı karşısında Birleşik Devletler'in tepkisini belirlemekte İsrail yanlısı Lobi daha öncekilerde olduğu gibi bu durumda da Birleşik Devletler Silahlı Kuvvetleri'nden daha etkiliydi. Son yıllarda Lobi'nin gücü FBI'ın 2001 yılında Birleşik Devletler'e giren İsrail ajanları hakkında yürüttüğü soruşturmalara ciddi olarak engel olmaktadır. En fazla yapılabilen bu ajanların sessizce sınır dışı edilmeleridir. Yakın zamanda iki AIPAC görevlisinin gizli belgeleri İsrail elçilik görevlilerine vermekten tutuklanması İsrail yanlısı Lobi'nin bir ajanlık vakasını, bir konuşma özgürlüğü olayına dönüştürerek Birleşik Devletler'e yönelterek, bu görevlileri savunmak üzere büyük bir medya kampanyası organize etmesine yol açmıştır.

Birleşik Devletler tarihinde yabancı bir hükümetin ajanları lehine yapılan bu benzeri görülmemiş kampanya çerçevesinde, önde gelen gazetelerin çoğunda suçlamaların kaldırılmasını savunan makaleler yayımlandı. Pentagon'daki kilit görevlilerden birinin AIPAC görevlilerini belgeleri teslim ederken gördüğüne dair tanıklık etmesiyle AIPAC görevlilerine karşı oldukça güçlü bir dava olmasına rağmen, lobi propagandasının erişim gücü, karşı tarafta hüküm süren her türlü gücü aşar. Medya önyargılarının saygın bir eleştirmeni olan Chomsky, çalışma karşıtı haberlere kolektif bağlantılar atfeder. Fakat iş karşı konulamaz İsrail yanlısı önyargılara gelince Chomsky asla İsrail Lobisi'nin etkisini, İsrail yanlısı elitle İsrail yanlısı önyargılar arasındaki bağlantıları analiz etmez. Yalnızca kör bir nokta ya da ideolojik olarak yönlendirilen entelektüel amnezi?

Chomsky, Birleşik Devletler'in, Arap milliyetçiliğini zayıflat-

maya yönelik emperyalist stratejisinde İsrail'in öneminden ve Kongre, Birleşik Devletler'in totaliter terörist rejimlere (Guatemala, Arjantin, Kolombiya, Şili, Bolivya ve diğerleri) doğrudan müdahalesine kısıtlamalar getirirken, İsrail'in bu ülkelere askerî yardım ve danışmanlar sağlanmasındaki rolünden söz eder.

İsrail'in özellikle kanlı politika meseleleri söz konusu olduğunda, Birleşik Devletler'in emperyalist amaçlarına hizmet ettiğine şüphe yoktur. İsrail böyle davranmıştır çünkü böyle yaparak askerî gelirlerini artırmak, emperyalist politikalarına destekçiler bulmak, ve İsrail silah tüccarlarına pazar sağlamak gibi kazançlar elde etmiştir. Ne var ki, Birleşik Devletler çıkarlarının daha kapsamlı bir analizi, Birleşik Devletler'in emperyalist hedefleri ya da demokratik bir dış politikanın avantajlı konumu gibi ara sıra sağlanan kazançların İsrail'i desteklemenin getirdiği maliyetin çok ötesine geçtiğini ortaya koyar. Irak'a karşı yürütülen maliyetli ve yıkıcı savaşlara gelince.. İsrail'in ve lobilerinin kılavuzluğunu izleyen İsrail yanlısı politika Birleşik Devletler'in imparatorluğu savunma amaçlı askerî kapasitesini ciddi olarak zayıflatmış, prestij kaybına yol açmış ve Birleşik Devletler'in özgürlük ve demokrasi şampiyonu olma iddialarını itibardan düşürmüştür. Demokratik dış politika bakış açısına göre bu, hükümetin askerî kanatını güçlendirmiş ve ülke içindeki demokratik özgürlükleri zayıflatmıştır. İsrail elbette kazanç sağlamıştır, çünkü savaş başlıca muhalifini yok etmiş ve İsrail'in İşgal Altındaki Topraklar'daki hâkimiyetini güçlendirilmesini sağlamıştır. Birleşik Devletler'in İsrail emperyalist devletine koşulsuz teslim oluşu, ülkenin Arap ve İslam dünyasındaki en zengin ve kalabalık nüfuslu devletlerle ilişkilerini zedelemiştir. Pazar terimleriyle konuşursak fark satışlardaki yüzlerce milyar dolara karşılık Birleşik Devletler'in büyük miktarlardaki yardımlarının alıcısını savunmak arasındaki farktır. Ekonomik kayıplar küçük ölçekli tartışma götürür askerî kazançları çoktan aşmıştır. Arap devletleri Birleşik Devletler askerî donanımının kârlı müşterileridir. İs-

rail silah endüstrisi ise zorlu bir rakiptir. Küçük bir pazarı, yukarıdaki kategorilerin her birinde sunacak pek az şeyi olan İsrail'le ve Birleşik Devletler arasındaki bağlar yüzünden Birleşik Devletler petrol ve gaz şirketleri yatırım, kâr ve market bakımından kaybedenler konumundadır.

Son olarak, İsrail'in Filistinliler'e uyguladığı etnik temizlik ve Birleşik Devletler'in uluslararası çözümleri veto etmesini sağlayan Lobi'nin etkili kampanyası, Birleşik Devletler'i yaygın, yasallaştırılmış işkenceyi, yasallaştırılmış kanundışı infazları ve çok sayıda insanın yerinden çıkarılmasını savunan tarafa koyar. Sonuç, uluslararası hukukun zayıflaması ve büyük stratejik önem taşıyan bir bölgede artmış bir kararsızlık hâlidir. Chomsky, jeostratejik ve enerji giderlerini, İsrail için yapılan Ortadoğu savaşları nedeniyle ülke içi özgürlüklerimizdeki kayıpları ve akademik, artistik ve diğer kamu ve özel kuruluşları vasıtasıyla Siyonist Neo-Mc Carthyciliğin bulaşıcı bir şeklinin giderek yayılmasını hesaba katmaz. Eğer Siyonistleri örneklerle açıklayacak bir şey varsa bu da büyüyen güç ve otoriter etki alanı ile Profesör Mearsheimer ve Profesör Walt'a karşı başarıyla yürütülen şiddetli kampanyadır, tabi bir dereceye kadar.

Normal zamanlarda insan önemli politik sonuçları olmadığı sürece akademik polemiklerle fazla ilgilenmez. Halbuki bu durumda, Noam Chomsky Birleşik Devletler savaş karşıtı hareketleri ve entelektüel muhalefeti temsil eden bir ikondur. İsrail yanlısı Lobi'yi, ona bağlı grupları ve medyadaki destekçilerini temize çıkarmayı seçmesi, önemli bir politik olaydır. Özellikle de savaş ve barış meseleleri henüz karara bağlanmamışken ve Amerikalılar'ın çoğunluğu savaşa karşı çıkarken. Savaş yanlısı başlıca yazarların, mimarların ve lobicilerin yolunu açmak kimin ne için savaştığı konusunun açıklığa kavuşmasının önünde gerçek bir engeldir. İsrail yanlısı Lobi'yi görmezden gelmek, İran ve Suriye'nin işgalini dayatması için ona yetki vermek demektir. Daha kötüsü, sahte düşmanlar göstererek sorumluluklarını başka ta-

rafa çekmek yalnızca bizim savaş anlayışımızı değil, bu ülkedeki özgürlük düşmanlarının savaş anlayışını da değiştirmek demektir. Dahası, yabancı bir hükümete Ortadoğu politikasını dayatması için ayrıcalıklı bir konum sunulurken, tartışmaları ve muhalefeti engellemek için polis devleti yöntemleri ve kanunları önerilmesidir. Ülke içindeki ve dışarıdaki barış ve adalet hareketlerinin geçmişteki sicilleri ne olursa olsun her türlü birey veya entelektüelden daha büyük olduğunu söyleyerek bitirmeme izin verin.

Dün, büyük Siyonist örgütleri bize Ortadoğu'da kimleri eleştirip eleştiremeyeceğimizi söylediler; bugün, Birleşik Devletler'de kimleri eleştirip eleştiremeyeceğimizi söylüyorlar; yarın, iğrenç ahlâklı emperyalist rejimin hizmetinde yeni işgal savaşlarına girişmek için başımızı eğip yalanlarına ve kandırmacalarına itaat etmemizi söyleyecekler.

Seymour Hersh ve Kayıp Siyonist-İsrail Bağlantısı

New Yorker dergisinde Hersh'in, çokça reklamı yapılan, işgal altındaki Irak'ta işkenceyle ilgili etkili haberlerini okuduktan sonra[1], bu haberlerin işkence politikasından sorumlu üst makamların kapsamlı bir araştırma sonucu açığa çıkarılması olmadığı giderek daha açık bir hal alıyor. Hersh'in röportajı, seçilmiş görevlilerle ilgili, seçilmiş soruların yönlendirdiği seçilmiş bir hikâyeydi. Hersh'in olayları anlatışını giderek artan bir şüphecilikle okudukça, bütün iddiasını ve işkenceye karışan Birleşik Devletler görevlilerini ifşa edişini bir tek kişiye dayandırdığı anlaşılıyor: Savunma Bakanı Donald Rumsfeld. Hersh'in tüm açıklam-

(1) Seymour Hersh, "Torture at Abu Ghraib: American soldiers brutalized Iraqis. How far does responsibility go?", [Ebu Garip'te İşkence: Amerikan askerleri Iraklılar'a gaddarca davrandı. Sorumluluk nereye kadar?] *New Yorker*, 10 Mayıs, 2004; "The Gray Zone: How a secret Pentagon program came to Abu Ghraib" [Gri Bölge: Gizli bir Pentagon programı Ebu Garip'e nasıl geldi?], *New Yorker*, 25 Mayıs, 2004, ve "Mixed Messages: Why the government didn't know what it knew" [Karışık Mesajlar: Hükümet neden bildiğini bilmiyor?], *New Yorker*, 3 Haziran, 2004.

ları istihbarat birimleri kurarak ve işgal sırasında strateji ve taktikleri koordine ederek savaş politikasında oldukça etkili ve sorumlu olan diğer üst düzey savunma görevlilerine değil yalnızca Rumsfeld'e dayanıyor. Rumsfeld, işkenceyi onaylayan ve teşvik eden bir grup elitin parçasıydı. Hersh, açıklamalarında savaşı ve işkenceli sorgulamaları destekleyen ve teşvik eden Siyonistler'in (Wolfowitz, Feith – Pentagon'un 2 ve 3 numaralı isimleri) rolünü kasıtlı olarak dışarıda bırakıyor. Bu Siyonistler özellikle Birleşik Devletler askerî İstihbaratı'na Arap mahkûmlarla yarım yüzyıllık tecrübelerine dayanan kendi işkence-sorgu tekniklerini öğrettikleri seminerleri yürüten İsrailli uzmanlara destek vermiştir.

İşkenceyle sorgulama hakkında belgesel kaynaklar arayan Hersh, halen komşu Filistin ve Irak'ta işkenceye karışan Mossad ve Shin Bet danışmanları tarafından geniş ölçüde yayınlanan İsrail tecrübelerini değil, akademik metinler ve yirmi yıllık CIA el kitaplarını kullanır.

Hersh, medyada, ikonları parçalayan, araştırmacı bir gazeteci olarak tanıtılmıştır ve bu rol röportajlarına ve açıklamalarına güvenilirlik sağlamıştır. Fakat, bir sorgulama yöntemi olarak şüphelilere ve ailelerine işkence yapılmasını alenen savunan da Hersh'tir. 11 Eylül sonrasındaki İsrail örneklerinden söz eden Hersh, Pentagon'un bugün Iraklı şüphelilere işkence yapılmasını haklı gösterişi gibi işkenceyi haklı haklı çıkarmıştır.

Hersh, Chicago Üniversitesi'nden tanınmamış bir Profesörü kaynak göstereceğine, Harvard Hukuk Profesörü Alan Dershowitz'in (Siyonist bir yandaş) Pentagon'u idare eden sivil militaristler ve sorgulamadan işkenceye giden emir komuta zincirindeki herkes tarafından yaygın şekilde okunan işkenceyi savunan etkili raporunu kaynak göstermeliydi.

Hersh'in hikâyesi, Pentagon'da ve Ortadoğu'da sistematik olarak işkence yapılmasıyla ilgili politik bir bağlam sağlayamıyor. Birleşik Devletler'in Iraklı mahkûmlara ve sivillere işkence uygu-

lamasını ve korkunç tacizlerde bulunması meselesinin anlaşılması için, Irak nüfusunun ("Araplar") ideolojik olarak şeytanileştirilmesinin ve Birleşik Devletler'in Araplar'a yönelik uzun süreli ve geniş kapsamlı işkencenin başlıca uygulayıcısı olan İsrail Devleti'ne verdiği koşulsuz askerî ve politik desteğin incelenmesi gerekiyor.

Ortadoğu'daki Arap ve Müslümanlar'a yönelik en kırıcı sistematik aşağılama, Pipes (baba ve oğul), Kristoller (büyük ve küçük), Kaganlar, Cohenler, Goldhagenler ve diğerleri gibi Birleşik Devletler kaynaklı etkili Siyonist ideologların yazılarında ve konuşmalarında yer alır. İşkenceyi haklı göstermeye yönelik ilk adım kurbanların "insanî özelliklerinden sıyrılması", 'untermensch' (doğuştan saldırgan vahşiler) olarak yaftalanmasıdır. Birleşik Devletler'deki Siyonistler sadece İsrail'deki ideolojik eğitmenlerinin beyanatlarını takip ederler. Bu beyanatlarda ise sıklıkla "Arapların anladığı tek şeyin kaba kuvvet" olduğu öne sürülür (Sharon, Golda Meier, Dayan, Rabin vb...).

Pentagon'daki Siyonist ideologlar "Araplar"ın nefretini uyandırmak konusunda pek çok bakımdan etkilidir. Öncelikle İsrail'i savunurken, İsrail'in sömürgeci savaşını kasten çarpıtmış ve İsrail'in Filistinli kurbanlara uyguladığı sistematik şiddet için Filistinliler'i suçlamıştır. İdeologlar İsrail'in bütün şiddet eylemlerini savunmuştur: Cenin'deki katliam, Batı Şeria'daki yeni Yahudi yerleşimleri, Refah'taki kanlı saldırı, Birleşmiş Milletler yardım çalışanlarının ve barış eylemcilerinin öldürülmesi, bütün bir halkı gettolaştıran korkunç duvar, yüzlerce Filistinli'nin toplu olarak katledilmesi ve Gazze'deki evlerinin yıkılması. İsrail'in Filistinliler'e uyguladığı şiddet, tüm Ortadoğu'daki fakat özellikle politikalarını uygulayabilecekleri bir konumda oldukları Irak'taki Arap Müslümanlara karşı kötü niyetlerini genelleştiren ve derinleştiren Birleşik Devletler Siyonistleri üzerinde derin bir etki bırakmıştır.

SİYONİSTLER VE IRAK'TA İŞKENCE

Irak'ın istilası ve işgali için Pentagon'un başlıca "istihbarat" ve propaganda kaynağı kısmen Özel Planlar Bürosu'ndan ve Terörizm Karşıtı Değerlendirme Grubu'ndan alınmıştır. Bu grup Savunma Müsteşarı ultra Siyonist Douglas Feith ve (Pentagon hiyerarşisinde üçüncü sırada gelir) Wolfowitz, Abrams ve Rumsfeld'in güçlü desteği ile kurulmuştur.

Feith, Siyonist yandaşı Abram Shulsky'i Özel Planlar Bürosu'nun başına getirmiştir. Özel Grup CIA'i ve askerî istihbarat birimlerini bertaraf ederek savaştan önce kendi istihbaratını kurmuş ve işgalin ilk evrelerinde (dağılmadan önce) istihbarat sağlama işine karışmıştır. Irak direnişi etkinliğini artırdıkça ve Birleşik Devletler'in savaş bahanesinin (kitle imha silahları) tamamen Özel Grup'un uydurması olduğu kanıtlanınca, Pentagon'un üst kademeleri, Rumsfeld ve Siyonistler umutsuzluğa kapıldı. Hepsi birden bütün hapisanelerdeki Iraklı şüphelilere uygulanan işkencenin artırılması ve uzatılması emrini verdiler. Wolfowitz, Feith ve Abrams da savaşı yürüten, işgali savunan ve istihbaratı kontrol eden günlük politikalarla yakından ilişkili olduğundan, emir zincirinin Rumsfeld'le sınırlı olduğunu söylemek işi fazla basitleştirmek olur.

"Araplarla" başetmekte İsrail "başarılarını" Rumsfeld'den de fazla öven Pentagon'daki Siyonist fanatikler, Arap şüphelilere İsrail işkence ve aşağılama yöntemleri uygulanmasının en ateşli destekçileridir. sorgulamada İsrailli 'uzmanların' kullanılmasını destekleyen ve İsrail tarafından yürütülen Birleşik Devletler askerî istihbarat görevlileri ve özel kontratlı paralı askerler için şehir savaşı ve sorgulama teknikleri seminerlerini teşvik eden askerî istihbarat değil onlardır. Hersh'in açıklamalarında Iraklılar'a uygulanan işkencelerde Pentagon Siyonistleri'nin sorumluluğuyla ilgili hiç bir şey yer almaz. Göze batan ihmaller kasıtlıdır, çünkü hepsi Pentagon Siyonistleri'ni ve İsrail'i temize çıkarma ve savaş suçlarının tüm sorumluluğunu Rumsfeld'e yükleme amacı taşıyan sistematik bir örüntü oluştururlar.

HERSH YÖNTEMİNE YAKINDAN BİR BAKIŞ

Hersh'in *New Yorker*'daki seri makalelerinin yakından incelenmesi, demokratik değerler veya insan hakları kaygısıyla hiç bir ilgisi olmayan dayanak noktalarını ve politik perspektiflerini ortaya koyar.

Hersh'in temel kaygısı Rumsfeld'in işkence kullanılması konusundaki geniş kapsamlı emrinin elit bir grubun operasyonlarını engellemesidir. Bu elit grup, bütün dünyada "terör şüphelilerini" öldürmek, kaçırmak ve onlara işkence etmek amacıyla tasarlanmış gizli bir "özel erişim programı"na katılan profesyonel komandolardan oluşur. Diğer bir deyişle her gün binlerce Birleşik Devletler askerinin (Hersh'in kaynaklarından biri tarafından "hilbill"*olarak adlandırılmıştır) Irak'ta işkenceciler arasına katarak Rumsfeld profesyonel katillerin bütün dünyadaki operasyonlarını tehlikeye atıyordu.

Hersh'in ikinci kaygısı işkencenin ortaya çıkarılmasının "Amerika'nın savaştan terörle ilgili beklentilerini kırmasıdır (sic)". Diğer bir deyişle, Hersh'in Rumsfeld'e atfettiği bir taktik (tek başına ve yanlış bir şekilde) Birleşik Devletler'in imparatorluk kurma kapasitesini tehlikeye atıyordu. Hersh'in imparatorluk odaklı görüşü uluslararası hukuku ve kendi kaderini belirleme temel hakkını tanımayı reddediyor.

Hersh'in üçüncü görünür kaygısı, Rumsfeld'in CIA'i ve diğer istihbarat birimlerini bertaraf etmesiyle ve istihbaratı tekelleştirme girişimiydi. Bu biraz safçaydı. Rumsfeld'i uydurma istihbaratla besleyen özel istihbarat birmini Wolfowitz ve Feith kurmuştu. Wolfowitz ve Feith ayrıca uydurma 'veriler' yolladıklarını önceden bilerek, Saddam'ın var olmayan kitle imha silahları hakkında Çelebi'yi (ki Washington istihbarat çevrelerinde tamamen güvenilmez olarak tanınır) mükemmel bir "içerden bilgi"

*1-Uzak dağlık veya ormanlık bölgede yaşayan insan. 2-Saf bir insan için kullanılan küçültücü bir ifade.

kaynağı olarak destekledi. Daha sonra Wolfowitz'in alaylı bir şekilde kabul ettiği üzere Birleşik Devletler'in yasaklanmış silahlara yönelik bir işgal başlatma kararı almasının nedeni, bunun, üzerinde uzlaşabildikleri tek konu olmasıdır. Hersh aptal değildir, Washington'da ve hükümet dışında herkesin bildiğini o da bilir: Pentagon'daki Siyonistler 11 Eylül'den önce Irak'a yönelik bir savaşı öne sürüyorlardı (hatta Washington'daki ofislerini almadan önce, hâlâ İsrail Devleti ile çalışırken) ve Birleşik Devletler'in Irak'ı ne pahasına olursa olsun yok etmesini sağlamayı amaçlıyorlardı. Bu bedellerden bazıları çok sayıda Amerikalı'nın kaybı, bütçeyi iflas ettiren açıklar, petrol çıkarlarını tehlikeye atmak ve Birleşik Devletler küresel çıkarlarını riske etmekti.

Zaptedilen Irak halkının tepkisini kasıtlı olarak çarpıtıp ("bizi özgürlük getirenler olarak karşılayacaklar" Wolfowitz ve Perle) merkezî askerî komutayı bertaraf edip işgali başlattılar. Irak'ın, İsrail'in Ortadoğu hâkimiyetini tehdit etme kapasitesini sonsuza dek yıkmak üzere sivil ve devlet yapılarını yok etmeyi (sözde anti-Baaslaştırma tasfiyesi) amaçlıyorlardı. Hersh'in sorularından hiç biri Iraklılar'a uygulanan mezalimden kimin sorumlu olduğu hakkında herkesçe bilinen gerçekleri araştırmaz. İsmi verilmeyen istihbaratı veya Pentagon kaynaklarını alıntılamak zorunda değildi. CIA ve Genel Komuta'nın yanı sıra General Anthony Zinni ve Siyonist olmayan pek çok kişi Siyonist teşvikçilerden, onların planlarından haberdardı ve üstelik Feith'in daha sert sorgulama teknikleri uygulanması konusunda oynadığı rolü de biliyorlardı. Ancak Hersh, bu soruları, Siyonistleri ve kendi eğitim, sağlık ve seçim sistemlerini yürütmek amacıyla Irak'ın ekonomik iyileşmesini ve kapasitesi zayıflatmak için ellerinden gelen her şeyi yapan onların ideolojik destekçileri ve danışmanlarını görmezden geldi.

Anti-Baaslaştırma, Irak'ı geri, kabile şeklinde yaşayan ve korumaları altındaki Çelebi tarafından yönetilen bir çöl ülkesine dönüştürmek demekti. Çelebi, İsrail'i tanıyacak, ona petrol verecek

ve İsrail hâkimiyeti altında bir Ortadoğu "entegrasyonuna" destek verecek tek "adaydı". Siyonist Pentagoncular savaş çıkarmayı, Irak'ın temel sosyal hizmetlerini yok etmeyi ve devleti yok etmeyi başardılar (mahkemeler, ordu, sivil hizmetler). Fakat İsrail'e körü körüne itaat ederken, terhis edilmiş profesyonel askerlerle tasfiye edilen sivil liderlerin ve profesyonellerin tecrübeli bir silahlı direnişin parçası haline geleceği gerçeğini atlamışlardı. Irak'ın yönetilemez hale geleceği, Birleşik Devletler idaresinin çökeceği, Birleşik Devletler'in politik olarak kaybedilmiş bir savaşta bataklığa saplanıp kalacağı ve kukla rejiminin ne yasallığının ne de genel desteğinin olmayacağı da gözden kaçırdıkları diğer şeylerdi. Mayıs 2004 itibariyle çoğunluğun işgale karşı olduğu Birleşik Devletler'de ve tüm dünyada büyük muhalefete yol açmış olsa da, Siyonistler İsrail için en iyi olduğunu düşündükleri şeyleri yaptılar. Yalnız İsrail'in "volan kayışı"ı AIPAC, Bush'u ve işgale devam etmesini övecek ve Filistinlilere karşı İsrail savaşı için bağlılık sözü verecektir. Irak hoşgeldiniz komitesi "tahminleri" cesur bir anti-sömürgeci savaşa dönüşünce, Feith ve emrindekiler daha sert sorgulama yöntemleri kullanılmasını istediler. Rumsfeld ve Feith "Araplar'ı küçük düşürmek için" İsrail tarzı işkenceyi teşvik etti. Bu arada Kagan'ın "Arap sokaklarını bombalama" talebi uygulandı ancak Irak direnişini sindirmekte başarısız oldu.

Hersh'in Rumsfeld'i tek suçlu olarak gösterdiği açıklamalar uygun bir zamanda gelir: Birleşik Devletler politikası başarısızlığa uğradığı ve en bilgili görevliler Pentagon Siyonistlerinin rolünü teşhis etmeye yaklaştığı bir zamanda. Bu oldukça akıllıcadır. Rumsfeld, Kongre'de profesyonel ordu ve daha yığınla insanın önünde izlediği politikalar ve küstahça tavırları nedeniyle herkes tarafından aşağılanmıştır. Hersh, Rumsfeld'i "afişe ederken" bile Siyonist meslektaşlarının zarar görmeden çalışmaya devam etmesini sağlayacak şekilde dikkatli davranmıştır.

Hersh, teröristleri ortadan kaldırmak için "yasal engeller" ola-

rak tanımlayarak Rumsfeld'in bazı yasadışı terör eylemlerini haklı gösterir. Rumsfeld'in, tüm dünyada infaz, adam kaçırma ve şüphelilere işkence uygulanması olaylarına karışan ve hesabı verilemeyen komandolar kullanmasına Hersh'in destek vermesi aslında Rumsfeld'in bürodan ayrılmasından sonra bu taktiklere göz yummasının bir yoluydu. Eğer Rumsfeld istifa ederse işkence meslektaşları Feith ve Wolfowitz yönetiminde devam edecektir. Feith'in emrinde çalışan beşinci sınıf bir görevli olan Stephan Cambone'yi olayların içine çekerek, Cambone'nin mahkûmlara işkence yapılmasında önemli rolü olduğunu söyler. Cambone'nin rolü Siyonist üstlerinden daha mı fazladır? Rakipsiz araştırmacı gazeteciye şunu sorabiliriz: Hersh yukarıdakileri (Rumsfeld) ve aşağıdakileri (Cambone) suçlarken, nasıl oluyor da politikayı tasarlayan ve yöneten Feith ve Wolfowitz'den hiç söz etmiyor?

Hersh afişe etmek için Cambone'yi ileri sürerken, Cambone'yi Siyonistler'e uygun özelliklerle sunar: Irak savaşını desteklemiş (Wolfowitz, Feith, Perle ve Abrams'ı izleyerek); Pentagon Siyonistlerinin "fazla tedbirli" bulduğu CIA'i küçümsemiş ve kitle imha silahlarını bulmadığı için CIA'e saldırmıştır. Cambone Wolfowitz ve Feith'in emrinde çalıştığından, yalnızca patronlarının duymak istediği şeyleri tekrar ediyordu ve belki de patronlarının ona işkence yoluyla 'istihbarat' elde etmek gibi kirli işler konusunda güvenmelerinin nedeni buydu. Hersh, Cambone'yi Özel Birim Programı (ÖBP) tarafından "seçici" olarak uygulanan işkencenin yayılmasıyla ilişkilendirmeye çalışır. Cambone büroda ve operasyonlarında çalışmaya başlamadan önce, ÖBP zaten Rumsfeld, Wolfowitz, Feith ve Abrams yönetiminde çalışmalar yapıyordu. Hersh'in işkence için Cambone ve Tümgeneral Miller'ın (Guantanamo'dan) göreve geldiği Ağustos 2003 tarihini vermesi yanlıştır. İşkence daha önce ÖBP altında ve İsrail tarafından eğitilmiş sorgucularla başlamıştır. Üstelik Miller'a Guantanamo'daki şüphelilere işkence uygulaması emri aynı üçlünün

(Rumsfeld, Wolfowitz ve Feith) yönettiği Pentagon tarafından verilmiştir. Bu üçlü Miller'ı örnek çalışmaları dolayısıyla ödül olarak Irak' a göndermiştir. Hersh, Miller'ın Rumsfeld, Wolfowitz ve Feith'le Irak'a gitmeden önceki bağlantılarını araştırmaz. Hersh orta ve alt düzey güç odaklarına bakar ve analiz yapmayı tümüyle bırakır: Cambone, Miller, sorgucular, yazılmış askerler. Bu çerçevenin dışında Hersh oldukça ayrıntılı seçilmiş bir araştırmacı gazetecilik örneğiyle karşımıza çıkar. Bazı şeyleri açığa çıkarırken, İsrail çıkarlarına hizmet edecek şekilde savaşın çıkarılmasına ve daha sonra da idare edilmesine aktif olarak karışanlar için pek çok şeyi gizler. Kaybedilen Birleşik Devletler askerleri ve işkenceci rolünü üstlenmeye zorlanan genç askerlerin rütbelerinin indirilmesi Pentagon Siyonistlerinin pek umurunda değildir. Kristol, Krauthammer, Rubin, Perle, Kagan ve Frum gibi önde gelen Siyonist ideologlar, işkence, öldürme ve tecavüzlerin açığa çıkmasından sonra bile "savaştan vazgeçtiği" için Bush'a saldırılar başlatmışlardır.

Pentagon Siyonistleri saldırıya uğramıştır. Birleşik Devletler'in Irak bozgunu karşısında, Dışişleri Bakanlığı'nda, Ordu'da, CIA'de ve başka yerlerde bulunan anti-Siyonist koalisyon bir karşı saldırı başlatmıştır. Donanma Generali Anthony Zinni, Senatör Fritz Hollings ve diğer önemli politik, diplomatik ve askerî liderler, İsrail lehine savaşı başlatmak ve idare etmekte Pentagon Siyonistleri'nin rolünü açıkça teşhis etmiştir.

En yakın tarihli ve görünür hamle Wolfowitz, Feith ve Abrams'ın koruması altındaki İsrail yanlısı Çelebi'nin dışlanmasıdır. Evine yapılan saldırı ve görünüşte mali yolsuzlukları araştırmak üzere kayıtlarının taşınması sembolik bir geri çekilmedir. Birleşik Devletler'in Güvenlik Konseyinde İsrail'in Refah'a saldırması konusundaki çekimserliği de benzer bir yenilgidir. Birleşik Devletler'in bu tutumu AIPAC toplantısındaki Önce İsrail gürühunu hayal kırıklığına uğratmıştır. Buna tepki olarak bütün büyük Yahudi örgütleri ve Forward, Hakaret Karşıtları Derneği,

AJC (American Jewish Committee [Amerikan Yahudi Komitesi]) ve diğerlerine ait yayınlar Pentagon Siyonistleri'ne muhalefet edenleri kınadı. Hersh Yahudi olmayan iki isim üzerinde durarak (Rumsfeld ve Cambone) anti-Siyonist kafa avcılığı koalisyonunun başını çekme girişimi hiç bir işe yaramadı.

Bıçaklar çekilmişti. Hükümet içinde ve dışındaki Siyonist güç yüzünden, anti-Siyonist koalisyon ve onların destekçileri bazı kod sözcükler kullanıyordu. Bunlardan en yaygın olanı, Wolfowitz, Feith, Abrams ve hükümetteki ve hükümet dışındaki diğer Siyonistler anlamına geldiğini herkesçe bilinen "yeni-muhafazakâr" sözcüğüdür. AIPAC, Hakaret Karşıtları Derneği ve diğer Önce İsrailciler kendileri gibi düşünenlere yönelik tehlikeyi sezerek yeni-muhafazakâr militaristleri eleştirenleri "anti-Semitik" olarak etiketlemeye ve Kongre üyelerini, medyayı ve propaganda mekanizmalarını koalisyonun teslim olmasını sağlamak için kışkırtmaya başladı. Ancak Koalisyon etkili olmaya başlamıştı. Bush, Dışişleri Bakanlığı tarafından desteklenen kurnazca bir seçim oyunu yoluyla Irak Şiilerine sembolik bir güç vermek konusunda ısrar ediyordu. Kagan ve Kristol tarafından yönetilen Siyonistler, Bush'u vatan haini ve "geri çekildiği" için de korkak ilan etmişlerdi.

Savaş politikasına olan güveni sarsan işkence fotoğrafları, Siyonist fanatiklerini izolasyonla tehdit ediyordu. Savaş suçları karşısında tüm medenî dünyanın öfkesiyle karşılaşan Hersh 'ilerici' Siyonist savunucular izolasyonun suçunu Cambone ve Rumsfeld'in üstüne attı. Böylece, AIPAC eliti işkencenin kan ve pisliğini görmezden gelerek, savaş konusunda Bush'u desteklemeye devam ederken Senatör Lieberman'ın yaptığı gibi sorumluluğu "bir hücre evindeki bir kaç askere" indirgiyordu. Rumsfeld, kanatları altında at koşturmaya devam edebileceğine ve güçlü Yahudi lobisiyle, onların İsrail Devleti'ndeki liderlerinin desteğini alacağına güvenerek geleceğini kurnazca Pentagon ve Pentagon dışındaki Siyonist ortaklarına bağladı. Bunun dışında

çok az etkili müttefiki vardı.

SONUÇ

Sonuç analizi olarak şunu söyleyebiliriz: Wolfowitz, Feith, Abrams, Rubin, Libby ve şimdi görevde olan Siyonist Pentagonistler grubu istifaya zorlansa bile bu geçici bir yenilgi olacaktır. Siyonist politik örgütlere el sürülmüyor, bu örgütler Kongre üzerinde karşı konulmaz bir etkiye sahip olmayı sürdürüyor ve her iki büyük partinin adayından da (Bush ve Kerry) "İsrail'in davası Amerika'nın davasıdır" şeklinde güvence alıyorlar. Siyonist savaş canavarı Suriye'ye yönelik yaptırımlar sağlayarak ve İran'ın sözde nükleer tesislerinin bombalanmasını isteyerek eziyetlerine devam ediyor.

Birleşik Devletler'e yönelik gerçek bir tehdit bulamazsanız, iktidara gelecek bir sonraki Siyonist grup bir başka "tarafların rızasına bağlı bir bahane" uyduracaktır. Holbrooke ve Sandy Berger, Birleşik Devletler'i çok taraflı saldırı savaşları konusunda eğitebilirler.

Bu arada, hâlâ Birleşik Devletler dış politikasındaki Siyonist gücü reddedenler varsa, Mayıs 2004'teki AIPAC konferansının tutanaklarını okumaları yeterli olur. İsrail, tüm medenî dünyanın dehşetli bakışları önünde Refah sokaklarında çocukları öldürürken ve yüzlerce evi yok ederken; öfkeli Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi nihayet İsrail'i oybirliği ile lanetlemek için ayağa kalkarken, Birleşik Devletler Kongre liderleri ve iki büyük Başkan adayı İsrail'e koşulsuz destek sözü verdi. Bu güvencenin verilmesi Amerikan Yahudi toplumunun kaymak tabakasını oluşturan yatırım komisyoncularının, diş hekimlerinin, doktorların ve avukatların kana susamış sevinç çığlıkları atmasına yol açtı.

İsrailliler evleri yıkıp, tetikçiler şeker almaya giden küçük kızları vururken "İsrail'in davası, Amerika'nın davasıdır" sözü her adayın ağzında çınlıyordu. Refah'a yapılan korkunç saldırının

AIPAC toplantısı ve işlenmekte olan insanlık suçlarını destekleyen yüreksiz Amerikan politikacılarının iğrenç görüntüleriyle çakışması neredeyse Sharon'un Birleşik Devletler'deki Siyonist gücü sergilemesi gibiydi. Uysal protestolarla bile olsa tek bir ses yükselmedi. Siyonistlerin pek çok "etkili lobiden" yalnızca biri olduğunu iddia edenler: İsrail'in Filistin halkına uyguladığı soykırıma Birleşik Devletler'deki en güçlü politikacılar tarafından verilen koşulsuz desteği açıklamaya çalışın.

Sharon'un kendini alçaltan Birleşik Devletler politikacılarının yüzlerine Refah'taki pislik ve kanı sıvamasını izlemek neredeyse sapkınca bir zevk. Onlar birbirini hak ediyor. Fakat bizler gibi demokratik, anti-emperyalist bir dış politikayı destekleyenler için bu Birleşik Devletler tarihinin en küçük düşürücü anlarından biri. Bu Hersh'in ifşalarında veya bitmek bilmez savaşları savunan Siyonist tezlerde okumadığımız bir şey.

Yahudi Devleti'nin Nihai Çözümü: Gazze'ye Saldırı

"*Zaman içinde unutulan bazı gerçekleri cesurca ve açık seçik bir biçimde kamuoyuna açıklamak İsrail liderlerinin görevidir. Bunlardan ilki, Arapların tahliyesi ve topraklarının istimlakı olmadan Siyonizm, emperyalizm veya Yahudi devleti olmadığıdır.*" (Ariel Sharon, eski Likud Parti Başbakanı, *Ajans France Press*, 15 Kasım 1998).

"*Araplar'ı kovup, yerlerini almalıyız.*" (David Ben Gurian, eski İşçi Partili Başbakan, 1937).

"*Filistin halkı diye bir şey yoktur. Buraya gelip onları çıkararak, ülkelerini almış değiliz. Onlar zaten yoklar.*" (Golda Meir, eski İşçi Partili Başbakan).

"*İsrail önümüzdeki 10 veya 20 yıl içinde, mültecilerin Gazze Şeridi ve Batı Şeria'dan Lübnan'a doğal ve gönüllü olarak göçünü etkileyecek koşulları yaratacaktır.*" (Yitzak Rabin, eski İşçi Partili Başbakan)

"*İnsanları kamyonlara doldurup kolayca götüremezsiniz. Ben pozitif bir politika izlenmesinden yanayım: İnsanları olumlu bir şekilde burayı terk etmeye ikna edecek koşullar yaratılmalı.*" (Ariel Sharon, 24 Ağustos, 1988)

"*İsrail'in bölünmesi yasadışıdır. Hiçbir zaman tanınmayacaktır... Vaadedilmiş Topraklar'ın tümü, sonsuza dek İsrail halkına iade edilecektir.*" (Menachem Begin, eski Likud Partili Başbakan)

"*Halkımızın tüm bu topraklardaki tarihsel ve ebedî hakkına inandım ve hâlâ inanıyorum.*" (Ehud Olmert, İsrail Başbakanı, Birleşik Devletler Temsilciler Meclisi'ne hitaben, Haziran 2006)

"*Fakat bu yalnızca yanlış bir çıkarım değil: Bir devletin değil, bir çetenin pazarlık aracı olarak kullanmak üzere insanları tutuklaması*" (*Haaretz* Başmakalesi, 30 Haziran, 2006)

Giriş

28 Haziran 2006 akşamından başlayarak, İsrail, muazzam bir kara ve hava saldırısı başlatarak Gazze Şeridi'ni istila etti. Saldırıda 5.000 asker, yüzlerce tank ve silahlı nakliye aracı ilerlerken, helikopter topları ve savaş jetleri kalabalık merkezlere füze ve roketler fırlatarak 1.4 milyon Filistinli'nin temel altyapı sistemini tahrip etti. Yahudi devletinin topyekün savaş için bahanesi, Filistinli bir direniş grubu tarafından savaş mahkûmu olarak tutulan bir İsrail askerini (yanlışlıkla 'kaçırılmış' bir asker olarak tanımlanmıştı) kurtarmaktı.

İsrail yanlısı sermaye basını bile Başbakan Olmert'in sudan özrünü fark etti: "...yöntemler ve sonuçlar arasındaki tutarsızlık (İsrailli mahkûmun serbest bırakılması) bir bahane olabileceğini gösteriyor" (*Financial Times*,1 Temmuz, 2006). *Financial Times* iddialarına şöyle devam eder: İsrail saldırısının amacı demokratik olarak seçilmiş hükümeti, uzlaşılacak bir hükümet olmadığı iddiası ile yıkmak ve... "işgal edilmiş toprakların büyük arazileri ilhak edilerek genişletilmiş bir İsrail Devleti için tek taraflı olarak yeni sınırlar (oluşturmak)" (*FT* 1 Temmuz, 2006, s.8). 6 Temmuz'da, silahlı nakliye araçlarının öncülüğündeki İsrail kuvvetleri, *Financal Times*'in makale yazarlarının tahminlerini doğrulayarak ve 'Nihai Çözüm'e doğru bir adım daha yaklaşarak, Gazze'nin kuzeyini istila etti ve toprakları "tampon böl-

ge"olarak ilhak ettiklerini ilan etti (*BBC* haberleri, 6 Temmuz, 2006). Günün sonunda, İsrail Silahlı Kuvvetleri, 22 sivil Filistinli'yi ve direniş savaşçısını öldürüp, pek çoğunu yaraladığı bir Kuzey-Güney operasyonunda Gazze'nin büyük arazilerinden birini yeniden işgal etti. Birleşik Devletler ve Avrupa politikacılar "sınırlama" için ısrar ederken; İsrail, Lobi'nin hiçbir Birleşik Devletler (ve dolayısıyla Avrupa) kısıtlamasının dayatılmayacağını sağlayacağından emin, Cenevre Mutabakatı'ndaki tüm diplomatik incelikleri hiçe sayarak bombardımanını Gazze'nin içlerine doğru sürdürüyor. 300 sol görüşlü ve ilerici İngiliz Yahudi *Times of London*'da bir ilana imza atarken, Birleşik Devletler'deki benzerlerinden böyle bir açıklama gelmedi. Belki de İsrail'in geri döndürülemez bir şekilde toprakları tekrar işgal etmesi için bekliyorlardır.

İşçi, Likud veya Kadima partilerinden birine mensup Başbakanlarından her birinin açıkça belirttiği üzere İsrail'in stratejik hedefi, Filistin'in Yahudi devleti tarafından tamamen kontrol edilmesi, Filistin topraklarının güç kullanılarak ele geçirilmesi ve milyonlarca Filistinli'nin "Büyük İsrail Toprakları"ndan çıkarılmasıdır. Bu totaliter Nihai Çözüm görüşü yıllar içinde metodolojik olarak ilerlemiş ve Filistin kurtuluşunun temel koşullarının sistematik yok edilmesiyle geçtiğimiz yıl içinde hız kazanmıştır.

GEÇMİŞTEN GÜNÜMÜZE

28 Haziran saldırısı Filistin liderliğini yok etmeye yönelikti (*BBC* haberleri, 1 Temmuz, 2006). Aralarında 8 kabine bakanı ve 20 parlamento üyesinin de bulunduğu 60'tan fazla Filistin lideri tutuklandı veya görevden uzaklaştırıldı. Demokratik yollarla seçilmiş Hamas kabine bakanlarını ve milletvekillerini tutuklamalarını haklı çıkarmak adına İsrail Savunma Bakanı ve İşçi Partisi Lideri Amir Perets şu açıklamayı yaptı: "Maskeli balo sona erdi...takım elbiseler ve kıravatlar adam kaçırma ve teröre karışmak ve onu desteklemek için kılıf olarak kullanılmayacak"

(*BBC* haberleri, 1 Temmuz, 2006). İşgalin politik uygulayıcısı Peretz, Birleşik Devletler ve Avrupa 'Orta-Sağ'ının sevgilisi ve 'ilerlemeci' Yahudi entelektüellerinin ve din adamlarının gözdesiydi. İsrail'in Gazze'nin elektrik güç istasyonunu ve su kaynaklarını tahrip etmesi, Kuzey ve Güney Gazze'yi birbirine bağlayan köprüleri bombalaması, Gazze'de yaşayan 1.4 milyon Filistinli'nin açlığa terk edilmesine yönelik sistematik çabalardır.

Eski Başbakan Rabin'in çok güzel bir şekilde 'etnik temizlik' olarak tanımladığı gibi "gönüllü olarak ayrılma için koşulları yaratmak" amacıyla Filistin ekonomisini darboğaza sokmak için Yahudi devleti tarafından dayatılan topyekûn ambargo altında, "endüstri bölgesindeki 60 fabrikanın 48'i kapatıldı veya Mısır veya diğer Arap ülkelerine taşındı" (*New York Times*, 3 Temmuz, 2006).

Giriş noktalarının abluka altına alınması ve ailelerin tümüyle yok edilmesi de dahil olmak üzere sivillerin sistematik olarak öldürülmesi istilayla sonuçlandı ve istilanın haklı gösterilmesi için bariz bir provokasyon örneği oluşturdu. 28 Haziran'a yol açan haftalarda İsrail etkili bir saldırıya hazırlık olarak Gazze sınırlarında silahlı kuvvetlerini seferber etti. Bu hareket Yahudi devletinin, askerinin tutuklu bulunmasına 'tepki gösterdiği' şeklindeki iddialarının gerçek olmadığını kanıtlıyordu.

2006 yılı boyunca İsrail Gazze topraklarında psikolojik ve askerî savaşa devam etti. Filistin İnsan Hakları Merkezi'ne göre, Ocak ayından 30 Mayıs tarihine kadar İsrail ordusu üstü kapalı olarak 'yargısız infaz' veya 'hedeflenmiş militan cinayetleri' olarak anılan 18 cinayet işledi; 29 Mart ve 30 Mayıs arasında yerleşim merkezlerine, hükümet binalarına, altyapı ve üretim tesislerine 77 hava saldırısı düzenledi; 29 Mart ve 30 Mayıs arasında 4,000 top mermisi ateşledi.

İsrail silahlı kuvvetleri 28 Haziran'daki sürpriz saldırı için kendilerini konumlandırırken, Yahudi devleti daha çok sayıda Filistinli sivili öldürerek provokasyonlarını kızıştırdı. 26 Mayıs ve 21

Haziran arasında aralarında 11 çocuk ve 2 hamile kadının da bulunduğu 30'u sivil toplam 44 Filistinli öldürüldü (PCHR, Haziran 2006, Filistin Bölgesi'nde İsrail'in İnsan Hakları İhlâlleri Hakkında Haftalık Rapor).

İsrail'in taktiği, savunmasız sivillere yönelik grotesk suçlar işleyerek, demokratik yollarla seçilmiş Hamas hükümetini, 18 aylık gönüllü ateşkesten vazgeçmeye ve halkını savunmak için misilleme yapmaya zorlamaktı. Hamas bunu reddetti ve İsrail, 'toprak işgalini'nin reddedilmemesi gerektiğinden 'rehin' İsrail askerini kurtarma bahanesini icat etti.

Terör kampanyasına eşlik eden ve İsrail'in kanlı Haziran kampanyasına örnek olan Yahudi devleti ve onun Birleşik Devletler'deki denizaşırı politik 'lobileri', demokratik yollarla seçilmiş hükümete giden tüm fonları durdurdu. Yahudi Devleti tarafından Filistin ithal malları üzerinden aldığı ve Filistin otoritelerine ait olan milyonlarca dolarlık vergi geliri de bu fonların içinde yer alıyordu.

Fakirlik seviyeleri dörde katlandı ve çocuk ve bebeklerin beslenme bozuklukları çoğaldı. Aralarında 1 milyondan fazla Filistinli'ye doğrudan destek veren tıp çalışanları, öğretmenler ve polislerin de bulunduğu 165,000 hükümet çalışanının maaşları aylarca ödenmedi. Tüm Filistinliler'in % 64'ü ve Gazze nüfusunun % 80'inden fazlası aşırı fakirlik seviyelerine düştü. Filistinliler için günlük 2.10 dolar olarak belirlenen fakirlik sınırı yaşam standartları için yetersiz bir miktardır. Ocak-Haziran arasında sürdürülen abluka altında tutarak açlığa terk etme taktikleri Filistin direnişini kırmak, Hamas hükümetini devirmek ve toprak işgalini kolaylaştırmakta için yetersiz kaldığından, İsrail Haziran ayında ekonomi ve yönetimden geriye kalanların işgaline ve fiziksel tahribine son vererek, sivil terör kampanyasını kızıştırdı. Filistin Sorununun Siyonist Nihai Çözümü için veya gülümseyen faşist Yitzak Rabin'in bir zamanlar söylediği gibi "mültecilerin Gazze Şeridi ve Batı Şeria'dan doğal ve gönüllü olarak göçü-

nü etkileyecek koşullar"ı yaratmak için totaliter terör, aç bırakma ve kuşatma yöntemleri ilmeği giderek daha fazla sıkıyordu.

Yahudi Devleti ve Lobi Hakkındaki Altı Efsanenin Nihai Çöküşü

28 Haziran istilasında İsrail'in fırtına silahları (1. Dünya Savaşı'nın son yılında kullanılmaya başlanan özel silahlara verilen isim) taktikleri öyle korkunç bir biçimde sergilendi ki, onun kitlesel etnik temizlik görüşü, İsrail'in nihai hedefleri ve politik yöntemleri konusunda şüpheye yer kalmadı.

"İsrail, Gazze'de insanî hukukun ve insan hakları yasasının en temel normlarını ihlâl ediyor; davranışları savunulamaz. Gazze'ye 1,500'den fazla top mermisi yağdırıldı... Sonik bombalar insanları korkutuyor. Yolların ve köprülerin tahrip edilmesiyle ulaşım ciddi olarak kesildi." (Birleşmiş Milletler Delegesi John Dugard, Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Konseyi olağanüstü durum toplantısında, 4 Temmuz, 2006). Buna karşılık, İsrail büyükelçisi Itzhak Levanon, İsrail politikacılarına has tüm yapmacıklığı, ikiyüzlülüğü ve kibiriyle olağanüstü durum toplantısının "İsrail'e yönelik planlanmış ve önceden tasarlanmış bir saldırıdır... kendimizi İnsan Hakları Konseyi'nin acil oturum toplayarak, bir devletin haklarını hiçe saydığı ve diğer tarafın haklarını savunmak için özel bir toplantı düzenlediği absürd bir durumda bulduk." (*BBC* Haberleri, 5 Temmuz, 2006)

Anlaşılan seçkin diplomat Konsey'in, Filistinli sivillerin korkuyla Mısır sınırına doğru kaçmalarına neden olan bombardımanları yapan İsrail savaş ve helikopter pilotlarının 'haklarını' göz ardı etmesine gönderme yapıyor.

İsrail ve Demokrasi

Aralık 2005'te, Arap ülkelerinde şimdiye kadar yapılmış en demokratik seçimlerde Hamas Partisi Filistinli seçmenlerin büyük çoğunluğunun oylarıyla iktidara geldi. Yahudi Lobisi tara-

fından yola getirilmeden önce Başkan Bush bile Filistin seçim sürecinin demokratik karakterini alenen kabul etti. İsrail Devleti seçim sonuçlarını reddetti ve yeni seçilen rejimin ayağını kaydırmak ve tecrit etmek amacıyla Birleşik Devletler ve Avrupa'daki Yahudi lobileri kanalıyla, iyi finanse edilmiş, muazzam bir uluslararası kampanya düzenledi. İsrail demokratik yetkileri tanımak yerine, rejimi 'terörist' olarak yaftaladı ve Hamas'ın tek taraflı ateşkesini hiçe sayarak, ölüm saçan askerî saldırılarını artırdı. Bunların da ötesinde, Birleşik Devletler üzerindeki hegemonyasını ve Birleşik Devletler kanalıyla da Avrupa Birliği üzerindeki hegemonyasını kullanarak, ekonomik bir abluka oluşturmayı başardı. İsrail'in Filistin demokrasisine ve Filistin vatandaşlarının temsilcilerini seçmekteki özgür rolüne yönelik kötü niyeti açıkça gösteriyor ki İsrail açık, çoğulcu bir Arap toplumuna düşmandır. Birleşik Devletler'deki önde gelen Yahudi örgütleri için de aynı şey geçerlidir. Filistinli çocukların ve ailelerin öldürülmesinde ve ne kadar vicdansızca olursa olsun her türlü politikada olduğu gibi, AIPAC, ADL ve büyük Yahudi Örgütleri'nin başkanları İsrail'in Filistin demokrasisine yönelik saldırısını papağan gibi tekrarladılar. İsrail'in Arap demokrasisine düşmanlığı, lobiler, hükümet, kitle iletişim araçları ve iş dünyasındaki Siyonist taraftarlar tarafından büyük ölçüde Birleşik Devletler siyasî teşkilatına aktarıldı.

İSRAİL VE BARIŞ

İsrail işgalinden önceki hafta, Hamas ve Filistin Kurtuluş Örgütü İsrail Devleti'ne yazılı olmayan bir onay vererek İsrail'le uzlaşmayı kabul etti. Kitle iletişim araçlarının çoğu mutabakatın raporlarını yayınladı ve Avrupa Birliği anlaşmayı memnuniyetle karşılayarak bunun bir sürecin başlangıcı olduğunu belirtti. *Financial Times* haberi şöyle verdi: "Kriz (İsrail'in Gazze'yi işgali), Hamas ve Filistin Otoritesi Başkanı Mahmud Abbas tarafından Salı günü yapılan ve Hamas'ın Ortadoğu Uyuşmazlığına iki dev-

letli bir çözüme üstü kapalı onayını da içeren çok önemli anlaşmaya gölge düşürmüştür. Hamas tarafından yayımlanan bir kopyada... Filistinler'in "1967'de işgal edilen toprakların tümü üzerinde bir devlet kurma hedefinden..." söz eder (*FT* 29 Haziran, 2006. s.8). İsrail buna, müzakereleri reddederek ve Filistin Devleti'ni yok etmek için yeni bir savaş başlatarak karşılık verdi. Aslında İsrail Devleti hiçbir zaman seçilmiş Hamas hükümetini ortaklık bir yana, müzakere yapılacak bir düşman olarak bile tanımamıştı.

Noam Chomsky'nin 1980'lerden bu yana sürekli belgelediği üzere, Filistin Kurtuluş Örgütü ateşkesi yürüttü, iki devletli bir çözüm önerdi ve İsrail Devleti'ni açıkça tanıdı. Buna karşılık Yahudi devleti Filistinliler'in önerilerinden vazgeçmeleri için Lübnan'ın işgalini başlattı, önemli liderleri öldürdü veya eylemcileri ve sivilleri öldürerek askerî cinayetler saldırılar başlattı.

İsrail rejimi, Hamas, Filistin Otoritesi, Birleşik Devletler'e bağımlı Mübarek ve çoğu Avrupa Birliği tarafından önerilen mahkûmların serbest bırakılması ve değişim müzakerelerini kabul etmeyi kesinlikle reddeder. İsrail aralarında 335 çocuk ve yüzlerce kadının da bulunduğu ve çoğunun hakkında suçlama dahi olmayan en az 9,000 Filistinli politik mahkûmu elinde tutuyor. Bu mahkûmların neredeyse tamamı işkence görmüştür ve çoğunluğu evlerinde veya sokakta yakalanan sivillerden oluşur. Kısacası, çoğu sivil, tek İsrail askeri vakasında olduğu gibi yakalanan savaşçılar değil, İsrail Savunma Kuvvetleri'nin kaçırma kurbanları durumundalar. Filistinliler defalarca tutuklanan askere karşılık İsrail'in beş yüz Filistinli çocuk ve kadın rehineyi serbest bırakmasını talep ettiler. İsrail, askerî saldırılarını yoğunlaştırarak ve şebekeyi tüm Filistinliler'i içine alacak şekilde genişleterek karşılık verir. 2 Temmuz'daki kabine toplantısında, Olmert "Bu teröristleri, onları gönderenleri... ve onları koruyanları avlamak için ordunun ve güvenlik servislerinin eylem gücünü yoğunlaştırmak üzere talimatlar verdim" (*El Cezire*, 2 Tem-

muz, 2006). Diğer bir deyişle, direniş örgütleri ('teröristler'olarak adlandırılırlar) İsrail askerî saldırıları ile mücadele eden bütün büyük Filistinli örgütlerini; onları "gönderenler" seçimle göreve gelmiş tüm politik otoriteleri ve "onları koruyanlar" ise yüzbinlerce aileyi, arkadaşları, komşuları, şehir ve belediye gruplarını, doktor ve hemşireleri, kısacası sivil toplumu kapsar. Bu, Filistin'in tüm politik ve sivil toplumunun suç işlemesine neden olarak, onları hedef tahtası haline getiren totaliter bir yöntemdir.

İSRAİL VE POLİTİK HAKLAR

İsrail'in Gazze'yi yeniden işgaline ve örfî idareyi dayatmasına, seçmen politik sınıfın tamamının, yani kabine bakanlarının, parlamenterlerin ve parti eylemcilerinin suç işlemeye yöneltilmesi eşlik eder. İsrail Başbakan vekili Shimon Perez *CNN*'e şu açıklamayı yaptı (2 Temmuz, 2006): "(Filistin hükümet görevlileri) sivil hükümete yönelik terörist eylemlere katılmak ve destek vermek suçlarından yargılanıp, suçlanacak (sic)." İsrailliler dikkat çekmek için Şili diktatörü Augusto Pinochet'nin yöntemlerini kullanarak, Filistin Başbakanı'nın özel ofislerini bombaladılar ve binayı ateşe verdiler. Filistin hükümetinin hatırasını bile yok etmek istercesine İsrail askeri canavarı politik hayatın temelini oluşturan tüm altyapıyı, yani binaları, liderleri, partileri ve seçimleri yok ediyor.

Yahudi devleti, Adolf Eichmann'ın takdirini kazanacak bir sistemlilik ve bürokratik verimlilikle uygar yaşam için akla gelebilecek her türlü yapıyı her gün yok ederek devam etti. 3 Temmuz 2006'da Gazze şehrindeki üniversiteyi, 4 Temmuz'da İçişleri Bakanlığı'nı bombaladılar. 5 Temmuz'da İsrailliler Gazze'nin kuzeyini işgal etti. Bu işgalin yalnızca bir savaş mahkûmunun bulunması için girişilen bir serüven olduğuna inananlar, İsrail gizli polisi (Shin Bet) başkanı Yuval Diskin'in şu açıklamasına kulak verebilir: "...Gazze'deki operasyon aylar sürebilir." (*El Cezire*, 2 Temmuz 2006). Anıtsal bir yapmacıklık ve ikiyüzlülükle İsrail

Ordusu İstihbarat Birimi tümgenerali Amos Yadlin Filistin liderliğinin tümünü tutuklayarak veya direnişçiler arasına gönderdikten sonra şu beyanatı yaptı: "...arabulma çabaları felce uğradı çünkü hiç kimse Shalit (Savaş mahkûmu) hakkında kiminle konuşacağını bilmiyor."

İSRAİL VE TERÖR

İsrail halk olarak Filistinliler'in varlığının temelini yok ederken, 24 saatlik top saldırıları düzenliyor, alçaktan uçan jetlerle sonik bombalar fırlatıyor, içme suyu stoklarını tahrip ederek nüfusun tamamını kavurucu sıcakta susuzluğa terk ediyor. İnsanlar yiyecekten yoksun, evlerine veya sığınaklara hapsolmuş bir halde karanlıkta yaşamaya mahkûm ediliyor. Kendilerine ait bir ordusu bile olmayan tüm bir halk, sürekli daralan bir bölgede askeri kuşatma altında kapana kısılmış durumda. Bu en canlı ve kötücül şekliyle Terör Devleti'dir. "Kolektif Cezalandırma" İsrail savaş mahkûmunun serbest bırakılmasının sağlanmasına değil, hayatı Filistin halkı için dayanılmaz kılmaya, onları hayatta kalmak için en temel koşullardan yoksun bırakmaya yöneliktir. Öyle ki, Filistin halkı kaçmaya ya da son bir kahramanca direnişle isyan etmeye zorlanacaktır ve İsrail bu isyana tüm askeri kuvvetiyle karşılık verecek veya seçkin akademisyenleri, gazetecileri, ideologları ve Büyük Yahudi Örgütleri'nin Başkanları'nın tanımlayacağı gibi: "Filistin terörizmine karşı güçlü bir İsrail tepkisi" sergileyecektir.

YAHUDİ LOBİSİ: MERKEZİ SORUN

Gazze'deki İsrail saldırısı önüne geçilmez bir biçimde ilerlerken, Birleşik Devletler ve Avrupa'daki tüm büyük Yahudi/Siyonist örgütleri tarafından İsrail aleyhinde yürütülen propagandalar ve politika çığırtkanlıkları da aynı şekilde ilerliyor. Gazze işgalinin başlangıcından bu yana *Daily Alert*'daki (Birleşik Devletler'deki Büyük Yahudi Örgütleri Başkanları Konferansı için ha-

zırlanan günlük yayın organı) bir eleştiride Gazze'deki her bir İsrail saldırısı otomatikman ve eleştirel olmayan bir şekilde desteklenir. Elektrik santrallerine saldırılar düzenlenmiştir, çünkü onlar "çift işlevlidir"; su stokları ve kanalizasyon sistemleri tahrip edilmiştir, çünkü onlar direnişçiler tarafından kullanılmaktadır. Çocuklar ve siviller "Siderot'un (Savunma Bakanı'nın memleketi olan bir İsrail sınır toplumu) neler yaşadığını anlamaları için" korkutulmaktadır. İsrail Filistin halkına yönelik uzun süreli yoğunlaştırılmış baskısını sürdürmektedir, çünkü " Hamas ve Fatah terörist örgütlerdir ve onlara terörist gibi davranılmalıdır ve bu örgütler gerekli her türlü yöntem kullanılarak yok edilmelidir". (*Daily Alert*, 3 Temmuz, 2006).

Uluslararası bir Siyonist işbölümü vardır: Askerî suikastçılar İsrail'de çalışır, sözlü suikastçılar ise Büyük Yahudi Örgütleri'nin başkanlarının genel merkezlerdeki görkemli ofislerinin dışında çalışırlar.

BÜYÜK YAHUDİ ÖRGÜTLERİ

Hiç bir şey Yahudi Lobisi'nin gücünü İsrail'in Gazze'ye topyekûn saldırısı karşısında Avrupa ve Amerika'nın verdiği tepki kadar iyi gösteremez. İsrail Savunma Gücü suçlarıyla ilgili Washington 'kuralları' ciddi şekilde ihlâl edilirken bile Bush İsrail eylemlerini destekler. İsrail, Birleşik Devletler'in finanse ettiği bir nükleer santrali tahrip etti, Bush'un "altyapıya ve sivillere zarar vermekten kaçının" ihtarına rağmen köprüleri, yolları ve su kanallarını havaya uçurdu. İsrail Bush'un gözüne çomak soksa bile onun desteğini alacaktır, çünkü Yahudi Lobi'sinin oybirliğine yakın bir Kongre onayını seferber edeceğinin, medyanın İsrailli 'rehine'ye odaklanmasını sağlayacağının ve Filistinliler'in büyük ızdırapları hakkında haber yapılmasını fiilen yasaklayacağının farkındadır. Yahudi Lobisi sayesinde İsrail'in totaliter terörü, yasal olarak seçilmiş müzakereciler hapiste veya ölüm tehditi altında saklanırken, Birleşmiş Milletler'in barışçı bir çözüm müza-

keresi için ortaya attığı gülünç önerilerle 'Nihai Çözüm'e yönelmiştir. 5 Temmuz'da Avrupa Birliği, İsrail'in "oransız tedbirlerini" kınamış ancak İsrail'in sürdürdüğü işgal ve ulusların kendi kaderini belirlemesiyle ilgili Birleşmiş Milletler Beyannamesi'ni ihlal etmesine değinmemiştir. Avrupa Birliği'nin utanç verici bir uysallıkla kendi ilkelerine ihaneti, İsrail işgalini Filistinliler'in aktif bir askerî savaşçıyı yakalamasıyla eş tutmasıyla daha da şiddetlenmiştir (*La Jornada* (Mexico City), 6 Temmuz, 2006). Lobi hâkimiyetindeki Birleşik Devletler'in İsrail işgaline destek vermesiyle Avrupa Birliği'nin işgale destek vermesi arasındaki fark, İsrail'in Gazze'yi işgal ederken uygulaması gereken "yeterli miktarda güç"le özetlenebilir. İsrail, Birleşik Devletler'in Filistin demokrasisinin yok edilmesiyle ilgili "ılımlı"politikalarını saygısızca ve utanmazca reddettiği halde, Birleşik Devletler'in İsrail'in sürdürdüğü etnik temizliğe destek vermesinin sebebi nedir? Sağlıklı düşünen hiç kimse İsrail'in Gazze saldırısının Birleşik Devletler politikaları, çıkarları veya Birleşik Devletler emperyalist gücü yüzünden gerçekleştiğini öne süremez. Başından sonuna dek tamamen demokratik yollarla seçilmiş Hamas hükümetini yok etmek için yapılan kampanya, İsrail'de hazırlanmış ve Amerika'daki Büyük Yahudi Örgütleri'nin (AIPAC'ın da dahil olduğu fakat onunla sınırlı olmayan) Başkanları arasındaki yöneticilerin gönüllü iştiraki ile yürütülmüştür. Gazze ve Batı Şeria'daki günlük saldırılar ve infazlar İsrail generallerinin, Shin Bet'in ve Mossad'ın yönetimi altında İsrail Savunma Bakanı ve Başbakanı'nın onayıyla, Washington'a danışılmadan, hatta tavsiye alırmış gibi bile yapmadan yürütülmüştür. Hamas'ı tecrit ederek yok etme kampanyası çok büyük çoğunlukla Yahudi Lobisi tarafından örgütlenmiş ve Birleşik Devletler Kongre'sinde oy birliğine yakın bir çoğunluk sağlayarak, Washington'un tam desteğini elde etmeyi başarmıştır. Ayrıca Hamas hükümetini boykot etmesi için Bush Yönetimini'nin Avrupa Birliği'ne baskı yapmasını sağlamıştır. İsrail'in Araplar'ın Filistinini 'temizleme' eyle-

minde Büyük Petrol'ün yer aldığını gösteren hiçbir kanıt yoktur. Aynı şekilde, İsrail'in Birleşik Devletler strateji uzmanlarının namına hareket ettiğini gösteren bir kanıt da yoktur. Ortada İsrail rejimi ve onun Birleşik Devletler'deki "volan kayışları" tarafından tutulan raporlar, belgeler, açıklamalar ve gerçekleştirilen eylemlerden oluşan ve bir servet vardır. Bu belgeler İsrail rejiminin ve onun "volan kayışları"nın Birleşik Devletler'e suç ortaklığı dayattığını ve tüm harekâtı 'Nihai Çözüm'ü sağlamak için tasarladıkları stratejiye hizmet eden kendi totaliter yöntemleriyle uyumlu şekilde inşa ettiğini gösterir: Filistin topraklarının tamamında Yahudi yönetimi.

Yahudi Lobisi, İsrail'in saf bir Filistin'e doğru giden dolambaçlı yoldaki propaganda çizgisinin tüm iniş çıkışlarını görev bilinciyle izlemiştir. Örneğin İsrail, Filistinliler kendi devletlerini tanımadığı için onlarla müzakere yapamayacaklarını öne sürmüşlerdir (Arafat bile 1980'lerde İki Devletli bir çözümden yana olduğunu alenen ve kesin bir biçimde beyan etmiştir). Lobi Arafat'ın sözünü görmezden gelmiş, daha sonra önerisinin güvenilmez olduğunu öne sürmüş ve en sonunda, İsrail Arafat'ın bir terörist değil devlet adamı olduğunu kabul ettikten sonra fikrini değiştirerek Oslo toplantısında onun yasal bir temsilci olarak rolünü onaylamıştır. Sharon anlaşmadan kaçınınca, Lobi Arafat'ı yeniden terörist olarak etiketledi ve Filistin Kurtuluş Örgütü'nü bağımsız Filistin Bantustanlarının yaratılmasını kabul etmediği için suçladı. İsrail Devleti, yasadışı, anti-demokratik bir rejimle uğraşamayacağını öne sürdü. Lobi aynı çizgiyi izleyerek İsrail'in açıklamalarını tekrarlayarak, 3.5 milyon Filistinli üzerinde emperyalist bir yönetim uygulayan İsrail'i "Ortadoğu'daki tek demokrasi" olarak adlandırdı.

Hamas'ın kazandığı özgür seçimlerin ardından İsrail Devleti demokratik sonucu reddetti. Lobi demokratik retoriğini 'unuttu' ve yine İsrail yöneticilerinin açıklamalarını tekrar etti; Tel Aviv tarafından onaylanmayan demokratik olarak seçilmiş otoriteler

kabul edilemez. İsrail Filistin ekonomisini yok etmek ve ticaret ve finans hayatını abluka altına almak için bir dizi tedbir başlattı. Lobi otomatik olarak bu tedbirleri onayladı, Birleşik Devletler'in suça iştirakini teşvik etti ve yolsuzlukları ortadan kaldırmaya eğilimli milliyetçi bir hükümeti destekleyecek kadar sorumsuz davrananan Filistin halkının kolektif olarak cezalandırılmasına destek verdi. İsrail Birleşik Devletler destekli santralleri havaya uçurdu ve Lobi kendi hükümetine karşı İsrail'i savundu.

İsrail ayırma duvarını inşa etti. Dünya Mahkemesi bu hareketi kınarken Lobi İsrail'in açıklamalarını tekrarladı: Bu bir 'güvenlik siperidir'. Diğer bir deyişle, Lobi'nin İsrail devlet politikası için her türlü koşul altında bir "volan kayışı"t olarak işlev gördüğüne dair çok kuvvetli kanıtlar vardır. Tüm mantıklı düşünceler karşısında Lobi, İsrail'in barış, demokrasi, insan hakları, Uluslararası mahkeme hükümleri ve Birleşmiş Milletler çözümleri ihlâllerine, otomatik olarak sorgusuz destek vermektedir. Bu durum özellikle İsrail, Birleşk Devletler politikalarını küstahça hiçe saydığı zamanlarda bile böyledir. Lobi'nin öncelikli politik bağlılıklarının İsrail Devleti'ne olduğu şüphe götürmez.

Yahudi Lobisi'nin İsrail'in Gazze saldırısını samimi bir şekilde desteklemesi, ne kadar korkunç ve sapıkça olursa olsun İsrail'in işlediği her türlü suçun Büyük Örgütlerin eylemci tabanını oluşturan saygın profesörler, yatırım bankacıları, gazeteciler, cerrahlar, politik danışmanlar, emlakçı işadamları, avukatlar, öğretmenler ve diğer sıradan insanlar tarafından onaylanacağını bir kez daha ortaya koyar.

İsrail ve Mahkûm Değişimleri: Belge

İsrail hükümeti ve onun önde gelen sözcüleri mahkûm değişimine yönelik müzakereleri sürekli olarak reddederek bu isteği "terbiyesizce", "şantaj" ve "terörizmi teşvik edebilir" şeklinde adlandırmışlardır. Yahudi devletinin bu görüşü, muhtemelen İsrail işgali boyunca Büyük Yahudi Örgütleri Başkanları Konferan-

sı'ndaki (BYÖBK) temsilciler tarafından propaganda gazeteleri *Daily Alert*'te defalarca tekrarlanmış ve abartılmıştır. *Washington Post*, *New York Times* ve *Los Angeles Times*'ın başyazı sayfaları, (İsrail yanlısı) Yahudi Lobisi üyeleri veya destekçileri tarafından yazılmış ve mahkûm değişimlerine karşı çıkan İsrail görüşünü destekleyen fikirlerle doludur.

Tarihî kayıtlar İsrail'in mahkûm değişimi ve şantaj politikası hakkında tamamen farklı bir hikâye sunmaktadır. İsrail sayısız defa sözde "Filistinli teröristler'le mahkûm değişimi için müzakere yapmış ve anlaşmaya varmıştır. Bir İsrail askeri olan oğlu, kendisini kurtarmak için yapılan operasyonda ölen Esther Wachsman'ın çarpıcı bir biçimde ifade ettiği gibi (ve tabi İsrail'deki herkesin bildiği gibi): "Teröristlerle konuşmama meselesi saçmalıktır. Sonunda ölen üç asker için elleri kanlı Filistinli mahkûmları ve iki Mossad ajanı için de Şeyh Ahmed Yasin'i serbest bıraktılar." (*BBC* Haberleri, 1 Temmuz, 2006).

İsrail görevlilerinin ve Yahudi Lobisi görevlilerinin "şantaj"a karşı yersiz öfkeleri de durum bu kadar trajik olduğu halde aynı şekilde gülünçtür. İsrail sistematik olarak şüpheli eylemcilerin aile üyelerini, akrabalarını ve tüm komşularını rehin alıyor ve hatta bilgi almak veya şüphelilerin teslim olmasını sağlamak amacıyla bazılarını tutuklayıp, işkenceden geçiriyor. Albert Camus'nün bir zamanlar söylediği gibi faillerin işlemek üzere olduğu suçların kurbanlarını suçlama uygulaması totaliter rejimlere özgüdür.

Yahudi Devleti ve Lobisi'nin ikiyüzlülüğü, riyakârlığı ve sınırsız yalanlarına eşlik etmenin de ötesinde İsrail'in mahkûm değimini müzakere etmeyi reddetmesi önemli bir sorudur: İsrail rejimi geçmişteki uygulamalarının aksine neden müzakereyi reddetmiştir? İsrail uyuşmazlığı, Gazze'yi harap edip, yeniden işgal edene dek askerlerinin serbest bırakılmasını istememeleriyle açıklanabilir. Bu defa müzakereyi reddetmeleri, işgali uzatmak ve Filistinliler'in "gönüllü" olarak bölgeyi terk etmesini hızlandırmak

üzere Gazze ekonomisi üzerindeki boğucu hâkimiyetlerini güçlendirmek için soğukkanlılıkla hesaplanmış sinik bir harekettir.

Adi bedenler Büyük İsrail'in Daha Büyük Faydası için feda edilmektedir. İsrailli askerin Lobi etkisindeki kitle iletişim araçlarında yayınlanan tüm o duygusal fotoğraflarının yanında Yahudi Devleti'nin onun serbest bırakılması için sinik bir biçimde müzakere yapmayı reddetmesine ilişkin herhangi bir görüş yer almaz. Tehlike, İsrail aşırılığı yalnızca Birleşik Devletler kitle iletişimini ve devletini değil, zaten Beyaz Saray'daki kendi yöneticilerimizin polis devlet yönetiminden zarar görmekte olan Birleşik Devletler sivil toplumunu da suça bulaştırmaktadır. Gazze'deki Filistinliler'in kötü durumunun ve onlara yapılan zulümlerin ve Birleşik Devletler'in bu suçlara iştirakinin ötesinde daha önemli soru İran'a karşı yeni bir hava savaşı meselesidir. Eğer İsrail Yahudi Lobisi ve hükümetteki destekçileri kanalıyla Birleşik Devletler'i Irak'ı işgal etmeye ikna edebiliyor, yürüttüğü etnik temizlik sırasında Filistin'de demokratik yollarla seçilmiş bir hükümeti yok ederken Birleşik Devletler ve Avrupa Birliği'nin işbirliğini sağalayabiliyorsa, aynı güç yapılanması İran'a yönelik topyekûn bir saldırıya da yol açabilir mi? Geçmiş örnekler kabul ettirilmiştir. Politik mekanizma iktidardadır. Bu bir zamanlama mı yoksa bahane sorunu mudur? Henüz öngörülmeyen ve tahmin edilmeyen bir olay veya politik güç Siyonist canavarlığını engellemek için araya girebilir mi? Birinci adım sorunu açıklamaktır: İsrail yanlısı güç bloğunu adlandırmak, çifte bağlılıklar meselesini açığa çıkarmak, İsrail Devleti ajanlarından kaynaklanan çirkin karalama kampanyalarının karşısında durmak ve İsrail'in insanlığa karşı işlediği suçları ve İsrail Lobisi'nin utanç verici 'Nihai Çözüm' mazaretlerini sona erdirmek için ülke çapında bir eğitim ve politika kampanyası başlatmak.

Kitle İletişimi Etnik Temizliğin Hizmetinde

İsrail'in Filistin topluluklarına ve sivillerine vahşice saldırıları-

na daha önce verilen tepkilerden de tahmin edilebileceği üzere, kitle iletişim araçlarının İsrail kıyımına tepkisi Yahudi Lobisi'nin bakış açısıyla tamamen örtüşmektedir. Problemi anlatmak için açıkça Lobi sözcülüğü yapan *Washington Post*, *Los Angeles Times*, *New York Times* veya küstah televizyon ve radyo istasyonları yerine daha tanınmış kaynaklardan biri olan *BBC*'yi analiz etmeyi tercih ettim. 1 Temmuz 2006'da, Gazze'deki *BBC* Haber muhabiri savaş halinin 'genel bir görünümünü' sundu (*BBC* Haberleri, 1 Temmuz 2006). İsrail yanlısı hikâyenin anahtarı İsrail işgalinin arka planında belirlenmiştir: "Hükümetlerin en iyisi burada mücadele edecektir. Hamas İsrail' e karşı, problemlerin içine çekileceğini garantileyen bir tutumla göreve geldi."

Hamas'ın davranışlarında ifade edildiği kadarıyla bu "tutum": (1) İsrail'in sürdürdüğü infazlara rağmen, İsrail'le bir yıllık bir ateşkesi desteklemek; (2) ilk özgür ve açık seçim sürecine katılmak; (3) İsrail'in kesin olarak reddettiği İsrail rejimi ile karşılıklı eşitlik ve saygı zemininde birarada var olmak için müzakere önerisi; (4) barışçı yolların izlenmesi ve acımasız İsrail boykotuna karşı Birleşmiş Milletler'e başvurma. Diğer bir deyişle, BBC işgalin arka planına yöneliyor: "'Hamas'ın problemlerin içine çekilmesini garantileyen' İsrail'in düşmanca ve saldırgan tutumları (ve davranışlarıydı).

BBC'nin İsrail işgalini savunmasını çerçeveleyen ikinci "arkaplan" açıklaması: "Geçmişte Hamas intihar bombacıları İsrail kentlerine hücum ederek yüzlerce can aldılar. Hamas kafelerdeki ve otobüslerdeki bombaları işgale direniş olarak adlandırdı. Fakat Batı bunu terörizm olarak adlandırdı. Yeni hükümeti ekonomik ve diplomatik tecrit mahkûm etti. Ve Hamas şiddetten vazgeçene ve İsrail'in var olma hakkını tanıyıncaya kadar bu uluslararası toplumdan dışlanmaya devam edecek."

BBC, İsrail devlet terörizminin 1,400'ü sadece Sabra ve Şatila mülteci kamplarında olmak üzere 25,000 insanın öldürüldüğü kanlı Lübnan işgali; ikinci İntifada sırasında İsrail'in 4 misli faz-

la Filistinli sivili öldürmesi ve "hedeflenmiş infazlar" adı altında muhaliflerin sistematik olarak öldürülmesi gibi çok daha kötü örneklerini görmezden gelerek seçici bir şekilde Hamas'ın geçmişteki eylemlerini inceler. Sözü edilen İsrail eylemlerinin tümü Birleşmiş Milletler ve (Birleşik Devletler dışında) Batı hükümetlerinin çoğu tarafından lanetlenmiştir. Eğer terörizminin geçmişteki davranışları rejimleri değerlendirmek için bir ölçütse, Batı kamuoyu yoklamalarında barış karşısındaki en büyük tehdit olarak en sık ismi zikredilen iki ülke İsrail ve Birleşik Devletler'dir. İsrail'in kuruluşu bile otellerin, kafelerin, hastanelerin, okulların ve diğer sömürge ve Arap mülklerinin vahşi bir şekilde tahrip edilmesine dayanır. *BBC* İsrail kafeleri ve otobüsleri ile meşgul olurken İsrail'in Filistin okullarını, hastanelerini ve evlerini yok etmesini gözden kaçırır. Birleşmiş Milletler seçim davranışları ile ilgili her tür ölçüte göre İsrail en azından 10'a 1'lik bir marjla uluslararası toplumun dışında bırakılmıştır.

Hamas'ın seçimlere katılması başlangıçta demokratik sonuçları hoş karşılayan Washington da dahil olmak üzere, tüm Batı rejimleri tarafından onaylanmıştır. İsrail, Lobi ve Birleşik Devletler tarafından yürütülen Filistin ablukası, Hamas'ın geçmişteki davranışlarının bir sonucu değil, yakın tarihte yapılan seçimlerin ve üst düzey İsrail görevlilerinin alenen beyan ettiği üzere İsrail'in Filistin seçmenlerine karşı düşmanlığının bir sonucudur. Üstelik, daha önce de belirtildiği gibi, İsrail'in işgali başlatmasından bir hafta önce Hamas, Filistin Kurtuluş Örgütü ile birlikte iki devletli bir çözüm için imza atmadan zımnen anlaşmaya varmıştır. BBC'nin önyargılı çerçevesi İsrail, Lobi ve Birleşik Devletler'in sürdürdüğü suçların kurbanı olan Hamas'ı suçlamak için tasarlanmıştır. Dolayısıyla, *BBC*'ye göre, İsrail-Lobi-Birleşik Devletler ambargosu demokratik yollardan seçilmiş bir hükümete karşı değil, teröristlere karşı düzenlenmiştir. İsrail'in Filistin'e yönelik işgalle sonuçlanan saldırıları, 2006'nın kanlı Haziranında 20 sivilin öldürülmesi görmezden gelinerek, Hamas'ın geç-

mişteki eylemleri dolayısıyla haklı gösterilmiştir. *BBC*'nin İsrail işgalini analiz ettiği 'çerçeve', yeniden sömürgeleştirilmiş bir ulusun şeffaf hilesidir.

İsrail askerinin yakalanmasından önce İsrail'in Gazze'yi yeniden sömürgeleştirmesi, yapılan bombardımanlar ve askeri seferberlik *BBC* raporunda tümüyle görmezden gelinmiştir. Bunun yerine bize, 1.4 milyon Filistinli tutukluya karşı yürütülen vahşi bir katliama hizmet eden üçüncü sınıf bir pembe dizinin özlü melodramı sunulmuştur. "Pazar günü Gazze sınırındaki ordu menziline baskın yapanlar arasında Hamas militanları da vardı. Şafak vakti bir tünelden fırlayarak, uyuklayan tank mürettebatını bastılar. Saldırganlar iki askeri öldürdü ve 19 yaşındaki Gilad Shalit'i rehin aldı. Televizyonda onun solgun, gözlüklü yüzünü gördüğünüzde, tarif edildiği gibi 'utangaç, zeki ve matematiğe yetenekli' bir genç olduğuna inanmak çok kolay. O bütün İsrailliler'in 'komşu çocuğu'. Şimdi onlar bu çocuğun kendi kâbuslarını yaşayışını izliyorlar. O şimdi Gazze'nin içlerinde bir yerlerde, İsrailliler'in en ürkütücü düşmanlarının elinde." (*BBC* 1 Temmuz, 2006)

BBC gerçekten yeraltından çıkan Arap çocuk katillerinin -yaşayan şeytanlar- ve uykulu ve çilli yüzleri olan "çocukların" katledilme görüntülerini verir. Bu "çocukların" Gazze'ye binlerce mermi ateşlediğinden ve uyanıkken hareket eden herhangi bir hedef için ufku gözetlediklerinden söz edilmez elbette. Çoğu sivil olmak üzere 9,000 Filistinli mahkûmun bazılarının işkence yüzünden benzi solmuş, bazıları çok daha kötü durumda; içlerinde çok sayıda yaşı Gilad'dan daha küçük çocuk var, bazıları gözlük takıyor, çoğu utangaç ve 'matematiğe yetenekli'. Aileleri tank mürettebatı gibi birkaç gün değil, neredeyse 20 yıldan bu yana hapsedilme 'kâbusunu" yaşıyor. İsrail hapisanelerinde çürüyen, 18 yaşından küçük üç yüz gerçek Filistinli 'komşu çocuğu' ve işgali protesto ettikleri için İsrail canlı fişekleri tarafından kör edilen veya topal bırakılan diğer binlercesi var. *BBC*'nin ço-

cuk katili "Filistinli militanlar" tarafından "büyük tehdit altında" olduklarını söylediği İsrailliler için 'İsrail kâbusu', kişi başına 20,000 dolarlık gelir, evlerini aydınlatan elektrik cihazları, etrafına uzanıp dikkatlerini tek bir İsrailli askerin kâbusundan başka yöne çevirebilecekleri yüzme havuzları ile yaşanıyor. BBC ironi veya utanma olmaksızın yazılan haberlerde, su, kanalizasyon ve elektrik olmadan, topların ve füzelerin yaylım ateşine hedef durumdaki 1.4 milyon Gazze sakininin yaşadığı kâbustan söz etmeyi unutuyor.

BBC'nin anlatısına, bir İsrailli'nin hayatının 1.4 milyon Filistinli'den daha değerli olduğu veya İsrail televizyon izleyicilerinin psikolojik ızdıraplarının fiziksel yok edilme tehdidiyle karşı karşıya olan yüzbinlerce Filistinli aileden daha önemli olduğu şeklindeki ırkçı Siyonist görüşü benimsediğini görmek zor değildir.

BBC'nin İsrail terörü için özrünün, Birleşik Devletler'deki diğer tanınmış popüler yayınlarda haber yerine geçen propagandadan daha kötü olmadığını söylenebilir. Medyanın İsrail saldırganlığını haber yapışındaki en çarpıcı yan, en kaba tasvirler ve dindarlık taslayan bir dille, en iğrenç suçları haklı göstererek, meşrulaştırmasıdır... Ne Papa, ne de Batı'nın oyuncağı 'Gopher', Kofi Annan (Birleşmiş Milletler Güvenlik Sekreteri), ne de (İsviçre Dışişleri Bakanı dışında) herhangi bir üst düzey hükümet yetkilisi, insanlığa karşı işlenen bu suç karşısında sesini yükseltmedi. Dolayısıyla burada ve yurt dışında İsrail lobilerinin borusu ötüyor. Mussolini Etiyopya'yı işgal ettiğinde Milletler Cemiyeti elini sıkıp hiçbir şey yapmamıştı. Hitler Çekoslovakya'yı işgal ettiğinde Batılılar barış için seslerini yükselttiler ama hiçbir şey yapmadılar. İsrail Gazze'ye tecavüz ederken Washington ve Avrupa Birliği onu destekliyor.

İsrail saldırgan taraf olduğundan, Yahudi Lobisi çok meşgul olduğundan ve medya, tutuklu İsrail askerinin yüzünü haber yapmakla uğraştığından, Birleşik Devletler barış hareketi Filistinliler'in kâbusuna karşı fiilen hareketsiz durumdadır.

Yahudi Lobisi'nin gücüne itiraz eden ünlü isimler bile (Chomsky, Palast, Albert ve bir dizi ilerici entelektüeller ve gazeteciler), Gazze'nin kumları ve yıkıntıları arasında gömülü bir 'Büyük Petrol' çıkarı bulmaları konusunda şiddetli baskılar gördüler. Birleşik Devletler Hükümeti'nin İsrail saldırganlığına verdiği desteğin Profesör Steven Zunes'un iddia ettiği gibi herhangi bir 'Ortadoğu'daki jeopolitik çıkarlarla' ilişkilendirilmesi mümkün değildir. Lobi konuştu ve Washington dinledi: İsrail desteklenecek, onların yalanları gerçeklerdir, işgalleri savunma amaçlıdır, 'ızdırapları' gerçektir, hayatları 'kâbustur'; 'ötekiler' ise teröristtir.

Filistinliler'in küçük ve kalabalık toprakları sırtını denize dayamıştır: İsrail silahlarının hafifçe dürtmesiyle hep birlikte denize dökülecekler.

Tanrı insanlığa karşı işlenen İsrail suçlarını kutsasın! Tanrı Birleşik Devletler'in boyun eğişini kutsasın! Tanrı, dayanışma ve insanlıktan üstün ilkesiz taktiksel işbirliklerini kabul eden güçsüz Amerikan barış hareketini kutsasın!

Bağdat: Barbarlık ve Medeniyet

Financial Times'ın dürüst, enerjik ve orduya bağlı Bağdat muhabiri olan Andy Rubber-Ali, ara sıra "sığınak"tan çıkıp yüz elli ila iki yüz metre uzağa "ilginç insan öyküleri" toplamaya gidiyordu.

48 derecenin üzerindeki yaz sıcağı nedeniyle sığınağın hemen dışında öğle yemeğini yiyen belediye çöpçüsüyle röportaj yapmaya karar vermişti.

"Merhaba, size birkaç soru sormamın sakıncası var mı acaba?" Andy keşke biraz okaliptüs yağı koklasaydım diye düşünerek bankta oturan çöpçünün yanına ilişti.

Bir tavuk budunu dişlemekte olan adam "Elektrikli sığır dürtme aletiyle mi, onsuz mu?" diye yanıtladı.

"Gelişmiş bir mizah duygun var"

Sıradan bir şeymiş gibi, "Sadece pratik tecrübe" dedi.

"Sence savaş nasıl gidiyor?"

Çöpçü, içinde kötülük veya garez olmaksızın Andy'nin gözlerinin içine baktı (ya da *FT* muhabiri öyle aktardı)

"Teröre karışanların, değerlerimizi ve yaşama biçimimizi koruma konusundaki kararlılığımızın, onların dünyaya aşırılık dayatmak arzusuyla, masum insanların ölümüne ve felaketlerine sabep olma konusundaki kararlılıklarından daha güçlü olduğunu fark etmeleri önemlidir". Elindeki tavuk kemiğini kendisine bakan sıska kediye fırlattı.

Andy testislerini kaşıdı, kafasını çevirdi ve derin bir soluk aldı.

"Kimden söz ediyorsun, teröristlerden mi?"

Adam "Evet teröristlerin hepsi!" diye yanıtladı.

Andy, içinde bunları daha önce bir yerde duyduğuna dair belli belirsiz bir his olmasına rağmen hepsini titizlikle yazdı.

"Tüm bu şiddet hakkında ne düşünüyorsun?" Andy sarımsak ve çöp kokusunu duymamak için ağzını ve burnunu kapattı. "Sana herhangi bir şekilde doğrudan etkisi oldu mu?"

Çöpçü uzaktaki mavi kubbeli camiye doğru baktı.

"Şiddetin ne toplumlarımızı veya değerlerimizi değiştirmesine, ne de işimizi durdurmasına izin vermeyeceğiz." Maket bıçağını çıkardı. "Ne yaparlarsa yapsınlar, bu ülkede, bizim ve dünyadaki diğer medeni milletlerin değer verdiği şeylere zarar vermeyi başaramayacaklar. Biz bu konuda kararlıyız. Allah kısmet ederse."

Dikkatini maket bıçağından uzaklaştıran Andy bu son sözleri duyunca birden donakaldı.

"Sen düşüncelerini çok rahat ifade edebilen bir belediye işçisisin" dedi Andy sevimli bir ifadeyle gülerek. Adam usulca "Çöpçü" diye düzeltti ve ekledi, "Bunu yaptığım işten öğreniyorum"

Andy "Çöp toplamakla öğrenilen hatiplik mi?" diye sordu şüpheyle.

"Özellikle de sokaklarımızdan ve pazarlarımızdan her yaştan, her cinsten ve tüm dinlerden cesetler ve çöp toplamak."

Andy her zamanki İngiliz banalliğini araya sokarak, "Evet, terörizmin bir ülkeye yapabildikleri çok korkutucu" dedi.

"Evet, bir ülkenin teröristlere neler yapabildiği korkutucu"

Çöpçü ayağa kalktı, gerindi ve kamyonuna doğru yürümeye başladı.

"Hey, bekle bir dakika. Son bir sorum var." Sürücü koltuğuna atlamış olan işçinin yanına koştu. "Doğru anladığımdan emin değilim. Aynı teröristlerden mi söz ediyoruz?"

Andy ileri doğru eğilince çöpçü camdan sarktı.

Çöpçü gürültüyle Andy'nin yüzüne doğru geğirdi. Andy bu iğrenç hamleden hemen önce kendini geri çekmişti.

O gece hikâyesini yolladı.

Yabancı editör şöyle yanıt verdi: "Hepsi çalıntı. Sen orada ne çekiyordun? Bir "hacı"yı Blair klonuna mı çevirmeye çalışıyorsun? Tekrar dene."

Ertesi gün kahvaltıdan sonra Andy otelde çalışan yaşlıca bir temizlikçi kadınla röportaj yapmaya karar verdi.

Andy umut verici bir sözle başlamak istedi. "Barış bu ülkeye nasıl gelecek?"

İşçi kadın başını kaldırdı, başörtüsünü geriye attı ve fısıltıyla "Sonuçta bu gruplar ancak destek ve asker sağladıkları nüfusla aralarındaki bağlantı kesilirse mağlup edilebilecektir."

"Çok doğru!" Andy genişçe gülümsedi, "Peki biz bunu nasıl... şey...yani bu nasıl yapılacak?"

"Tüm yabancı teröristlerden kurtulun ve yerli halk arasındaki destekçilerini hapse atın"

"Çoğunun yabancı olduğunu kabul ediyorsunuz yani?" Andy hepsini kaydedebilmek için aceleyle yazdı.

"Evet, çok sayıda yabancı var."

"Ne kadar olduğunu tahmin ediyorsunuz?"

"Çok sayıda"

"Bombalar konusunda ne düşünüyorsunuz?"

Temizlikçi kadın doğruldu.

"Eğer bombacılar maneviyatımızı veya haysiyetimizi artırmak istedilerse bunu başardılar. Eğer yaşama biçimimize bağlılığımızı sağlamlaştırmak istedilerse, daha fazlasını elde ettiler. Eğer insanların evlerin, marketlerin ve fabrikaların molozları arasından sürünerek işe doğru gitmelerini ve farklı bir şekilde gündelik hayatlarına devam etmelerini bekledilerse, haklıydılar. Eğer amaçları dayanıklılığımızı ve karşı koyma gücümüzü diriltmek idiyse ...tebrikler. Korkudan ölüyor muyuz? Hamdolsun, hiç de öyle değil."

Temizlikçi kadın kirli su kovasını ve mopunu aldı ve zeminin karşı tarafına doğru yürümeye başladı.

"Hangi 'bombacılar"dan söz ediyorsunuz?"

Yaşlı kadın başını çevirdi.

"Eski gelişmiş bir medeniyeti yok etmeye çalışanlar, hastaneleri, okulları, büyük mağazaları, marketleri bombalayan ve Sünni, Şii, Kildani Hristiyanları ve Yahudilerle, Filistinliler, Kürtler, Ürdünlüler, Suriyeliler ve İranlılar'dan oluşan farklı toplumumuzu savaşan kabilelere dönüştürmeye çalışan barbarlar. Oğlum bir Hristiyan'dı. Kürtler'le ticaret yapan bir Müslüman için çalışıyordu ve üniversitede laik bir profesörle birlikte çalıştı. Bir kontrol noktasında öldürüldü. Bizler Asya ve Avrupa arasında medeniyetlerin kesiştiği yerdeyiz. Özgürlük düşmanları her zaman düşmanlarını hafife alırlar."

Andy başlangıçta şaşırmıştı. "Bir temizlikçi kadın bu konuşmayı hiç bir notu olmadan irticalen yaptı. Bir zamanlar üniversiteye gitmiş olmalı. Ama sonra yine kimin tarafında olduğu konusunda yanlış bir izlenim verdi."

"Bunu Londra'ya yollamadan önce düzeltsem iyi olacak; sadece bakış açısını daha anlaşılır hale getirmek için."

Ertesi gün Andy'e gelen cevap: "Andy, haşhaş almayı bırak. Bu Livingston'ın Londra hakkındaki konuşması, Arap bir temizlikçi kadının değil. Yanlış yerlerde yanlış insanlarla röportaj yapıyorsun."

Yüksek Mevkilerde İhanet: Pentagon Siyonistleri, AIPAC ve İsrail

FBI'ın Pentagon'daki İsrail casusları hakkında soruşturması Pentagon'daki önemli Siyonistler'le Birleşik Devletler güvenlik teşkilatı arasındaki büyük sürtüşmenin parçasıdır. Bush rejimi iktidara geldiğinden beri, Pentagon Siyonistleri ve onların militarist işbirlikçileri ile profesyonel askerî ve istihbarat teşkilatı arasında şiddetli bir politik ve örgütsel savaş vardır. Bu anlaşmazlık, Ortadoğu'daki savaş, savaş gerekçesi, Birleşik Devletler ve İsrail arasındaki ilişki, imparatorluk için strateji ve sömürgeci savaşlar için ne büyüklükte bir askerî güç gerektiği ve sömürgeci işgalin doğası gibi taktiksel konuları içeren bir dizi önemli meselede kendini göstermiştir. 11 Eylül 2001'den Irak'ın işgaline kadar Pentagon Siyonistleri ve sivil militaristler hâkimiyet sahibiydi. CIA'i dışlayarak, 'verileri tahrif etmek' için kendi istihbarat servislerin kurdular, Afganistan ve Irak'la başlayan ve İran, Suriye, Lübnan, Suudi Arabistan ve diğer Müslüman ülkelere savaş açılmasını planlayan seri savaşlar doktrinini ortaya attılar. Pentagon Siyonistleri, Brleşik Devletler askerlerinin hayatı, büt-

çeyi iflas ettiren harcamalar pahasına ve CIA'in itirazlarına rağmen İsrail'in Ortadoğu'daki gücünü artırdılar ve Filistin'i yayılmacı bir şekilde sömürgeleştirmesini desteklediler.

Birleşik Devletler askerî ve güvenlik teşkilatı aynı şekilde misilleme yaptı. Önce Irak'ın kitle imha silahlarıyla ilgili Siyonist yalanlarını ortaya çıkardılar, ardından Siyonist bağımlı Ahmed Çelebi'nin İran için çift taraflı ajan olarak rolünü açığa vurdular. Daha sonra da, Pentagon Siyonistlerinin İsrail askerî istihbaratına ve gizli polisine (Mossad) belge aktarmalarıyla ilgili iki yıl süren bir soruşturma yapıldı.

'Önce İsrail' Pentagoncuları ile onların Birleşik Devletler ordusu, diplomatik teşkilat ve istihbarat servislerindeki muhalifleri arasındaki bir üstünlük savaşından daha fazlası yaşanmaktadır. Esas mesele, Birleşik Devletler halkının yabancı bir hükümetin (İsrail) ve onun yüksek güç mevkilerine yerleştirilmiş casuslarının kontrol ve manipülasyonuna maruz kalmadan politik liderleri ve onların atamaları hakkında karar alabilmesi veya en azından onları etkileyebilmesidir.

İsrail on yıllar boyunca, Birleşik Devletler'deki büyük Yahudi örgütlerinin örgütlü gücü vasıtasıyla kendi çıkarlarına hizmet etmesi için Birleşik Devletler dış politikasını alt üst etmiştir. Şimdiki Pentagon casusluk davasındaki yenilik, İsrail'e uygun politikalar izlenmesi için dışarıdan baskı uygulamak yerine hükümette üst düzey mevkilerde bulunan İsrail'e bağlı kişilerin Birleşik Devletler küresel politikası ile ilgili stratejik kararlar almasıdır. Bu kişiler ayrıca İsrailli aracılara, savaş ve barış meseleleri hakkındaki üst düzey Beyaz Saray tartışmalarıyla ilgili gizli belgeler sağlamaktadır. Günümüzde Pentagon politikaları ve AIPAC casusluğu özellikle tehlikelidir, çünkü tüm Ortadoğu'yu tutuşturacak olan İran'a karşı yeni bir Birleşik Devletler ve/veya İsrail savaşı tehlikesi vardır. Bush yönetimindeki Douglas Feith, Elliott Abrams, Paul Wolfowitz ve diğerleri gibi önde gelen Siyonist politika üreticilerinin üst düzey casusluk hareketi, İsra-

il'in Ortadoğu'daki yayılmacı hedeflerini artırmak üzere AIPAC tarafından tasarlanan bir dizi stratejik politikanın sonucudur.

Wolfowitz, Feith, Abrams, Perle, Rubin ve diğerleri Irak'a yönelik savaşın en fanatik destekçileriydi. Bu isimler, "şeytan ekseni" kavramını yerleştirmek ve İsrail'in Filistin ve ötesindeki sömürgeci politikalarına düşman Müslüman rejimlere karşı bir dizi savaşa katılmak için Bush'un konuşma metni yazarı David Frum gibi diğer Siyonist ideologlarla işbirliği içinde çalışıyorlardı. Wolfowitz ve Feith, Siyonist Abram Shulsky tarafından idare edilen paralel 'istihbarat' birimini (Özel Planlama Bürosu) kurdular. Shulsky, savaşı hızlandırmak amacıyla Çelebi'yi Irak hakkında sahte veriler sağlamak için kullanıyordu.

'Önce İsrail'ci akademisyen ve gazeteci ideologlar ordusu, İsrail yayılmacılığına muhalif olan tüm rejimleri yıkma amaçlı bölgesel bir savaşın ilk bölümü olan Birleşik Devletler'in Irak saldırısını haklı göstermek için yazdılar, konuştular ve eyleme geçtiler. Cohen, Rubin, Kristol, Foxman, Ledeen ve diğer birçok isim Birleşik Devletler askerlerinin neden Büyük İsrail için ölmesi ve öldürmesi gerektiği hakkında 'uzman' propagandalar sağladılar. Neredeyse her gün Feith ve diğer Siyonistlerin ofislerinde, önde gelen Siyonist görevlilerle İsrail askerî ve istihbarat liderleri arasında toplantılar ve müzakereler yapıldı. Feith ve Wolfowitz'in Pentagon'daki ofisleri üst düzey İsrail görevlileri için seçkin bir genelev gibi görünüyordu. Sonraki politikalara bakılırsa, Pentagon Siyonistleri'nin ipuçlarını İsrailli yandaşlarından aldıkları açıktı. İsrail'e daha fazla maddi yardım sağlandı ve Ortadoğu'daki Birleşik Devletler politikasıyla ilgili olarak Birleşik devletler politika üreticilerine ve konuyla ilgili her türlü bilgiye sınırsız erişim imkânı verildi. Bu arada Birleşik Devletler istihbarat ve askerî görevlileri hiçe sayıldı, İsrail mevkileri ile ilgili itirazları etkisiz hale getirildi ve yalnızca varlıkları bile Sharon'un Büyük İsrail hayalinin, yani Ortadoğu'daki egemenliğin paylaşılmasının gerçekleşmesine engel olarak algılandı.

Birleşik Devletler Pentagon Siyonistleri ve Birleşik Devletler Yahudi örgütleri ile İsrail Devleti arasındaki üst düzey yapısal işbirliği ve entegrasyon göz önüne alındığında, neyin Birleşik Devletler politikası ve çıkarı, neyin İsrail imtiyazı ve çıkarı olduğu belirsizleşmiştir. Pentagon Siyonistleri ve onların örgütlü Yahudi destekçileri açısından Birleşik Devletler'in İsrail'in askerî gücünü ve bölgesel yayılmasını finanse etmek için milyarlar harcaması 'doğal'dır. Pentagon'dan İsrail Devletine stratejik belgelerin aktarılması 'doğal'dır. *Haaretz* 'in dediği gibi, "İsrail resmî toplantılarda her istediğini bulabilecekken neden belge çalmak zorunda kalsın ki?" İsrail ve Birleşik Devletler Siyonist görevlileri arasındaki resmî müzakereler yoluyla casusluğun rutinleştirilmesi yürütme organları tarafından kamuoyunun bilgisine sunulmuştur. Yalnız durum casusluk olarak değil, 'istihbarat alışverişi' olarak adlandırılmıştır. Sadece İsrailliler kendi çıkarlarına hizmet etmesi için Pentagon Siyonistlerine 'yanlış bilgiler' gönderirken, Pentagon Siyonistleri Birleşik Devletler hükümetinin gerçek politikalarını, konumlarını ve stratejilerini İsrailllilere açıklamıştır.

Pentagon'daki kilit Siyonistlerin geçmişi Birleşik Devletler'e ihanet ve İsrail'e üstü kapalı yardım şeklinde bir şablon ortaya koyar. Feith , Wolfowitz ve I. Lewis Libby'nin emrinde çalışan ve hepsi fanatik Pentagon Siyonistleri olan Harold Rhode ve William Luti İsrail'e belge vermek şüphesiyle FBI tarafından soruşturulmaktadır. Rhode'un güvenlik yetkisi yakın zamanda askıya alınmıştır.

Bağdat'taki CIA çalışanları Rhode'un cep telefonuyla sürekli olarak Birleşik Devletler planlarını, askerî tertiplerini, politik projelerini, Irak malvarlığını ve daha bir yığın gizli bilgiyi İsrail'e rapor ettiğini bildirmiştir. Pentagon'da çalışmış bir diğer etkili Siyonist politika üreticisi olan Michael Ledeen, gizli materyalleri 'yabancı bir ülkeye' (İsrail) aktarmakla suçlandıktan sonra güvenlik yetkisini kaybetmiştir. 2001 yılında Feith, Ledeen'i

çok gizli belgelerle uğraşan Özel Planlar Bürosu'nda çalışması için tutmuştu. Feith de Mart 1983'de İsrail'e gizli veriler sağlamaktan Ulusal Güvenlik Konseyi'nden kovulmuştu. Wolfowitz Birleşik Devletler'in bir Arap ülkesine silah satışı tasarısı hakkında belgeleri İsrail'e verdiği için FBI tarafından soruşturulmuştu. Sadece siyonist ideologların değil, İsrail ajanlarının da Pentagon kademelerini istila ettiği ortadadır.

Sorun sadece İsrail lehinde şu ya da bu politikayı benimsemek değil, İsrail gücünü Birleşik Devletler'in emperyalist çıkarlarının üzerine çıkarmak ve hatta karşısına almak için bir dizi mesele üzerinde sistematik olarak çalışmaktır.

Şaşırtıcı olan Pentagon'daki İsrail casusları hakkında şimdi soruşturmalar yapılması değil bu kişilerin 10 veya 20 yıl önce tutuklanıp, suçlanarak mahkûm edilmemiş olmasıdır.

Pentagon casusluğu ile Amerikan Yahudi örgütsel işbirliği, yani şimdiki casusluk vakasında AIPAC'in suç ortağı olarak olarak rolü, meselesi sıradışı bir durum değildir. Eski Mossad ajanları Victor Ostrovsky (*The Other Side of Deception*, 1994) [Aldatmanın Öteki Yüzü] ile Gordon Thomas ve Martin Dillon (*Robert Maxwell: Israel's Superspy*, 2002) [Robert Maxwell: İsrail'in Süper Ajanı] kitaplarında, İsrail güvenlik güçlerinin *Sayanim* adı verilen denizaşırı Siyonist Yahudileri İsrail denizaşırı operasyonlarında destekçi ve işbirlikçi olarak çalışmaları için nasıl görevlendirdiklerini anlatırlar.

AIPAC sadece İsrail yanlısı bir 'Lobi' değil, çok uzun zamandan beri İsrail için gizli ve açık hükümet bilgileri toplayan ve dinleme yapan bir birimdir. Daha 'felsefik' bir düzeyde, AIPAC gibi büyük Yahudi örgütlerinin liderleri arasında yaygın şekilde kabul gören gizli bir inanışa göre bütün Yahudiler için temel soru "politikanın Yahudiler için iyi olup olmadığıdır". Bu, dar anlamıyla İsrail Devleti'nin ve onun şimdiki yöneticilerinin çıkarları anlamına gelir. "Her türlü bedele rağmen İsrail'i savunma" kaygısıyla bu görevlilerden bazılarının savaş dönemi casusluğu

çizgisine geçmesi çok muhtemeldir. Başkan Bush kendisinin bir "savaş dönemi başkanı" olduğunu ilan etmiştir. Birleşik Devletler resmen Irak halkına yönelik sömürgeci saldırgan bir savaşa karışmıştır. Bu koşullar altında, casuslar İsrailli bile olsa savaş zamanında casusluk büyük bir suçtur. Siyonist ve İsrail propaganda makinesinin casusluk soruşturmasını düşürmek için hiç durmadan çalışması şaşırtıcı değildir.

CBS televizyonu tarafındasn yapılan ilk anonstan sonra, diğer medya kuruluşları İsrail ve AIPAC yalanlamalarına geniş yer vermiştir. Dahası, *CBS* yayını, Pentagon ve AIPAC arasındaki bağlantılarla FBI casusluk soruşturmasına kasıtlı olarak zarar vermiştir. FBI, *CBS*'in Franklin ile ilgili açıklamalarını suçlarken, Franklin çoktan itirafta bulunmuştu ve ve İsrail ajanlarını ve AIPAC'ı töhmet altında bırakmak için FEDS'le birlikte çalışıyordu. (Federal Saklama Sistemi). Birleşik Devletler kitle iletişim araçlarındaki Siyonist ideologlar ve İsrail basını olayı önemsiz gibi göstermeye çalışıyordu. Önce suçlamaları şiddetle inkâr ettiler. Ardından da, devlete ihanet vakasını beceriksiz bir "alt düzey" Yahudi olmayan fanatik İsrail taraftarı bir görevli tarafından gerçekleştirilen rutin bir bilgi alışverişine indirgediler. Yalnız bu görevlinin Douglas Feith ve Paul Wolfowitz tarafından İran uzmanı olarak işe alındığından ve İran üzerinde politika üretmek ve çok gizli belgeleri ele geçirmekle uğraştığından söz etmeyi unuttular.

İsrail görevlileri Jonathan Pollar vakasından sonra Mossad ve askerî istihbaratın ciddi olarak Birleşik Devletler'de casusluk yapmayı bırakma sözü verdiklerini iddia ediyor. "O zamandan beri Birleşik Devletler'de hiç casusluk yapmadık" diyorlar. Aslında 'sanat' öğrencisi ve turist rolü yapan 800'den fazla İsrail ajanı 11 Eylül'den sonra sınırdışı edildi ve New Jersey ve Tennessee'de taşımacılık rolü yapan pek çok Mossad ajanı da ülkeden çıkarıldı.

Sharon'un alenen ve küstahça övündüğü İsrail'in Birleşik Dev-

letler'deki gücünün aslında, ister Ivy Birliği* üyesi akademisyenler olsun, ister neo-faşist suçlular olsun (Elliot Abrams gibi) tüm Siyonist fanatikler tarafından benimsenen basit bir prensibe dayalıdır: "İsrail için iyi olan Birleşik Devletler için de iyidir."

Günümüzde "İsrail için iyi olan", İsrail düşmanlarına karşı Birleşik Devletler tarafından yürütülen kanlı savaşlar, İsrail'in yayılmacılığına ve Filistin'i yağmalamasına koşulsuz destek ve son olarak da İsrail'in iyiliği için Birleşik Devletler'de yapılan casusluklar anlamına gelir. Bu sloganla yola çıkınca, Birleşik Devletler'de belgeler, önemli savaş durumu meseleleri ile ilgili Beyaz Saray'da yapılan stratejik tartışmalar ya da emirler gibi İsrail istihbaratının işine yarayabilecek her şeyin İsrail istihbaratına aktarılmasını meşru görmek kolaydır.

Siyonist ideologlar kanıtlarla yüzleşmektense, casusluk olayına değil tek bir ajana yönelik saldırılarda bulunmuş ve ajanın yalnızca politikayı etkilemeyen orta düzey bir görevli olduğu öne sürmüşlerdir. Görmezden geldikleri gerçek bu ajanın, gerçekten politika üreten ve Birleşik Devletler politikasının İsrail'in ihtiyaçlarına göre düzenlenmesi için İsrail Devleti'nin üst kademelerindeki insanlarla çalışan Siyonist patronları için bir "haberci çocuk" olduğudur. İsrail-Birleşik Devletler Siyonist propaganda mekanizmasının öyle karşı konulmaz bir gücü vardır ki, FBI suçlamaları yapmak için hazırlanmadan önce 2 yıl boyunca soruşturma yürütmek, sürekli telefonları dinlemek, video ve fotoğrafları incelemek, onlarca hükümet görevlisini ve hükümet dışından görevlilerle görüşmek zorunda kalmıştır. Çok gizli belgeleri alırken konuşmaları ve görüntüleri kaydedildiği halde AIPAC görevlileri her şeyi reddeder ve bir dizi güçlü savunma avukatı tutar. Siyonist yanlısı kitle iletişim araçları şimdiden Siyo-

*Birleşik Devletler'in kuzeydoğusunda bulunan 8 üniversite ve kolejin oluşturduğu birlik. Birlikte yer alan üniversite ve kolejler şunlardır: Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth, Harvard, Princeton, Pensilvanya Üniversitesi ve Yale

nist-AIPAC casusluğunun aslında "hassas belgelerin yanlış kişilere teslim edilmesi" vakası olduğunu öne sürer. Çok gizli belgelerin yanlış posta kutusuna bırakılması!

İsrail yanlısı medya iki günden az bir zamanda konuyu kapattı ve AIPEC inkârlarına yer veren bir dizi "haber" yayınladı. Bu "haberlerde" ayrıca Pentagon'daki muhbirleriyle (*Haaretz*) fanatik bir idiyot olarak alay ediliyor ve soruşturmanın amacını ve FBI'ın karşı-casusluk servisini sorgulayan bir karşı saldırı başlatılıyordu. Medya, FBI'ın casusluk suçlamalarını "gizli belgelerin yanlış ellere geçmesi" suçlaması lehine düşürdüğünden veya davadan tamamen vazgeçtiğinden söz eden isimsiz FBI üyelerinin hikâyelerini yayınladı. Gizli belgeleri İsrail çıkarlarına teslim eden ajanın bunun bir suç olduğunu bilmediğini iddia ediyorlar. İddiaya göre ortada yalnızca masum, iyi niyetli bir karar hatası vardı. İsrail ajanı (Franklin) suçunu itiraf ettiği ve son birkaç aydır FBI'la işbirliği yapmaya başladığı ortaya çıkınca propaganda tamamen gözden düştü.

Hiçbir şey Birleşik Devletler-Siyonist teşkilatının Birleşik Devletler politikası üzerindeki bozucu ve yaygın etkisiyle gücünü, üst düzey bir güvenlik yanlışı ve zarar verme potansiyeli olan bir casusluk soruşturması ile karşı karşıya kalan önde gelen tüm adayların kati suskunluğu kadar iyi gösteremez.

Anketler'de Bush'u izleyen Demokrat aday John Kerry, ulusal güvenlik meselesi kampanyasının özünü oluşturduğu halde Siyonist Pentagon'un 'güvenlik açıklarını' ifşa etmeyi reddetmiştir. Sebep açıktır: Kerry AIPEC-İsrail-Birleşik Devletler Siyonist mekanizmasına bağlıdır ve savaş zamanında gerçekleşen bir İsrail casusluk vakası karşısında bile Siyonist oylar için Birleşik Devletler güvenliğini feda etmeye hazırdır.

FBI'ın, gizli belgelerin iletilmesinde AIPEC'ten İsrail aracısı olarak söz edişinden iki gün sonra New York'ta düzenlenen bir AIPEC politik kutlamasına en önemli politikacılarını gönderen Cumhuriyetçiler bir adım daha ileri gitmişlerdir.

Yakın tarihte hiçbir zaman, hiçbir hükümet ya da muhalafet partisi yabancı bir casusluk olayına karışan bir örgütle birlikte halk kutlamalarına katılmamıştır. Bunun nedeni bugün Birleşik Devletler'deki daha önce görülmemiş, benzersiz politik durum, yani küçük, ekonomik olarak bağımlı bir devletin, zengin, örgütlü politik-dinsel temsilcileri aracılığıyla küresel bir emperyalist devlet üzerindeki sıradışı güce sahip olmasıdır. Eğer İsrail, Birleşik Devletler hükümetinde yüksek mevkilerde bulunan Siyonist vatanseverlerden her istediğini alabiliyorsa neden casusluğa karışsın? Bunun pek çok açıklaması var.

Belgelerin Franklin tarafından elden teslim edilmesi zaman kazandıran ve güvenlik açısından tedbirli bir harekettir. Eğer durum ortaya çıkarsa Franklin'in üstleri olayla ilgileri olmadığını, Franklin'in kendi başına hareket ettiğini söyleyebilirler, ki bu İsrail basını tarafından ortaya atılan bir iddiadır. Franklin'in bir çeşit "bağımsız top" olduğu görüşü, onun neden işe alındığını, elde tutulduğunu, hassas belgelerin kendisine teslim edildiğini ve afişe edildiği tarihe dek önde gelen Siyonistler (Feith, Wolfowitz, Ledeen ve Abrams) tarafından övüldüğünü açıklamıyor.

İkinci olarak, İsrail'e verilen belge çok önemli üst düzey bir tartışma hakkında tam zamanında ele geçirilmiş bir bilgidir. Belge İran politikasıyla, özellikle de Tahran'a yönelik askerî bir saldırıya kimlerin destek verdiği ve kimlerin karşı çıktığı ile ilgilidir. Böylece İsrail, Washington'un olası tepkisini önceden bilecek, askerî stratejisini buna göre planlayabilecek ve İsrail'in saldırısının Washington tarafından kabul edilmesi için zemini nasıl hazırlayacakları konusunda Pentagon işbirlikçilerini yönlendirebilecektir. İsrail esas olarak, Wolfowitz, Feith ve diğerleri ile Mossad'ın doğrudan analiz edebileceği gizli belgeler aracılığıyla Beyaz Saray karar döngüsünde Ortadoğu politika üretiminin her aşamasında yer almak istemiştir. Casusluğa 'ihtiyaç' vardır çünkü Mossad sadece tek bir bilgi kaynağına güvenmediği gibi, tek bir yöntem de kullanmaz. Mossad, hükümetteki politika üretici-

sileriyle resmî ve 'gayrı resmî' 'dostça' ilişkileri (casusluk) sahiptir. Mossad, yasal, yasadışı, Siyonist işbirlikçiler ve denizaşırı ajanlar aracılığıyla, sahte pasaportlu ajanlar ve özel görevler için aktif hale getirilebilen yerel pasif Siyonistler gibi pek çok düzeyde birden çalışır.. .

Sonuç

Büyük bir casusluk vakasında, özellikle de savaş sırasında gerçekleşen bir vakada, araştırma ve kanıtlar genellikle suçlama ve soruşturmalarla ilerlemek ve konuyla ilgili liderlerle ve yabancı memurların izlenmesi için yeterlidir.

Binlerce masum Güney Asyalı, Arap ve Müslüman en sudan bahanelerle ("şüphelerle") yakalanıp hapse atılmıştır. Fakat İsrail-AIPEC-Pentagon casusluk olayında normal yasal süreçler çalışmaz.

Casusluk kovuşturması politik güce bağlıdır. Bu, İsrail Devleti tarafından desteklenen Başkanlık adayları ve partileri, Siyonist-Amerikan politik mekanizmaları ve onların medyadaki yardımcıları ile FBI, profesyonel istihbarat teşkilatı (CIA, DIA), eyalet savcısı ve onun soruşturma ekibi ile birkaç başıboş politik ses arasındaki bir mücadeledir.

Sözde ilerici hareketler ve politika eleştirmenleri garip şekilde sessiz kalıyor: Savaşa karşı seslerini yükselttikleri halde, bir sonraki Ortadoğu savaşıyla (İran'a yönelik bir İsrail saldırısı) yakından ilişkili olan bir casusluk vakasını kınamıyorlar. İlerici Yahudiler İran'da yeni bir savaşa yardım amacı taşıyan AIPAC casusluğunu neden kınamıyor? İmzalı bir "Bizim adımıza değil" beyanatı onları yabancı savaş ajanlarından ayıracaktır. İlk ortaya çıkışından üç gün sonra medya hikâyenin üzerine bir sünger çekti. FBI bir açıklama yapmayı erteliyor. Savcı tek taraflı korkunç bir politik baskı altında. Hiçbir kitle iletişim aracına sahip olmayan Birleşik Devletler halkı, kötü cüceler tarafından düğümlerle bağlanmış çaresiz bir dev gibi. Bu çaresiz dev kendi politik çıkarlarını belirlemekten aciz. FBI'ın son raporuna göre *CBS* dava-

ya darbe indirdiğinde kendiliğinden itirafta bulunan İsrail ajanı otoriteleri İsrail hükümeti içindeki bağlantılarına götürmeye hazırlanıyordu. *CBS* İsrail gizli servisleriyle ilgili tehlikenin farkında mıydı ve soruşturmayı baltalamaya mı çalışıyordu? Bir çeşit resmî açıklama yapılacağına şüphe yok. Hatta belki orta düzey görevli hakkında ikincil suçlamalardan oluşan bir iddianame hazırlanacak ve FBI casusluk şebekesi hakkında bildikleriyle ilgili olarak Wolfowitz ve Feith'le tahmin edilebilir sonuçları olan bir görüşme yapılacaktır. Ancak bir görüşmenin ötesinde bir şey olursa Siyonist medya "anti-semitizm" ve "ikinci Dreyfus" vakası suçlamaları yapacak ve bu da muhtemelen bu soruşturmayı sona erdirecektir.

Pentagon Siyonistleri ve Birleşik Devletler güvenlik teşkilatı arasındaki "yeraltı" mücadelesi devam edecektir.

Amerikan vatandaşları ciddi bir soruyla karşı karşıya kalacaklar: Eğer güvenlik servisleri ülkemizi üst mevkilerdeki yabancı casusluğundan koruyamıyorsa, ne yapılması gerekiyor?

Her iki durumda da İran'a yönelik Siyonistler tarafından tasarlanmış ve desteklenmiş bir askerî saldırıyla yüz yüze geliyoruz. Böyle bir saldırı ise bölgede genel bir yangına yol açabilir ve bu da ancak İsrail Devletini yöneten neo-faşistlerin yararına olabilir. Ve siz de İsrail casusluğuna ve bölgesel savaşlara karşı çıktığınız için anti-semitist olarak görülmekten korkuyorsunuz.

İsrail'in İran İle Savaşı: Ortadoğu Afeti veya İsrail İran'ı Bombalar: Birleşik Devletler Sonuçlara Katlanır

İsrail'in politik ve askerî liderleri yakın gelecekte İran'a askerî saldırı hazırlığı içinde olduklarını açıkça ve tekrar tekrar ilân etti. Birleşik Devletler'deki etkili destekçileri, Başkanlık ve Kongre desteğini sağlama çabalarında İsrail savaş politikasına öncelikli yer verdiler. İsrail hükümeti İran nükleer tehdidine dair aslı olmayan argümanlar öne sürdü ve bu argümanlar Birleşik Devletler'deki yandaşları tarafından tekrarlandı. Bu argümanlar tüm dünyada, Avrupa hükümetleri, uluslararası temsilcilikler, Birleşik Devletler askerî liderlerinin çoğu, halk, dünya petrol endüstrisi ve hatta Bush Yönetimi'nin bazı kesimleri arasında itiraz ve endişelere yol açtı. İsrail'in İran'a yapacağı bir hava ve komando saldırısının Birleşik Devletler güçleri için feci askerî sonuçları olacaktır. Böyle bir saldırı ayrıca Irak'ta çok sayıda insan ölümüne yol açacak, büyük olasılıkla Suudi Arabistan ve Mısır gibi Birleşik Devletler yanlısı Arap-Müslüman rejimlere yönelik askerî ve politik şiddeti ateşleyecek ve belki de onların yıkılmasına yol açacaktır. Dünya barışı ve politik istikrarı için şu andaki en büyük tehdit şüphesiz İsrail'in savaş hazırlıklarıdır.

İSRAİL'İN SAVAŞ HAZIRLIKLARI

Yaklaşmakta olan hiçbir savaş İsrail'in İran saldırısı kadar yüksek sesle ve alenen ilan edilmemiştir. İsrail askerî personel şefi Daniel Hutz, İran'ın nükleer enerji programını durdurmak için İsrail'in ne kadar ileri gitmeye hazır olduğu sorulduğunda şöyle yanıt verdi "İki bin kilometre". Bu bir hava saldırısının uzaklığıdır (*Financial Times* (FT) 12 Aralık, 2005). İsrail askerî kaynakları, İsrail'in Başbakanı Ariel Sharon'un İsrail silahlı kuvvetlerinin İran'daki uranyum zenginleştirme sahalarına yönelik hava saldırıları için hazırlanma emri verdiğini açıklamıştır (*Times* (Londra), 11 Aralık, 2005). *Londra Times*'a göre saldırı için hazırlık emri İsrail savunma bakanlığından Personel Şefi'ne gitmiştir. Aralık'ın ilk haftası boyunca, "...özel kuvvetler kumandası içindeki kaynaklar, bir operasyon için 'G' hazırlığı -ki bu en yüksek hazırlık durumudur- emri verildiğini doğrulamıştır.(*Times*, 11 Aralık, 2005).

9 Aralık'ta İsrail Savunma Bakanı Shaul Mofaz, Tahran'ın nükleer planları karşısında Tel Aviv'in "diplomatik müzakerelere güvenmemesi ve diğer çözümler için hazırlanması gerektiğini" beyan etmiştir (*La Jornada*,10 Aralık, 2005). Aralık başlarında, İsrail askerî istihbarat şefi Ahron Zoevi Farkash, İsrail parlementosuna (Knesset) şu açıklamayı yaptı: "Eğer Mart sonuna kadar Uluslararası toplum İran meselesini Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'ne başvurmayı başaramazsa, uluslararası çabaların devrini tamamladığını söyleyebiliriz" (*Times*,11 Aralık, 2005).

Bu sözler basit İbranice'de, eğer uluslararası diplomatik müzakereler İsrail'in zaman çizelgesine uymayı başaramazsa İsrail'in İran'a tek taraflı bir askerî saldırı yapacağı anlamına geliyor. Likud Partisi lideri ve Başbakan adayı Benjamin Netanyahu, eğer Sharon İran'a karşı eyleme geçmezse, "o zaman ben yeni İsrail hükümetini oluştururum (Mart 2006 seçimlerinden sonra) ve geçmişte Saddam'ın reaktörlerine karşı yaptığımızı yaparız" şeklinde bir açıklama yapmıştır (*Times*11 Aralık, 2005). 1981 yılı-

nın Haziran ayında İsrail Irak'taki Osirak nükleer reaktörünü bombalamıştır. İşçi yanlısı gazete *Haaretz* bile, Netanyahu'nun açıklamalarıyla zaman ve mekân bakımından olmasa da içerik bakımından aynı fikirdedir. *Haaretz*, "İsrail askerî seçeneğini açıkça önerenleri" eleştirmiştir, çünkü bu durum "İsrail'i Birleşik Devletler'i (Birleşik Devletler'deki güçlü İsrail yanlısı organizasyonlar aracılığıyla) büyük bir savaşa itiyor gibi göstermektedir". *Haaretz* şöyle devam eder: "Fakat İsrail hazırlıklarını sessizce ve güvenli bir şekilde sürdürmeye devam etmelidir. Bunun tartışması seçim mitinglerinde yapılmamalıdır (*Haaretz*, 6 Aralık, 2005). İşçi partisi gibi *Haaretz*'in konumu da İsrail'in çok yanlı müzakereler bitmeden ve Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu bir karar vermeden önce İsrail'in İran'a karşı savaşı desteklememesi yönündedir. Diğer bir deyişle, İsrail elitleri arasındaki "tartışma" savaşa girip girmemek gerektiği konusunda değil, savaş planlarının tartışılacağı yer ve savaşı başlatmak için doğru zamanlama hakkındadır. *Haaretz*, İsrail yanlısı organizasyonların "Birleşik Devletler'i savaşa sürüklemesindeki" rolünü örtük bir şekilde kabul etmiştir. Bu belki de Kongre'deki Önce İsrail eylemlerine karşı artan Birleşik Devletler muhalefetinden kaynaklanan bir önlem olabilir.

Görünüşe bakılırsa İsrail kamuoyu politik elitin İran'ın nükleer programına karşı askerî bir saldırı yapılması planlarını paylaşmıyor. *Reuters* tarafından aktarılan İsrail gazetesi *Yedioth Ahronoth*'ta yayımlanan bir araştırma İsrailliler'in % 58'inin İran'ın nükleer programı hakkındaki anlaşmazlığın diplomatik yollarla halledilmesi, % 36'sının ise reaktörlerin askerî bir saldırıyla yok edilmesi gerektiği görüşünde olduğu gösterir.

İsrail'in tüm üst düzey görevlileri İran'a askerî bir saldırı başlatmak için son tarih olark Mart sonunu telaffuz ettiler. Bu tarihin ardındaki düşünce Birleşik Devletler üzerindeki baskıyı artırarak yaptırım meselesinin Güvenlik Konseyi'nde onaylanmasını sağlamaktır. Taktik, Washington'a "savaş ya da başka bir

şey" tehdidiyle şantaj yaparak, Avrupa'ya (İngiltere, Fransa, Almanya ve Rusya) yaptırımlara onay vermesi konusunda baskı yapmasını sağlamaktır. İsrail savaş eylemlerinin Irak'taki binlerce Amerikan askerini tehliye sokacağının ve Washington (ve Avrupa'nın) şimdi üçüncü bir savaşı kaldıramayacağının farkındadır. Mart sonu ayrıca IAEA'nın (Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu) İran'ın nükleer enerji programı hakkında Birleşmiş Milletler'e rapor sunacağı tarihtir. İsrail politika üreticileri, tehditlerinin raporu etkileyebileceğine, veya en azından Güvenlik Konseyi'nin yaptırımları onaylaması veya İsrail'in askerî harekatını haklı göstermesi için denizaşırı destekçiler tarafından kullanılabilecek türden belirsizlikleri olduğuna ikna edeceğine inanmaktadır. Saldırı için Mart ayının belirlenmiş olması, Birleşikl Devletler'deki İsrail yanlısı organizasyonların politik etkinliklerini de yoğunlaştırmıştır. Büyük İsrail yanlısı lobiler, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'ni İran'a karşı ekonomik yaptırımlar uygulamak veya İsrail'in "savunma amaçlı" harekâtını onaylamak konusunda zorlamak üzere, Birleşik Devletler Kongresi ve Senato'da çoğunluk oluşturmuşlardır. Binlerce İsrail yanlısı ulusal, yerel ve topluluk grubu ve bireyler kitle iletişim araçları ve Kongre temsilcilerine yapılan ziyaretler yoluyla İsrail gündemini desteklemek için harekete geçmiştir. Savaş gündemi ayrıca Beyaz Saray'daki Cheney, Bolton ve Abrams'in bir tarafta, Rice ve Rumsfeld'in diğer tarafta olduğu sivil militaristler arasındaki taktiksel anlaşmazlıkları istismar etmeye de yarar. Cheney tarafı her zaman İsrail askerî saldırısını savunurken, Rice yanlısı grup karara varmadan önce Avrupa diplomatik rotasının "zorlanmış başarısızlığı" taktiğini destekler. Rumsfeld, bir İsrail savaşının Birleşik Devletler askerî kayıplarını daha da artıracağından korkan profesyonel askerî görevlilerin tümünün inanılmaz baskısı altındadır. İsrail yanlısı Lobi, ultra militarist Rumsfeld'in yerine, koşulsuz bir Önce İsrail fanatiği olan ultra militarist Senatör Joseph Lieberman'ın gelmesini istemektedir.

İran Savaşı Hakkında Birleşik Devletler-İsrail Anlaşmazlıkları

İsrail karşı konulmaz bir şekilde İran'la savaşa doğru ilerlerken Washington'la anlaşmazlıklar su yüzüne çıkmıştır. Devlet kurumları ve kamuoyu söylemi arasında anlaşmazlıklar ve karşılıklı saldırılar büyümektedir. İsrail savaş politikasının destekçileri ve buna karşı çıkanlar devlet kurumlarının ve sivil toplumun güçlü kesimlerini temsil etmektedir. İsrail savaş politikasını destekleyenler arasında tüm büyük ve etkili Yahudi örgütleri, İsrail yanlısı lobiler, onların politik eylem komiteleri, Beyaz Saray'ın bir kesimi, maddi olarak desteklenen Kongre temsilcileri ile devlet liderleri, yerel liderler ve parti liderleri yer alır. Diğer tarafta, Pentagon'un bazı kesimleri, Kongre üyelerinin azınlıkta kalan bir kısmı, Amerikan Yahudilerinin küçük bir kısmı (Reformcu Musevilik Birliği) ve Irak'ta görev yapmış veya yapmakta olan emekli ve aktif askerî komutanların büyük bir çoğunluğu yer alır.

İsrail'in savaş gündemi hakkında Birleşik Devletler'de yürütülen tartışmaların çoğu, İsrail devlet pozisyonlarını ileten İsrail yanlısı örgütlerin kontrolündedir. Yahudi haftalık gazetesi Forward, İsrail politikası adına daha saldırgan davranmadığı için İsrail'in Bush Yönetimi'ne pek çok hamle yaptığını bildirmiştir. Forward'a göre "Kudüs, Bush Yönetimi'nin Tahran'ın nükleer silahlar elde etmesini engellemek için yeterince çalışmadığı konusunda giderek daha fazla endişelenmektedir..." (9 Aralık, 2005). İsrail ve Birleşik Devletler güvenlik görevlilerinin 6 aylık stratejik diyalogları sırasında başka kesin ayrılıklar da ortaya çıkmıştır. Bu diyaloglar sırasında İsrailliler, Birleşik Devletler'in Suriye'de bir rejim değişikliğini zorlamasına daha radikal bir İslam rejimi gelmesi olasılığı endişesiyle karşı çıkmışlardır. İsrail görevlileri ayrıca, İsrail'i Refah sınır geçişini açmaya ve Gazze ekonomisi üzerindeki hâkimiyetinden vazgeçmeye zorladığı için Birleşik Devletler'i eleştirmiştirlerdir.

Muhtemelen Birleşik Devletler'deki en büyük Yahudi örgütü olan Büyük Amerikan Yahudi Örgütleri Başkanları Konferansı (CPMAJO), kuruluşundan beri yaptığı gibi derhal İsrail Devletinin görüşlerini tekrarlamıştır. CPMAJO başkanı Malcolm Hoenlan, "İran konusunda liderlik yapamadığı" ve "meseleyle ilgili olarak Avrupa ile anlaşma sağlayamadığı" için Washington'ı ağır şekilde eleştirmiştir (*Forward*, 9 Aralık, 2005). Hoenlan, İran'a yaptırım uygulamak için Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'ne başvurmayı erteleyerek İsrail'in taleplerini karşılamadığı için Bush Yönetimi'ne saldırmaya devam eder. CPMAJO lideri daha sonra Fransız, Alman ve İngiliz müzakerecilere dönerek, onları "tavizcilik ve zayıflık" ve "nihai bir eylem planına sahip olmamakla" suçladı. Bu suçlamaların nedeni tahminen İsrail'in "yaptırım uygulama veya bombalama" eylem planını takip etmemeleriydi.

AIPAC, CPMAJO ve diğer İsrail yanlısı örgütlerin İsrail'in kavgacı savaş planları için "volan kayışı" olarak rolleri 28 Kasım 2005 tarihinde Bush Yönetimi'nin Rusya'ya bir planı müzakere etme şansı vermeye razı olmasını kınamalarında açıkça görülüyordu. Bu plana göre, zenginleştirilmiş uranyumun askerî amaçlarla kullanılmamasını sağlamak için İran'ın uluslararası denetim altında uranyum zenginleştirmesine izin verilecekti. AIPAC'ın müzakereleri reddetmesi ve acil yüzleşme talebi, "İran'ın nükleer silah arayışını kolaylaştıracağı" şeklindeki geçerli görünen bir argümana dayanmaktadır. Bu argüman, İran'ın nükleer silahlara yaklaşmanın en az 3 ila 10 yıl gerisinde olduğunu söyeleyen (İsrail'inki de dahil olmaka üzere) bilinen tüm istihbarat verilerine rağmen ortaya atılmıştır. AIPAC'ın İsrail taleplerini koşulsuz ve eleştirmeksizin iletmesi Birleşik Devletler politikasını yönlendirmek için genellikle Birleşik Devletler çıkarları veya güvenliği retoriği altında saklanır. AIPAC Bush yönetimini Birleşik Devletler güvenliğini tehlikeye atmakla suçlamıştır. Müzakerelere güvenerek AIPAC Bush Yönetimi'ni "İran'a uluslararası toplumu yön-

lendirmek için bir şans daha verdiği" ve "Birleşik Devletler için ciddi bir tehlike yarattığı" için suçlamıştır (*Forward*, 9 Aralık, 2005).

Birleşik Devletler'in önde gelen İsrail temsilcisi, Başkan Bush'un büyükelçi Zalmay Khaklilzad'ı, İran'ın Irak büyükelçisi ile bir diyalog sağlamak üzere Irak'a göndermesine karşı çıkmıştır. Üstelik Rusya'nın Tahran'a bir milyar dolardan fazla değeri olan ve İran'ı olası bir İsrail hava saldırısından koruyabilecek olan savunma amaçlı uçak-savar füzeleri satmasına İsrail'in resmî 'sınırlanmış' tepkisi Birleşik Devletler'deki büyük Yahudi örgütleri tarafından tekrarlanmıştır. İsrail'in İran'a yönelik askerî saldırısına erken bir tarih belirlemesinin en önemli nedeni şüphesiz İran yeni bir uydu gözetim sistemi oluşturmadan ve yeni füze savunma sistemini kurmadan harekete geçmektir.

Birleşik Devletler'i ekonomik yaptırımlar ve askerî saldırılar yoluyla İran'la karşılaşmaya zorlamak, İsrail ve onun Birleşik Devletler'deki destekçileri için on yıldan fazla bir süredir yüksek öncelikli konudur (*Jewish Times*/ Yahudi Telgraf Dairesi, 6 Aralık, 2005). AIPAC, İslam Cumhuriyeti'nin İsrail'in Ortadoğu'daki üstünlüğü için ciddi bir tehlike oluşturduğuna inanmaktadır. AIPAC, İsrail PAC'ları (politik eylem komiteleri) ve CPMAJO, Birleşik Devletler'i İran'la karşılaşmaya zorlama politikası çerçevesinde, İran'ın "bastırılması"nı teklif etmesi için Kongre'nin çoğunluğunu başarıyla topladı. *Jewish Times*'a göre (12/6/05), "Konu politik mücadele olduğunda, işaretler İran'a yaptırım talep etmesi için Beyaz Saray'a baskı uygulamak üzere AIPAC'ın Kongre'de güçlü bir destek oluşturabileceğini gösterir." Kübalı sürgün terörist grupların işbirlikçisi ve aynı zamanda İsrail savaş politikasının koşulsuz bir destekçisi olmak gibi şüpheli bir konumu olan temsilci Illeana Ros-Lehtinen (R-Florida), Birleşik Devletler Temsilciler Meclisi Ortadoğu alt komitesi başkanıdır. Ros-Lehtinen, bu platformda "Avrupa'nın Tahran'daki terörist rejimin bastırılması ve silahlanma" hakkındaki CPMAJO görü-

şünü tekrarlamıştır" (*Jewish Times* 12/6/05). Kübalı-Amerikalı Siyonist Ros-Lehtinen, İran yaptırımları yasa tasarısı Kongre üyelerinin % 75 oranında desteğini aldığı ve böyle sponsorlar sıraya girdiği için övünür. AIPAC, Başkanlar Konferansı, PAC'lar ve yüzlerce resmî ve gayrı resmî yerel örgütlerin de içinde olduğu İsrail yanlısı Lobi'nin gücü, bunların Kongre, kitle iletişim araçları, finans kurumları, emeklilik fonları ve aşırı Hristiyan örgütler üzerindeki etkisi ve egemenliği ile daha da büyük görünür. İsrail yanlısı grupların yasama kurumları üzerindeki etkisi, güçlerini, sayılarından, doğrudan kontrollerinden ve stratejik devlet ve özel kuruluşlardaki temsillerinden çok daha fazla artırır. AIPAC'ın "2005 için İlerleme ve Politika Raporu" (web sayfasında yayımlanmıştır) başarıları arasında şunları sıralar: Kongre'nin 100 İsrail yanlısı yasa tasarısını onaylamasını sağlamak, 3 milyar dolar doğrudan yardım ve 10 milyon dolardan fazla kredi garantisi, İsrail'in multi-milyar dolarlık silah ihracatı yapan kuruluşlarına en ileri teknolojilerin aktarılması, Temsilciler Meclisi'nde 1'e karşı toplanan 410 oyla, İsrail'in tanımlamasına göre, Birleşik Devletler'in İsrail güvenliğine teslim edilmesi.

İsrail eliti ve Bush yönetimi arasındaki anlaşmazlık daha geniş bir bağlama yerleştirilmelidir. İran'daki "zayıflığı" nedeniyle Birleşik Devletler politikasına İsrail yanlısı hücumlar yapılmasına rağmen, Washington koşulların elverdiği ölçüde saldırgan hareket etmiştir. Yakın tarihli bir karşılaşmaya (AIPAC ve İsrailli politikacıların talebi üzerine) karşı Avrupa'nın itirazıyla yüzyüze gelen Washington Avrupa müzakerelerini destekler ancak, barışçıl amaçlarla uranyum zenginleştirilmesine izin veren Nükleer Silahların Yayılmasının Önlenmesi Andlaşması'nın reddedilmesi gibi son derece kısıtlayıcı koşulları dayatır. Avrupa'nın İran'ı zenginleştirme sürecini yabancı bir ülkeye (Rusya) yöneltmeye zorlayan "uzlaşması", yalnızca İran egemenliğinin ihlâli değil aynı zamanda nükleer enerji uygulamaları kullanan hiçbir ülkeye uygulanmayan bir politikadır. Bu kabul edilemez "emire"

bakılırsa, Washington'ın 'müzakerelere destek vermesi', İran'ın itirazını kışkırtmak ve uluslararası yaptırımlar konusunda Güvenlik Konseyi'ne başvurulması için Avrupa desteğini sağlamak için kullanılan bir araç olduğu açıktır. Silah ihracatı işinde standart bir durum olduğu için Rusya'nın İran'a savunma esaslı hava füzeleri satması konusunda Washington'un daha önceleri kesinlikle hiç bir itirazı yoktu. Irak'taki büyükelçilik buluşmalarına gelince, Birleşik Devletler, Irak'taki Şii bağımlı rejiminin istikrarını sağlamak konusunda İran'ın işbirliğini sağlamıştı. İran rejimi tanıdı, onlarla ticaret anlaşmaları imzaladı, şaibeli seçimlere destek verdi ve Sünni direnişine karşı Birleşik Devletler'e istihbarat sağladı. Bölgedeki ortak çıkarları göz önüne alınırsa, Washington'ın İran'ı diplomatik görüşmeler yoluyla İran'ı daha fazla işbirliği yapmaya razı etmek istemesi mantıklıydı. Diğer bir deyişle, Birleşik Devletler Irak'taki savaşı kaybetmekte olan kuvvetlerini geri çekmek isterken (bu durum AIPAC ve onun örgüt ortakları tarafından destekleniyordu), İsrail yanlısı örgütler Birleşik Devletler'i İran'la yeni bir savaşa zorluyor. Amerika Siyonist Örgütü'nün (ZOA), Birleşik Devletler'in en kavgacı Ortadoğu savaş kışkırtıcısı olan Birleşmiş Milletler Elçisi John Bolton'ı yıllık ödül yemeğinin açış konuşmacısı olarak davet etmesi şaşırtıcı değildir (ZOA Basın Açıklaması, 11 Aralık, 2005). ZOA, İsrail Devleti'nin kuruluşundan bu yana tüm politika zikzaklarını sadık bir şekilde takip etmiştir.

Büyük Yahudi örgütlerinin yaygın etkisine ve neredeyse oy birliğiyle desteklenmesine rağmen Amerikan Yahudilerinin % 20'si İsrail'in Filistin sorununu desteklemiyor. Daha da dikkat çekici olansa, Yahudilerin % 60'ının Goyimlerle (Yahudi olmayanlar) konuşurken asla İsrail'den veya İsrail'i savunmaktan söz etmemesidir (*Jerusalem Post*, 1 Aralık, 2005). Yahudilerin sadece % 29'u İsrail'in aktif savunucularıdır. Başka bir deyişle, Önce İsrail kitlesi, Yahudi toplumunun üçte birinden daha azını temsil eder ve dolayısıyla onların "tüm" Birleşik Devletler Yahudileri

adına konuşma iddiaları yanlış ve gerçeğe aykırı yapılan bir beyanattır. Aslında, Yahudiler arasında Birleşik Devletler Kongre'sinde olduğundan daha fazla İsrail muhalefeti vardır. Fakat bununla beraber, İsrail'in Yahudi muhaliflerinin çoğu büyük Yahudi örgütlerinde ve İsrail Lobisi'nde etkili değildir, kitle iletişim araçlarından dışlanmıştır ve çoğunlukla özellikle de İsrail'in İran'a karşı savaş hazırlıkları konusunda açıkça konuşmaktan çekinirler. Yahudi muhalif azınlık, her yıl Kongre oylarını satın almak için İsrail yanlısı lobiler tarafından harcanan beş ila sekiz milyon dolarla yarışamaz.

İran Nükleer Tehdidi Efsanesi

İsrail Savunma Kuvvetleri Personel Şefi Daniel Halutz, İran'ın bırakın Birleşik Devletler'i İsrail için bile acil bir nükleer tehdit oluşturmadığını söylemiştir. *Haaretz*'e göre (12/14/05), Halutz, İran'ın bir nükleer bomba yapabilmesinin uzun zaman alacağını ve bunun da tahminen 2008 ve 2015 yılları arasında olabileceğini söylemiştir. İsrail İşçi Partisi görevlileri İran'ın acil bir nükleer tehdit oluşturduğuna inanmıyorlar ve Sharon hükümeti ile Likud'un savaş propagandasının bir seçim hilesi olduğunu düşünüyorlar. *Haaretz*'e göre "İşçi Partisi görevlileri... kamuoyunu sosyal konulardan uzaklaştırmak içabasıyla İran meselesini seçim kampanyalarında kullandıkları için Başbakan Ariel Sharon'u, Savunma Bakanı Shaul Mofaz'ı ve diğer savunma görevlilerini eleştirmişlerdir" (14 Aralık, 2005)

İsrail Sağı'nı hedefleyen fakat aynı şekilde AIPAC, 'Birleşik Devletler'deki Büyük Yahudi Örgütleri Başkanları' için de geçerli olabilecek bir mesajda Knesset'in İşçi Partili üyesi Ben-Eliezer seçim için savaş kışkırtıcılığı yapılmasına karşı çıkmıştır: "Umarım yaklaşan seçimler başbakanı ve savunma bakanını hükümet politikasından ayrılıp, İsrail'i İran'la çatışmanın ön saflarına yerleştirilmesi konusunda motive etmez. Nükleer mesele uluslararası bir meseledir ve bunda İsrail'in önemli bir rol oynaması için

hiçbir neden yoktur (*Haaretz*, 14 Aralık, 2005). Ne yazık ki İsrail Lobisi bunu bir Birleşik Devletler meselesi yapıyor ve Washington'ı ön saflara yerleştiriyor...

İRAN'IN NÜKLEER TEHDİDİ UYDURMASI

Birleşik Devletler'deki İsrail yanlısı lobilerin dile getirdiği histerik iddiaların aksine İsrail istihbaratı İran'ın ne uranyum zenginleştirdiğini ne de şimdi ya da yakın gelecekte atomik silahı üretebilecek durumda olduğunu belirlemiştir. Uzun yıllar boyunca İran'ı denetleyen Birleşmiş Milletler Uluslarası Atom Enerjisi Kurumu başkanı (IAEA) Mohammed El Baradei, IAEA'nın İran'ın nükleer silahlar yapmaya çalıştığına dair hiçbir kanıt bulamadığını belirtmiştir. Baradei, "askerî bir çözüm tamamen verimsiz olacaktır" uyarısıyla İsrail ve Birleşik Devletler'in savaş planlarını dolaylı olarak eleştirmiştir (*Financial Times*, 10/11 Aralık, 2005).

İran yakın bir tarihte, zenginleştirilmiş uranyumun gelecekte kullanımı meselesini açıklığa kavuşturmak üzere "nükleer santral kurmakta yardım etmesi için kapılarını Birleşik Devletler'e açmıştır" (*USA Today*, 11 Aralık, 2005). İran Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Hamid Reza Asefi, bir basın konferansında şu açıklamayı yapmıştır: "Amerika eğer temel standartları ve kaliteye riayet ederse İran'ın nükleer santral yapımı için uluslararası çağrısına katılabilir" (*USA Today*, 11 Aralık, 2005). İran ayrıca dış yardımla başka birçok nükleer santral kurmayı planlamaktadır. İran'ın uluslararası yardım çağrısı gizli bir atom bombası programı yürütmeye çalışan bir ülkenin stratejisine benzemiyor, hele de çağrı kendisini bu konuda suçlayan başlıca ülekelerden birine yöneltildiyse. İranlılar uranyumun işlenmesinde henüz başlangıç aşamasındalar. Öyle ki henüz uranyum zenginleştirme aşamasına bile erişmiş değiller. Bu da bir bomba yapmak için önlerinde uzun yıllar ve aşılması gereken teknik problemler olduğu anlamına geliyor. İran'ın İsrail ya da Birleşik Devletler'in Ortado-

ğu'daki güçleri için nükleer tehdit oluşturduğunu iddia etmek için hiçbir gerçekçi neden yok.

İsrail'in savaş hazırlıkları ve AIPAC'ın Birleşik Devletleri de aynı yöne itme çabaları, uydurma verilere dayanıyor. Bu durum, her biri Likud Partisi'nin uzun süredir destekçisi olan Abram Shumsky idaresinde ve Douglas Feith ve Paul Wolfowitz yönetimindeki Pentagon Özel Planlar Bürosu kanalıyla Beyaz Saray'a yönlendirilen uydurma kanıtları hatırlatıyor. İsrail'in savaş hazırlıkları şu anda veya gelecekteki bir İran nükleer tehdidi üzerine yapılmıyor. Mesele, elektrik üretimindeki kullanımı nedeniyle Nükleer Silahların Yayılmasının Önlenmesi Andlaşması'na göre yasal olan gelecekteki uranyum zenginleştirilmesi hakkındadır. İran şu anda uranyum dönüştürme aşamasındadır ki bu da zenginleştirmeden önceki bir aşamadır. Nükleer reaktöre sahip çok sayıda ülke, gereklilikler nedeniyle zenginleştirilmiş uranyum kullanmaktadır. Zenginleştirilmiş uranyum sürecinde ilerleme kararı, Avrupa, Asya ve Kuzey Amerika'da nükleer reaktörlere sahip tüm diğer ülkeler gibi İran'ın da egemenlik hakkıdır. İsrail ve AIPAC'ın İran'ın potansiyel nükleer kapasitesi konusundaki başvurduğu belirsiz formülasyonlar öyle açık uçludur ki minimum bilimsel altyapı ile çok sayıda ülkeye uygulanması mümkündür.

Avrupa Dörtlüsü, İran'ın atomik silahları olup olmadığı veya onları üretip üretmediği meselesinden kaçınmak için İran'ın nükleer enerji, yani zenginleştirilmiş uranyum üretme kapasitesine saldırmaya odaklanmıştır. Dörtlü, zenginleştirilmiş uranyumu nükleer tehditle ve nükleer potansiyeli Batı ülkeleri, orduları ve İsrail'e yönelik yaklaşan bir nükleer saldırı tehlikesi ile birleştirmiştir. Avrupalılar'ın, özellikle de İngiltere'nin zihninde iki olasılık vardır: İran'ı egemenliğine getirilecek bazı kısıtlamaları, örneğin enerji politikasına ve daha temiz enerji kaynaklarıyla büyük şehirlerindeki korkunç hava kirliliğini kontrol etme kapasitesine getirilecek kısıtlamaları kabul etmeye zorlamak; veya

İran'ın atom bombaları yaratarak Batı yanlısı ülkeleri hedeflemek şeklindeki şeytani niyetinin bir göstergesi olarak, Nükleer Silahların Yayılmasının Önlenmesi Andlaşması'na yapılacak keyfi ilaveleri reddetmeye zorlamak. Batı medyası, Birleşik Devletler'in ve Avrupa hükümetlerinin İran'ın müzakerelerin kesilmesinden sorumlu olduğu şeklindeki tutumunu benimseyecektir. Böylece Avrupalılar halklarını, "gerekçe" başarısız olduğuna göre Birleşik Devletler'in başvuracağı tek yolun meseleyi Güvenlik Konseyi'ne götürmek ve İran'a yönelik uluslararası yaptırımları onaylamak olduğuna ikna edeceklerdi.

Böylece, Birleşik Devletler, Rusya ve Çin'e yaptırımlar lehine oy kullanmaları ya da çekilmeleri konusunda baskı yapmaya teşebbüs edecekti. Bu iki ülke ile İran arasındaki multi milyar dolarlık petrol, nükleer ve ticaret anlaşmalarının önemi düşünülürse bu ülkelerden birinin ya da ikisinin birden bunu onaylayacağından endişe etmek için bir neden yoktur. Güvenlik Konseyi'ne başvurup ve başarısız olan Birleşik Devletler ve İsrail'in askerî bir saldırıya doğru gitmeleri muhtemeldir. Şüpheli İran nükleer tesislerine yönelik bir hava saldırısı uzak bölgelerin yanı sıra kalabalık nüfuslu yerlerin bombalanmasını ve büyük kayıpları zorunlu kılacaktır.

En önemli sonuç Ortadoğu'da büyük bir savaş gerginliği olacaktır. 70 milyon nüfusa ve Irak'ın sahip olduğunun birkaç katı askeri kuvvete ve sadık ve inançlı askerî ve askerî nitelikli güce sahip olan İran'ın Irak'ı işgal etmesi beklenebilir. Böyle bir durumda, İran'a sempati duyan veya onlarla işbirliği içinde olan Irak Şiileri'nin Washington'la ilişkilerini keserek savaşa girmeleri çok muhtemeldir. Birleşik Devletler askerî üsleri, askerleri ve onlara bağımlı güçler korkunç bir saldırıyla karşı karşıya kalacaklardır. Birleşik Devletler askerî kayıpları katlanacak. Askeri geri çekme planları kesintiye uğrayacaktır. Birleşik Devletler'in 'sadık' Şii silahlı kuvvetleri Amerikalı komutanlarına saldıracağından, 'Iraklaştırma' stratejsi dağılacaktır. Irak'ın ötesinde, Mı-

sır, Suudi Arabistan, Lübnan, Ürdün, Filistin ve Pakistan'da büyük askerî-sivil isyanlar olması da beklenebilir. İsrail ve Birleşik Devletler'in bir İslam devletine saldırması Asya'da büyük protestoları ateşleyeceğinden, büyük yangın Ortadoğu'nun ötesine yayılacaktır. Batı Avrupa, Kuzey Amerika ve Avusturalya ile Birleşik Devletlere yönelik yeni terörist olayların gerçekleşmesi de yüksek bir olasılıktır. Uzun, acı bir savaş, 70 milyon birleşmiş İranlı'nın mücadeleye zorlanması, Asya ve Afrika'daki milyonlarca Müslümanın tecrit edilmiş bir Birleşik Devletler ve onun Avrupalı müttefiklerinin karşısında olması ve Birleşik Devletler'de gerçekleşecek büyük kitle protestolarıyla sonuçlanacaktır.

İran üzerindeki yaptırımlar işe yaramayacaktır, çünkü petrol az bulunan ve hayati bir üründür. Çin, Hindistan ve diğer hızla büyüyen Asya ülkeleri boykota engel olacaktır. Türkiye ve diğer Müslüman ülkeler işbirliği yapmayacaktır. Pek çok Batılı petrol şirketi aracılar yoluyla çalışacaktır. Yaptırım politikası başarısız olmaya mahkûmdur. Bu politikanın tek sonucu petrol fiyatlarının daha da yükselmesi olacaktır. İsrail veya Birleşik Devletler askerî saldırısı ciddi politik istikrarsızlığa neden olacak ve petrol üreticileri, taşımacıları ve müşterileri için riski artırarak petrol fiyatlarının astronomik rakamlara -muhtemelen varili 100 doların üzerinde olacaktır- fırlamasına yol açacaktır. Bu da dünya ekonomisinin dengesini bozacak ve büyük bir dünya iktisadî durgunluğunu veya daha kötü şeyleri körükleyecektir.

SONUÇ

Birleşik Devletler veya İsrail'in İran'a askerî bir saldırı düzenlemesi veya ekonomik yaptırımların uygulanmasından fayda sağlayabilecek tek taraf İsrail olacaktır: Ortadoğu'dak askerî rakiplerinden birini bertaraf ettiğini sanacak ve Ortadoğu'daki askerî üstünlüğünü pekiştirecektir. Bu sonuç bile problemlidir çünkü İran'ın İsrail'e olmayan nükleer potansiyeli ile değil politik olarak meydan okuduğu gerçeğini gözden kaçırır. İsrail sal-

dırganlığını protesto eden milyonlarca Müslümanın ilk hedefi İsrail'e en yakın Arap rejimleri olacaktır. Eğer tahmin edilebilir politik yangın Ürdün, Mısır, Suriye ve Suudi Arabistan'ın yöneticilerini yerlerinden ederse, bu İsrail saldırısı büyük kayıplarla kazanılmış bir zafer olacaktır. Eğer Birleşik Devletler saldırırsa sonuçlar daha da kötü olacaktır: Büyük petrol kuyuları yanacak, Birleşik Devletler'in Irak'taki birlikleri kuşatılacak, Arap rejmleri ile uzun vadeli ilişkiler zayıflayacak, artan petrol fiyatları ve asker kayıpları Birleşik Devletler kamuoyunu öfkelendirecektir. İran'a yapılacak bir saldırı temiz bir şekilde yapılan 'cerrahi' bir darbe değil, kangrene dönecek derin, sivri bir yara olacaktır. Şüphesiz, AIPAC her yıl kendi kendini tebrik ettiği başarılan işler raporunda İsrail için "bir diğer başarı"yı kutlayacaktır. Amerika'daki Büyük Yahudi Örgütlerinin Başkanları, 'tüm insanlığa yönelik anti-Semitik ve anti-Amerikan nükleer tehdit'in yok edilmesi ve benzeri saçmalıkları onayladıkları için Kongre'deki sadık destekçilerine teşekkür edeceklerdir.

Birleşik Devletler-İsrail askerî saldırısının büyük mağlupları Irak'taki Birleşik Devletler askerleri; öldürülecek ve sakatlanacak olan Ortadoğu ülkeleri; kanıyla ve şişirilmiş bütçe açığıyla bedel ödeyecek olan Birleşik Devletler halkı; petrol rezervlerinin dağıtıldığını, multi milyar dolarlık ortak sömürü sözleşmelerinin yıkıldığını görecek olan petrol şirketleri; daha büyük baskılarla karşılacak ve göçe zorlanacak olan Filistinliler; yeni bir sınır savaşına itilecek olan Lübnanlılar ve terörist misillemelerle karşılaşacak olan Avrupalılardır.

Birleşik Devletler'deki İsrail Lobisi ve onun kökenini oluşturan Yahudi Amerikan destekçiler ile Büyük Yahudi Örgütlerinin Başkanları arasındaki işbirlikçiler dışında bu savaşın lehine ya da aleyhine baskı yapan hiçbir örgütlü lobi yoktur. Ne zaman Birleşik Devletler'in dahil olduğu bir Ortadoğu anlaşmazlığı olsa, "Büyük Petrol" hiçbir özü olmayan sahte törensel açıklamalar yapar. Bütün kanıtlar bunun aksini göstermektedir. Büyük

Petrol, 1970'lerde kamulaştırılmasından beri Ortadoğu'daki petrol sahalarına ilk büyük girişlerini bozacak her türlü anlaşmazlığa karşıdır. Birleşik Devletler Kongresi'nde ve Yürütme kolunun bazı sektörlerinde önemli başarılar elde etmiş olan tek tanınabilir örgütlü politik güç İsrail yanlısı lobiler ve PAC'lardır. Yüzleştirmeci politikanın Yürütme kolundaki en önemli taraftarları Ulusal Güvenlik Konseyi üyesi, İsrail yanlısı, yeni-muhafazakâr Ortadoğu politikasından sorumlu Elliott Abrams ve başkan yardımcısı Cheney'dir. En büyük muhalefet, Birleşik Devletler askerî kuvvetleri için feci sonuçlarını açıkça gören büyük askerî servislerdeki komutanlar ve Dışişleri Bakanlığı ve CIA'in bazı bölümlerinde Birleşik Devletler'in İsrail'in itiraz kabul etmeyen bölgesel üstünlük arayışına destek vermesinin korkunç sonuçlarının farkında olanlar arasında görülür.

Sorun, Kongre'deki, hatta sivil toplumdaki İsrail yanlısı savaş lobisine karşı çıkacak politik bir liderliğin olmamasıdır. Savaş yanlısı İsrail Lobisi'ne karşı çıkan yalnızca birkaç etkili örgütlü lobi vardır. Bunlar ya Ortadoğu'da birarada var olmak için çalışan ya da İsrail'den fikir olarak uzaklaşıp Birleşik Devletler ulusal çıkarlarını savunan taraftandır. Çok sayıda eski diplomat, generaller, istihbarat görevlileri, Protestanlığı benimseyen Yahudiler, emekli Ulusal Güvenlik danışmanları ve Dışişleri Bakanlığı görevlileri İran savaş gündemini açıkça kınadığı ve hatta Önce İsrail Lobilerini eleştirdiği halde, onların gazete ilânları ve medya röportajları Beyaz Saray ve Kongre'de nüfuz için yarışabilecek hiçbir ulusal politik örgüt tarafından desteklenmemiştir. İran'la büyük karşılaşma yaklaştıkça ve İsrail görevlileri Ortadoğu'daki büyük yangını ateşlemek için kısa vadeli tarihler belirledikçe, görünen o ki Amerikalılar'ın denizaşırı bağlılıklarına dayanan politik lobileri yenmek için katlanmak zorunda olduğu feci kayıplardan ders almaya mahkûmuz.

Finans Sermayesinin Üstünlüğü: Hisse Senedi Kârları ve Yükselen Otoriterlik

Giriş

Son yıllarda Birleşik Devletler ekonomisinin hiçbir sektörü en büyük finans kuruluşların hissesine düşen kârın oranına ve büyüklüğüne erişemiyor. 2006 Şubat ayının ilk çeyreğinde Goldman Sachs (GS) 2.48 milyar dolarlık yeni kâr haberiyle Wall Street hisselerinin fiyatını düşürdü (yıllık olarak 10 milyar dolaların üzerinde). Geçen yıl aynı dönemde (ki kârlı bir yıldı) kazançlar % 64'ün üzerindeydi. Özkaynak kârlılığı, başarılı bir yatırım firmasının hisselerini aşarak % 38.8'e yükseldi. Toplam gelirler 10.3 milyar dolara yükseldi. GS son dokuz çeyreğin beşinde hisse kazancı elde etti (*Financial Times* (FT) 3/15/2006, s.1). Morgan Stanley, Şubat 2006'nın ilk çeyreğinde % 17'lik bir artışla net gelirler 1.64 milyar dolara yükseldi. Geçen yılki % 19.7'lik oranla kıyaslanınca gelirler % 24 oranında arttı. Lehman Kardeşler Şubat 2006'nın ilk çeyreğinde 1.1 milyar dolarlık hisseyle, kazançlarda % 24'lük bir artış bildirmiştir. Gelirler % 17'lik artışla 4.5 milyar dolara yükselmiştir. Bear Sterns (BS), ilk çeyrek kârlarını 514 milyar dolar olarak açıklayarak, Wall Stre-

et'in milyarlarla dansına katıldı. Gelirler bir önceki yıla göre % 34 oranında yükselmişti. BS'nin yeni gelirleri % 19 büyüyerek 2.3 milyar dolar oldu. Sermaye sahiplerinin özsermaye kârlılığı 2006'nın ilk çeyreğinde % 20.1 yükseldi. Bu dört bankanın Kasım 2005-Şubat 2006 arasındaki birleşik kazançları toplamı 5.73 milyar dolar veya yıllık rakamlar verilirse 22.9 milyar dolardır. Üstelik bu rakamlara önde gelen 5 bankadan üçünün gelirleri dahil değildir (Citigroup, JP Morgan and Merrill Lynch). Bu üç bankanın Ocak ve Mart 2006 ayları arasındaki ilk çeyrekteki seyrinin de benzer yüksek kazançları olması beklenmektedir. Böylece yeni kârlar yılın ilk çeyreği için 12 milyar doların üzerine ve artan kazançlar da 2006 altı yılı için yaklaşık 50 milyar dolara yükselir.

Ekonominin diğer sektörleri böylesine yüksek kâr sağlamakla övünemeyeceği gibi en büyük yedi şirketten hiçbiri hisse kârlarına yaklaşamaz bile. Bankalar en büyük kazançlarını sermayenin yoğunlaştırılmasını ve merkezîleştirilmesini (bu durum "şirket birleşmesi ve şirketlerin devralınması" olarak adlandırılır) kolaylaştırarak elde eder. İkinci kazanç kaynağı, borç ticaretinin de dahil olduğu küresel sermaye pazarları üzerinde spekülasyon yapmaktır. Goldman ve Morgan'ın "son çeyreklerde bir servet kazandığı" enerji pazarı bunlardan biridir.

Birleşik Devletler tüketicileri, demagojik politikacılar ve savaş karşıtı eylemciler petrol üreticisi ülkeleri suçlarken, petrol fiyatlarını yükselten büyük spekülatif bankaları tamamen göz ardı etmişlerdir.

TEMEL POLİTİK NOKTA

Temel politik nokta Birleşik Devletler'deki en önemli ekonomik sektör ve hizmetlerin yürütücü gücünün, üretim etkinliğinde, yani nüfus için mal ve hizmet üretiminde neredeyse hiç katkısı olmayan finans sektörü olmasıdır.

Verdikleri "hizmetler" için şirketlere dayattıkları harcamalar

borçlanmaya katkıda bulunur ve borçlanma ise söz konusu bankaların "tavsiye niteliğinde "mesajlarının bir parçası olarak işçi çıkarımlarına, sağlık ve emeklilik ödemelerinin azalmasına yol açar.

Spekülatif etkinliklerinin yanı sıra bankalar, bankacılık dışı sektörlerde de önemli özsermaye sahipleri haline gelmiştir. Araştırma ve teknolojideki uzun vadeli yatırımları feda etmek pahasına kısa vadeli kârları artırmak için izlenecek bir yol olarak işçi giderlerinin kesilmesinde de önemli bir rol oynarlar.

Son olarak, spekülatif kazançların en verimli ve dinamik kaynağı denizaşırı ülkelerde, özellikle de Avrupa ve Asya'daki genişlemesidir. Örneğin Lehman Kardeşler 2006 Mart ayı ortasında "Asya'da saldırgan bir genişleme" olduğunu ilan etmiştir. Toplam gelirler % 17 artarken, denizaşırı gelirler % 30 oranında ve Asya gelirleri % 67 oranında artmıştır. Üst düzey yönetici David Goldfarb Asya genişlemesinin Lehman'ın "birinci sıradaki önceli" olduğunu belirtmiştir. Bütün büyük bankalar Çin ve Hindistan'ın bankacılık sektörlerinde köprülerin başını tutma sürecindedir. 21. yüzyılda finans emperyalizmi pazar odaklı imparatorluk inşasının temel aracı haline gelmeye başlamıştır.

Finans Sermayesi: Politik Güç ve Ekonomik Politika

Finans sermayesi, Başkan ve Federal Rezerv'in Yönetim Kurulu vasıtasıyla Birleşik Devletler parasal politika kurumu yönetiminde sahip olduğu doğrudan temsiliyetle hükümet ekonomik politikası üzerinde inanılmaz bir güce sahiptir. Federal Rezerv Başkanı'nın atanmasındaki temel ölçüt adayın "güvenilirliği", yani Wall Street'le yakın bağlantıları ve somut ilişkileridir. Aynı ölçütler Hazine Ticareti, Dünya Bankası ve Uluslararası Para Fonu gibi bütün kilit ekonomi atamaları için de uygulanır. Federal Rezerv başkanı Greenspan berbat ekonomik performansı için değil ama Wall Streer Bankacıları lehine uyguladığı politikalar nedeniyle uzun süre saygı görmüş ve övgüler almıştır. Greenspan'in

başkanlığı sırasında, Birleşik Devletler ekonomisinin endüstrileşmesi gerilemiş, büyük ticaret ve bütçe açıkları birikmiş ve iki spekülatif hareket yaşanmıştır; bilgi teknolojisi ve tasarruf ve krediler. Greenspan, daha önce görülmedik düzeylerde kamu borçlanmasına ulaşan (5 yıl içinde ikiye katlanacak) bir ekonomiye başkanlık etmiştir. Greenspan'in Bush'un zenginler için vergi indirimlerine (gelir, sermaye kazançları vb.) destek vermesi, korkunç bütçe açığına ve artan eşitsizliklere katkıda bulunmuştur. Düşük faiz oranları politikası üretim yatırımlarının kaybı pahasına yapay spekülatif hareketleri körüklemiştir. Düzensiz sermayeyi (buna "küreselleşme" adı verilir) desteklemesi, ülke dışındaki Birleşik Devletler çok uluslu şirketlerinin yeniden kurulmasına (ki bu şirketlerin çoğu Birleşik Devletler'e ihracat yapar) ve büyük ticarete ve ödeme açıklarının dengelenmesine yol açmıştır. Ne var ki, ulusal ekonominin feci duruma gelmesine neden olan bu politikalar, finans sermayesinin ülke içindeki ve Uluslararası alanda genişlemesi için çok uygun koşullar yaratmış ve bankaların on kontrol biriminde yoğunlaşmasını ve merkezîleşmesini sağlamıştır.

Wall Street'in ekonomi ve sosyal yapı üzerindeki etkisi, New York şehrinin (borsa faaliyet merkezidir) incelenmesiyle en iyi şekilde ortaya konabilir. New York şehrindeki malvarlığı dağılımı dünyadaki en adalatesiz dağılımlardan biridir. Nüfusun %1 'inden biraz fazlası malvarlığının % 80'inden fazlasını elinde bulundurmaktadır; ki bu oran Guatemala ve Brezilya'daki toprak eşitsizliği ile kıyaslanabilir niteliktedir. İkinci olarak, Wall Street, New York'taki emlak sermayesi ile yakın ilişki içindedir ve her ikisi de emlak değerlerinin ve kiralarının artmasında etkilidir. Bu etki son 30 yıl içinde 500,000'den fazla üretim işinin yok olmasına neden olmuştur. Eski endüstriyel emlakların çoğu finansla ilgili işler için ofis alanı ve zengin finans sektörü çalışanları için lüks evler sağlamak üzere "yeniden geliştirilmiştir". Wall Street'e verdği destekle ünlenen New York senatörü Schumer,

New York şehrindeki üretim sektörünün kasıtlı olarak yok edilmesinde finans ve emlak sektörlerinin önemli rolünü görmezden gelerek, Birleşik Devletler'in üretim işlerinin kaybı için Çin'i günah keçisi yapmasında başı çekiyordu. New York'taki üreticilerin ölümü elbette sadece finans sermayesine bağlı değildir. Yerel elbise sermayedarları ve işçi sendikaları da kısmen sorumludur. Yerel elbise sermayedarları rekabet edebilmek teknolojisini geliştirmek, tasarım ve üretimde bilgisayar kullanmak ve lüks tüketim ürünlerinde uzmanlaşmak yerine düşük ücretli işçi çalıştırmayı tercih etmiştir (ki bu Çin karşısında kaybetmeye mahkûm bir teşebbüsdür). İşçi sendikaları (Uluslararası Kadın Giysisi İşçileri Sendikası-orjinal kısaltması ILGWU iken sonradan UNITE olarak değiştirilmiştir) ücretlerin minimum ücret seviyesinin altına düşmesine izin vererek giysi patronlarının başarısız ucuz işçi stratejilerini destekledi. Ücretlerin düşmesi de kolektif pazarlık sözleşmelerinin şart koşulması sonucunu doğurdu. Hiç şüphesiz, altı haneli rakamları olan maaşlara sahip Yahudi işçi patronları ve düşük ücretli Asyalı ve Latin işçiler arasındaki etnik-sınıfsal farklılıklarla, işçi patronlarının ve üreticilerinin genel sınıfsal ve etnik konumlarının bu başarısız politikaları kolaylaştırdığına şüphe yok: Üretim rekabetinin kaybedilmesi ve işçilerin işlerini kaybetmesi.

Finans Sermayesi ve Ortadoğu'daki Savaş

Finans sermayesi yakın bir zamana kadar çoğunlukla beyaz Protestanlar ve Yahudiler'den oluşuyordu. Yakın tarihte birleşik sermaye aile bankaları tarafından devralındığı için Wall Street'in etnik ve dinî tabanı genişlemiştir. Ancak, bu yeni yukarıya doğru hareketli spekülatörler neslinde, dindar olması veya Yahudi veya İsrail toplumsal etkinliklerine, sermaye toplama etkinliklerine katılması zorunlu olmayan Yahudi kökenli bireylerin hâkimiyeti söz konusudur. Ne var ki, önde gelen Yahudi bankacı ve emlak milyonerleri arasındaki oldukça varlıklı bir azınlık doğru-

dan veya AIPAC ve Büyük Yahudi Örgütleri Başkanları gibi kilit İsrail yanlısı lobiler aracılığıyla aktif biçimde İsrail politikasını finanse etmekte ve desteklemektedir. Bu lobiler Irak Savaşı'nın, İran'a yönelik bir ambargo veya askerî saldırının ve Filistinliler'in etnik temizliğinin desteklenmesinde ön saflarda yer almıştır. Bu Önce İsrailci, zengin Yahudi sermayedar azınlığın politik gücüne, diğer Yahudi sermayedarların dahil olduğu hiçbir karşıt görüşlü örgüt veya Yahudi olmayan, Müslüman veya Hintli büyük sermayedarlardan hiçbiri karşı çıkmamıştır. Zenginliklerini, stratejik konumlarını ve yüksek mevkilerini politik olarak kullanan politik olarak aktif azınlık sermayedarları, politik partileri, adayları ve Kongre temsilcilerini (özellikle de Demokrat Parti'yi) finanse etmekteki etken rolleri vasıtasıyla Ortadoğu politikalarını ve parametrelerini oluşturacak konumdadırlar.

Yahudi ve Yahudi olmayan savaş muhalifleri, Birleşik Devletler ve denizaşırı petrol şirketlerine odaklanarak ("Petrol için kana hayır!") zengin azınlık Yahudileri'nin ve onların politik lobilerinin Birleşik Devletler'in Ortadoğu politikasını şekillendirmekteki rolünü kasıtlı olarak görmezden gelmiştir. Son on beş yılda petrol şirketlerinin savaş politikasını teşvik etmemesi; Savaşların bölgedeki önemli Arap ve İslam rejimleriyle ilgili çıkarlarına, faaliyetlerine ve anlaşmalarına zarar vermesi; Petrol şirketlerinin çıkarlarının İsrail Devleti çıkarları uğruna feda edilmesi ve Birleşik Devletler'in Ortadoğu politikasının şekillendirilmesinde finans sermayesi aracılığıyla İsrail lobilerinin gücünün petrol şirketlerininkini çoktan aşması gibi konularda kanıt bolluğu yaşanmaktadır.

Son on yılda petrol endüstrisinin ve İsrail yanlısı lobilerin, lobicilik etkinliklerinin ve yayınlarının kapsamlı bir incelemesi Yahudi lobilerinin petrol endüstrisinden çok daha fazla savaş yanlısı olduğunu gösteren çok miktarda belgeyi açığa çıkarır. Üstelik, petrol endüstrisinin resmî senetleri bütün Arap devletleri ile üst düzey bir ekonomik işbirliği ve artan pazar entegras-

yonunu göstermektedir. Kamu açıklamalarının aksine, en güçlü ve etkili İsrail yanlısı lobilerin yayınları ve etkinlikleri Birleşik Devletler hükümetinin Arap ülkelerine yönelik düşmanlığını artırmayı hedeflemiştir. Buna Irak savaşı, İran'a yönelik bir ambargo veya askerî saldırı için en üst seviyede baskı uygulanması ve İsrail'in Filistinlilere uyguladığı etnik temizlik ve katliamlara Birleşik Devletler'in destek vermesi de dahildir. Ortadoğu'daki Birleşik Devletler politikasının Büyük Petrol'ün çıkarlarına aykırı olarak şekillendirilmesindeki Yahudi gücü en belirgin olarak Birleşik Devletler-İran politikasında sergilenir. *Financial Times*'ın dikkat çektiği üzere: "Ülkenin nükleer programıyla ilgili diplomatik ertelemelerden dolayı endişeli olan uluslararası petrol şirketleri İran'daki multi milyar dolarlık projelerini ertelemektedir" (FT 18/ 19 Mart, 2006 s.1). Petrol, gaz ve petro kimya sözleşmelerinde milyarlarca dolar söz konusu olduğu halde, İsrail yanlısı Lobi Kongre'yi bütün büyük Birleşik Devletler petrol şirketlerinin İran'da yatırım yapmasını engellemesi konusunda etkilemiştir. Birleşik Devletler Kongresi ve Yönetimi'ndeki kampanyası süresince Birleşik Devletler-Yahudi-İsrail Lobisi, aralarında BP (İngiltere kaynaklı gaz şirketi), SASOL (Güney Afrika), Hollanda'nın Shell'i, Fransa'nın Total'i ve diğerlerinin de olduğu dünyanın tüm önemli petrol şirketlerinin çıkarlarına aykırı bir savaş ortamı yaratmıştır

"Petrol için savaş" miti neredeyse tüm önemli ilerici Yahudi entelektüeller tarafından yayılmış ve onların her türlü kamusal toplantıda veya manifestoda AIPAC sözcüğünü kullanmaktan sözle ve fiilen men edilmiş olan Yahudi olmayan destekçileri tarafından tekrarlanmıştır. İsrail yanlısı Lobi'deki politik olarak aktif Yahudi sermayedarlar azınlığının gücü Birleşik Devletler dış politikasının ötesine yayılarak Birleşik Devletler'in kültürel, akademik ve ekonomik hayatını etkilemeye başlamıştır. Akla hemen üç önemli olay geliyor.

Buldozer kullanan bir İsrail Savunma Gücü askeri tarafından

İşgal Edilmiş Topraklar'da öldürülen Amerikalı bir yardımsever olan Rachael Corrie'nin hayatı hakkındaki New York'taki bir tiyatro gösterisi Yahudi baskıları ve ekonomik tehditler nedeniyle iptal edildi. Tiyatro topluluğu gösterinin iptal edilmesinin Önce İsrailciler'in "hassasiyetleri" (ve para cüzdanları) ile ilgili olduğunu kabul etti. İsrail yanlısı Lobi, Ortadoğu'da şiddetten yana olan bir azınlığın fikirlerini savunup, onlara destek vererek otoriter nüfuzunu Amerikan temel özgürlükleri olan özgür ve açık ifadeyi yıkmak için kullanmaya başlamıştır.

İsrail yanlısı azınlığın vatandaşlık özgürlüklerimiz üzerinde giderek büyüyen tiranlığın ikinci örneği Harvard Üniversitesi'nden Profesör Walt ve Chicago Üniversitesi'nden Profesör Mershaimer'in Lobi'nin Birleşik Devletler Ortadoğu politikası üzerindeki etkisini eleştirdikleri, son derece sağlam kanıtlara dayanılarak yazılmış bir makaleye karşı bütün büyük Yahudi yayınları ve İsrail yanlısı örgütler tarafından sürdürülen düşmanca kampanyadır. Aşırı sağcı Ortodoks Yahudi Basın'ından (ki Birleşik Devletler'deki en büyük "bağımsız" Yahudi gazetesi olduğu iddiasındadır), eski *Sosyal Demokrat İleri*'ye ve Yahudi Haftalık Gazetesi'ne (*Jewish Weekly*) tüm basın ve büyük Yahudi örgütleri hep birlikte bir hakaret kampanyası başlattılar ve akademiden atılmaları için baskı uyguladılar (yeni Siyonist protokolleri", "anti-semitik", "Neo-Nazi web sayfalarından kaynaklar"). Yahudi otoriterler zaten kısmen başarıya ulaşmıştı. Basın açıklamaları, saldırıya uğrayan akademisyenlerin haklarında yazılanlara cevap vermesine izin vermeyen medya tarafından yayınlandı. Harvard Üniversitesi, makaleden Harvard School of Kennedy kimliğinin çıkarılmasını talep etti. Profesör Walt'ın Harvard Kenndey School'da akademik dekan olarak bulunduğu Profesörlük makamının finansörü artık makalede anılmıyordu. Ultra siyonist Profesör Dershowitz ve onun Harvard'lı fanatik arkadaşları onların öğretmenlik yapmak için gerekli ahlâkî ve akademik özelliklere sahip olup olmadığını sorguluyordu. Birleşik Devletler'de ve

Fransa'da yasama anti-siyonizmi, anti-semitizmle aynı kefeye koyarak, İsrail mezalimine ve Lobi'nin Birleşik Devletler Ortadoğu politikası üzerindeki kontrolüne yönelik öfkenin özgürce dile getirilmesini bir 'nefret suçu' olarak suç haline getirmeye hazırlanıyordu. Birleşik Devletler'de yasa teklifi, İsrail politikalarının eleştirildiği bütün akademik kurumlardan federal ödeneklerin geri çekilmesi şeklini alacaktı. Birleşik Devletler'deki Yahudi veya Yahudi olmayan akademisyenler veya gazeteciler arasında henüz bu ifade özgürlüğünün aşındırılmasına veya Lobi'yi eleştiren iki muhalif akademisyenin güvenilirliğinin savunulmasına yönelik örgütlü bir muhalefet yoktur. Elit siyonist finansörler azınlığına karşı, ifade özgürlüğünü, akademik ve sanatsal özgürlüğü savunacak bir vatandaşlık hakları kampanyasını desteklemeye istekli hiçbir Yahudi yatırımcı veya finansör grubu yoktur. Durum her zamanki gibi ticaridir.

Bazı Mitler ve Olayların İçyüzüne Dair Birkaç Kavrayış: Kapitalizm ve Savaş

"Petrol için savaş" mitine ilaveten pek çok yüzeysel yanlış anlama vardır:

Mit 1) *Finans sermayesinin egemenliği savaşa yol açar*: Finans sermayesinin savaş zamanlarında, barış koşullarında olduğundan daha iyi çalıştığına dair hiçbir kanıt yoktur. Aslında yakın tarih, 'krizlerin' en az diğer çıkarlar kadar önemli sermaye 'bahislerine' zarar veren pazar iniş çıkışlarını ve ani kesintileri teşvik ettiğini göstermektedir. Çoğu sermaye kazancı, savaşa değil, rekabete dayalı pazar koşullarına bağlı artma eğilimiyle, şirket birleşmeleri ve şirketlerin devralınması sonucu artar. Savaşı destekleyen sermayedarlar da bunu finans örgütleri yoluyla değil, kendi kişisel ideolojik gerekçeleri, etnik özdeşleşmeleri ve genellikle etnik katılımlı örgütler nedeniyle yaparlar. Dolayısıyla, Yahudi sermayedarlar azınlığının savaş yanlısı Siyonist lobilere yaptığı katkılar sınıfsal bağlılıklarından çok Önce İsrail örgütle-

riyle özdeşleşmeleriyle ilgilidir.

Mit 2) *Finansörler İsrail yanlısı savaşçı lobiler ve onların Kongre'deki sözcüleri için başlıca para kaynağı olmakla birlikte, Yahudi yatırım bankacıları arasında azınlık konumundadırlar.* Bu Yahudi yatırım bankacılarının öncelikli kaygısı bankalarının kazançlarını, dolayısıyla da gelirlerini en üst seviyeye çıkarmak ve pek çok Yahudi olmayan sosyal, kültürel ve profesyonel aktiviteye katılmaktır. Bunların yarısından fazlası Yahudi toplumundan bile olmayan insanlarla evlenir.

Mit 3) *Pek çok yazar, artık çoğu Yahudi'nin diğer Amerikalılar gibi Irak savaşına karşı çıktığını öne süren anketlerden söz ediyor.* Ancak bu insanların savaş yanlısı Yahudi Lobisi'ni eleştirmeye veya İsrail'in Filistin'i işgal ederek savaşı hızlandırmaktaki rolünden söz etmek konusunda istekli olmadıklarından söz edilmiyor.

Mit 4) *İsrail yanlısı Lobi'nin diğer lobilerden bir farkı yoktur.* Yahudi İsrail yanlısı Lobi eşsiz bir güce sahiptir çünkü çok geniş bir siyasi parti yerel örgütünü ve İsrail gibi bir dış gücün disiplini ve emri altında Washington'da çalışan 150 tam zamanlı görevliyi yönetmektedir. Üstelik, Lobi son derece verimli sektörlerdeki (bankacılık sektörü gibi) zengin bireyler tarafından finanse edilmektedir. Üçüncü olarak, Lobi'nin inatçı ve sadık Kongre üyelerine, yöneticilere ve fikir üreticilerine yönelik tehdit ve ödüllerinin uzun bir geçmişe sahip ünü onu sıradışı ve tehlikeli kılmaktadır.

SONUÇ

Finans sermayesinin hâkimiyetinin ve Birleşik Devletler ekonomik politikası üzerindeki etkisinin Birleşik Devletler ekonomisi için, özellikle de yaşam standartlarımız, dış hesaplar ve bütçe konularında genel anlamda olumsuz önemli sonuçları olmuştur. Sermaye pazarlarında kısıtlamaların kaldırılması Wall Street için hisse senedi kazançları sağlamış ancak aynı zamanda da milyonlarca parekende yatırımcının iflasına neden olan bir dizi

spekülatif harekete yol açmıştır. Birleşik Devletler endüstriyel rekabetinin kaybolması büyük ölçüde, sermayenin rekabeti artıran üretim yeniliklerden gerçek mal ve hizmet üretiminden uzak spekülatif etkinliklere taşınmasından kaynaklanmaktadır. Şu anda "ikincil" ve "tedbir birikimleri" 12 trilyon dolarla Birleşik Devletler ekonomisinin büyüklüğüne eşitlenmiştir ve ekonomik bir çöküşün yaşanması beklenmektedir. Finans sermayesi en ileri ikincil evresinde bahislere dayanır ve bu da bankerler ve ücretli çalışanlar arasındaki uçurumu genişletirken, ekonomik bir çöküş yaşanması olasılığını artırır.

Finans sermayesinin politik gücü ekonomik politika ve yönetim atamaları alanında deneyimlenmiş, ancak savaş politikalarına doğrudan karışmak veya onlardan faydalanmak şeklinde karşımıza çıkmamıştır. Ne var ki, uyumlu ve destekleyici olmuş ve Kongre ve Yönetim'deki militarist politik elitlerle yakın bağlantıları ve ilişkilerinden yararlanmıştır. İlişki karşılıklı olarak destekleyicidir. Yönetim sermaye pazarlarındaki kısıtlamaları kaldırmış, vergileri düşürmüş, sosyal harcamaları kesmiş, Wall Street dostu Federal Rezerv başkanları seçmiş ve karşılığında Wall Street Kabine ve Kongre'deki emperyalist savaş bakanlarını desteklemiştir.

Yatırım bankaları, Arap petrol gelirleri fazlasını borçlar ya da yatırımlar şeklinde petrol ithal eden ülkelere yönlendirilmesine ve Ortadoğu'daki geniş çaplı şirket birleşmelerine ve şirket alımlarına karışmıştır. Bu arada, azınlık konumunda olan ama bu konularla yakından ilgilenen Yahudi sermayedarlar, Arap ve İslam dünyasına karşı daha savaşçı bir Birleşik Devletler politikasını dayatmaları için İsrail yanlısı lobilere kaynak sağlamıştır.

Wall Street'in demokratik özgürlüklerin aşındırılmasındaki konumu belirsizlikle otoriterlik arasında değişkenlik gösterir. Bir yandan Yönetimin'in Vatansever Eylem'ini desteklerken, bir yandan da Dubai'nin Birleşik Devletler liman terminal işletmelerini almasının engellenmesine karşı çıkmışlardır. Aktif bir azın-

lık Rachael Corrie hakkındaki tiyatro oyununun yasaklanmasına destekleyip, İsrail yanlısı örgütlerin İsrail'i eleştiren akademisyenleri silme girişimine kaynak sağlarken, çoğunluk duruma kayıtsız kalmıştır. Yükselen otoriterlik ve kârlı sermaye vurgunculuğu finans sermayesinin hâkimiyetiyle uyum içindedir.

AFL-CIO ve Irak Savaşı

Birleşik Devletler İşçi Konfederasyonu AFL-CIO büyük bir kriz yaşıyor. Yakın geçmişteki bir bölünmenin ardından, 3 milyon üyesini kaybetmesi, etkinliğini iş gücünün % 9'u ve özel sektörün % 7'siyle sınırladı. AFL-CIO krizi, işverenlerle işbirliği yapma ve militan "siyasi parti tabanı" örgütlenmesine karşı çıkma gibi politikaların sonucudur. Son elli yıl boyunca AFL-CIO işçi sendikası bürokratları yerel militan sendikalara karşı çıktılar, işverenlerle mücadeleleri önlemek için geçmişteki kazanımlarından feragat ettiler, büyük şirketlere ait fabrikaların kapatılıp düşük ücretli bölgelerde yeniden kurulmasını pasifçe kabullendiler ve parekende ve diğer servis sektörlerindeki on milyonlarca düşük ücretli işçiyi örgütlemeyi reddettiler.

Üst ve orta düzey sendika patronlarının çoklu emeklilikleri ve milyar dolarlık emeklilik fonlarını kötü yönetmeleri bir yana maaşlarındaki ayrıcalıklar ve sağladıkları diğer "yararlar" ortalama 300,000 doları aşmıştır. AFL-CIO'daki iç bozulmanın temelinde, CIA ile birlikte demokratik rejimleri yıkma girişimleri ve

işletme yanlısı "işçi sendikası memurlarını" eğitimi ve finanse edilmesi gibi Birleşik Devletler emperyalizmi ile uzun süreli yapısal bağlantıları vardır. AFL-CIO, Birleşik Devletler'in bütün büyük savaşlarını (Kore, Vietnem, Afganistan, Yugoslavya ve Irak); bütün müdahalelerini (Guatemala 1954, Şili 1973, Guyana 1955, Venezuela 2002, İran 1955, Panama 1980 ve Grenada 1983) destekledi.

AFL-CIO yasal militan sendikaları görmezden geldi ve Birleşik Devletler yanlısı ticari rejimlerin iktidara gelmesi için çalıştı. Dolayısıyla Birleşik Devletler çokuluslu şirketlerinin, Birleşik Devletler'den daha düşük ücretli, sendikaları olmayan bağımlı ülkelerde yeniden kurulmasına yardım etti.

AFL-CIO, Birleşik Devletler'in emperyalist savaşlarındaki suç ortaklığına bağlı kalarak, Birleşik Devletler'in Irak ve Afganistan'ı işgal etmesini destekledi ve üyelerinin ancak % 0.5'inden daha azı Yahudi olmasına karşın, İsrail tahvillerine milyarlarca dolar yatırmaya devam ediyor.

Temmuz 2005'te Birleşik Devletler nüfusunun yarısından fazlası Birleşik Devletler'in Irak'ı istila ve işgal etmesini sorguluyor. Büyük geleneksel dini örgütlerin çoğu savaşa karşı. Birleşik Devletler savaşının sonucu olarak 25,000'den fazla Birleşik Devletler askeri zihinsel veya fiziksel yaralanmalarla aciz bırakıldı, 3000 Birleşik Devletler askeri ve 150,000'den fazla Iraklı sivil hayatını kaybetti.

AFL-CIO, yakın tarihli "bölünme" kongresinde (Temmuz 25-28) pek çok Amerikalı savaş karşıtı bir tavır alırken her zamanki gibi savaşı lanetlemeyi ve birliklerin geri çekilmesini talep etmeyi reddetti.

Birleşik Devletler "solcuları" ve "ilericileri" AFL-CIO'nun son kongresinde onaylanan Irak'taki savaşla ilgili kararının savaş karşıtı hareket için bir zaferi temsil ettiğini öne sürseler de, kararın yakın bir okuması AFL-CIO'nun Washington'ın askerî gündemini tekrarlamaya devam ettiğini ortaya koyuyor.

Giriş paragrafı Irak'taki Birleşik Devletler işgal ordusuna verdiği desteği açıkça ortaya koyuyor. Bu destek, Ebu Garip'te Iraklılar'a yapılan işkencelere karışan "kadın" ve "erkek"lerin de aralarında olduğu silahlı kuvvetlerin tüm kollarını kapsıyor. Açıklama, işgal için daha çok teçhizat ve işgal için daha güçlü askerî liderler talebiyle devam ediyor.

Ardından "ilericilerin", "zafer" olarak söz ettiği şu cümle geliyor: "En önemlisi, Birleşik Devletler askerleri ülkemizin liderlerinin onları hızlı bir şekilde evlerine geri getirecek bir sorumluluk göstermelerini hak ediyorlar." Bu cümle Bush, Blair veya Rumsfeld'in verdiği sözlerden pek farklı değildir: askerlerimizi "güvenliğin elverdiği ölçüde", "Iraklılar kendi demokrasilerini savunabildikleri" ve "bizim hizmet veren kadın ve erkek görevlilerimizin yerine koymak için onların askerlerini eğittiğimiz" ölçüde hızlı bir şekilde geri getirmek.

Aslında, AFL-CIO kararı kabul edildiği gün, Pentagon, toplama kamplarında tutulan 16,000 Iraklı'ya gardiyanlık yapan Birleşik Devletler birliklerini önümüzdeki bahara kadar azaltmayı ümit ettiklerini duyurdu. Bahar aylarında Iraklılar'akendi yurttaşlarının ücretli gardiyanları olarak güvenilebileceği tahmin ediliyor.

AFL-CIO'nun zaman çizelgesi Bush ve Rumsfeld'inkini yansıtıyor; her iki çizelge de zaman ve mekân açısından belirsiz. AFL-CIO'nun nihai bir geri çekilmeyi istemesinin, sömürgeci bir savaşın yağmalamaları ve tahribatı ile hiç bir ilgisi yok. Onları ilgilendiren tek mesele küresel bir imparatorluğun kuruluşu.

Sonraki cümle ise şöyledir: "Sürekli bir askerî mevcudiyet, hayatları ve kaynakları boşa harcayacak, ulusumuzun güvenliğini hiçe sayacak ve ordumuzu zayıflatacak." Diğer bir deyişle, Irak'ta uzun bir savaşın içinde yer alan Birleşik Devletler ordusu, başka yerlerdeki "isyancılara" karışamaz!

Ardından gelen paragraf, 1,700 Birleşik Devletler kaybından söz edip ve Iraklı sivillerden "binlerce" ifadesiyle belli belirsiz

değindikten sonra, üstün riyakârlığı ve ikiyüzlülüğü ile "terörünü Irak halkına yönelten" isyancıları (direniş) suçlar. Birleşik Devletler'in Felluce'yi, Bağdat'ı, Samara'yı ve diğer şehirleri bombalamasından, her gün yüzlerce sivilin (tıp dergisi *Lancet*'e göre geçtiğimiz yıl içinde 100,000'den fazla ölü) nedensiz şekilde öldürülmesinden hiç söz edilmez.

AFL-CIO, bizim "liderlerimiz" tarafından işlenen suçlar için direnişi suçlar. AFL-CIO, dün Irak halkının % 80'ininden fazlasının Birleşik Devletler ordusunun ülkeyi terk etmesini istediğinden söz etmeyi unutarak, Washington'ın sömürgeci askerî işgal altında düzenlediği ve Irak'ın demokratik özlemlerinin bir göstergesi olarak Birleşik Devletler'e bağımlı sürgünler tarafından gerçekleştirilen seçimleri övüyor! Bir kez daha AFL-CIO, işgal, seçimler, direniş ve anayasa konusunda Bush-Rumsfeld görüşlerini tekrar ediyor.

Birleşik Devletler halkının ezici çoğunluğunun Bush'un savaşa giden süreçte yalan söylediğini fark etmesinin ardından, AFL-CIO yalanları ve işgal sırasında Irak varlığından multi-milyar dolarlık hırsızlıklar yapılmasını kınamadı. İşçi patronlarının verebileceği en büyük destek, "kilit güvenlik, yönetim, yeniden yapılanma ve uluslararası hale getirme bölgelerinde röper noktalarının kurulması için Kongre üyelerine çağrı yapmak"tır. Yeniden yapılandırma harcamalarındaki yağmalama, milyarlarca dolarlık petrol sahalarının özelleştirilmesi, çokuluslu Birleşik Devletler şirketlerine teslim edilmesi (AFLI-CIO'nun ifadesiyle uluslararası hale getirilmesi) ve mahkûmların sınırsız şekilde işkence edilmek üzere Guantanamo'ya transfer edilmesi (sevimli bir "güvenlik röper noktası") ile ilgili yığınla resmî rapor varken, "Röper noktaları" için çağrı yapmak.

Altıncı paragrafta, AFL-CIO Irak'ta devam eden sözde "geniş bir uluslar koalisyonu"na dayalı askerî işgali açıkça savunur. Polonya, Bulgaristan, Ukrayna ve diğer pek çok Birleşik Devletler bağımlısı ülkenin Irak'tan çekildiği bir zamanda, AFL-CIO poli-

tik dayanağı ortadan kalktığı halde akılsızca John Kerry/Hilary Clinton'ın çok taraflı sömürgeci ordu parodisini tekrarladı.

Askerî çözüm, hâlâ AFL-CIO için tek önemli referans noktasını oluşturuyor: "Bölgede daha fazla güvenlik bu tür çabaların başarıya ulaşması için karşılanmamış bir ön koşul olmaya devam ediyor ("demokratik bir Irak inşa etmek"). "Bölgede daha fazla güvenlik", "karşılanmayan önkoşullar" nedeniyle uzun bir zaman boyunca çok sayıda Birleşik Devletler askeri anlamına gelir. Bu, kukla rejimin kanunlarını sağlamlaştırmasına meydan vermeyen kitlesel olarak sürdürülen anti-emperyalist direnişi AFL-CIO'nun ifade etme şeklidir.

AFL-CIO kararı sosyo-ekonomik reform, meslekî programlar ve petrol zenginliğini sosyal refah programlarına ve gerçek bir ulus inşasına yönlendirmek gibi Birleşik Devletler destekli elitin dışarıda bırakılmasını gerektirecek programlar konusunda hiç bir şey söylemez. Bunu yerine baskıcı polis-devlet çözümlerini talep ederler. "AFL-CIO, Irak güvenlik ve polis kuvvetlerinin eğitilmesi için kararlaştırılmış uluslararası çabalar yoluyla Irak halkının kanun ve düzen sağlama kapasitesini oluşturmasına yardım etmesi için uluslararası toplumu (sic) yardıma çağırır." Daha fazla gizli polis, işkenceciler, gardiyanlar, işbirlikçiler. AFL-CIO, Venezuela ve Şili'deki hükümet darbelerinin ve emperyalist "kanun ve düzenin" diğer başarılı girişimlerini düzenlenişinde yer aldığından Irak'ta da tanıdık bir zemindedir.

AFL-CIO'nun Birleşik Devletler'in emperyalist işgali için öne sürdüğü özürlerin belki de en kötüsü Irak'ın harap edilmesi ve yeniden yapılandırma çabaları tartışmaları içinde yer alır. Tüm tanıklıklar ve tarih yaşam standartlarının, çalışma ve sağlık koşullarının Birleşik Devletler işgalinden önce çok daha iyi durumda olduğunu göstermesine rağmen, Irak'ın harap edilmesinin suçu Saddam Hüseyin rejimine yüklenir. Demokrat Başkan Clinton döneminde Birleşik Devletler'in 500,000 Iraklı çocuğun ölümüne yol açan ekonomik yaptırımlar uyguladığını kaydet-

mek elbette AFL-CIO'nun kapasitesini aşacaktır. Ayrıca, içinde petrol gelirlerinin, Birleşik Devletler askerî müteahhitleri, güvenlik birimleri, askerî görevliler ve çok sayıda açgözlü görevli tarafından toplanan Birleşik Devletler vergilerinin de olduğu Irak mal varlığının toptan yağmalanması yüzünden "rehabilitasyon" başarısız olmuştur. Karar, sendika harçları için maaş bordrosu kesintileri gibi işçi sendikası özgürlükleri için başvurulması ile sona erer. Sorumsuzca silah kullanan Birleşik Devletler askerleriyle karşılaşan militanlar ve onların Irak özel taburlarındaki ölüm mangası arkadaşları için pek kaygı duyulmadığı açıktır. Ancak, üyeleri için mücadele etmeyen ve grev gözcüsü hattında sadakat sağlamamış olan sendika patronları için sendika harçları için maaş kesintisi yapılması önemlidir. Eğer AFL-CIO Iraklı işbirlikçileri eğitiyorsa, Birleşik Devltler işgalinin sonunda bu "sendikacıların" Iraklı bir petrol işçisinin açlık sınırındaki maaşından %10 kırpmasına izin verecek hale gelecektir.

SONUÇ

Birkaç muhalifi susturmak için ortaya atılan belirsiz bir ifade dışında, tarihi boyunca yaptığı gibi emperyalist savaşları ve tiranlığı destekleyen ve bu çabaları yüzünden Birleşik Devletler'de üye ve bağlılık kaybetmeye devam eden AFL-CIO'nun son kongresinde Irak Savaşı kararı onaylanmıştır.

Yeni Bush: Diplomasi ve Ölüm Mangaları

Birleşik Devletler ve Avrupa'daki kitle iletişim araçları Bush yönetiminin "yeni stil" dış politika yaklaşımına öncelik vermiştir: Dışişleri bakanı Condeleeza Rice Avrupa başkentlerini ziyaret edip, Avrupalı liderlerle görüşerek yeni bir işbirliği döneminin yakın olduğunu bildiriyor. Savunma Bakanı Rumsfeld, Avrupa Savunma Bakanları ile yapılan bir toplantıda daha güçlü bir transatlantik savunma işbirliğine ihtiyaç olduğuna dikkat çekiyor. Başkan Bush, Avrupa gezisinde, Birleşik Devletler-Avrupa İttifakının bölünemez olduğunu, ayrılıkların "geçmişte kaldığını" ve yeni bir ortak güvenlik eylemi döneminin zorunlu olduğunu belirtiyor. Bush yönetiminin kullandığı dil ve üslûp kesinlikle değişmiştir: Artık "Yaşlı Avrupa" hakkında asılsız hakaretler, tehditler ve tek taraflı askerî eylem açıklamaları yoktur. Yalnızca Kagan, Kristol ve Frum gibi Siyonist yeni muhafazakârlar Avrupa'nın İran'la müzakerelerine öfkelenmeye devam ediyor ve "Trans-Atlantik ilişkinin sonu" açıklamaları yapıyor (*Financial Times* – 31 Ocak, 2005). *New York Times* ve önde gelen köşe ya-

zarları ile tv haber yorumcuları diplomasiye ve uzlaşma politikalarına doğru "yeni bir yönelim"den, militarizm yerine diplomasinin yeniden ortaya çıkışından ve tek taraflılık yerine çok taraflılıktan söz ediyorlar.

Üslûpta değişiklik olmakla birlikte, Bush yönetiminin özü, yani militarist savaş politikaları aynı kalmış hatta daha da sertleşmiştir.

Bu durum ilk olarak ve en iyi şekilde yönetimdeki kilit mevkilere yapılan yeni atamalarda ve ofiste tutulan üst düzey memurlarda gözlemlenebilir. Ortadoğu savaşı ve Özel Güçler operasyonlarının güçlü bir destekçisi olan Condeleeza Rice, Birleşik Devletler dış politikası sorumlusu ve Dışişleri bakanlığınının unvanlı başkanı olarak atanmıştır. Rumsfeld, Wolfowitz ve Feith, Pentagon'un bir, iki ve üç numaralı isimleri olarak yerinde kalmıştır. Onlar Afgan ve Irak savaşlarının mimarları ve İran ve Suriye'ye yönelik yeni savaşların planlayıcıları ve güçlü destekçileridir. Dahası, Washington'daki üst düzey görevlilerle kapsamlı bağlantıları olan Birleşik Devletler gazetecisi Seymour Hersh' göre "Douglas Feith önderliğindeki Savunma Bakanlığı görevlileri İran'daki potansiyel (sic) nükleer ve kimyasal silahları ve misil hedeflerini geliştirmek ve mükemmelleştirmek için İsrailli planlamacılar ve danışmanlarla çalışmaktadır" (*New Yorker*, 24-31 Ocak, 2005). Feith ve Wolfowitz gibi İsrail'in koşulsuz destekçisi olan Elliot Abrams, Ulusal Güvenlik Danışman muavinliğine atanmıştır ve Ortadoğu için kıdemli danışman olarak görevini sürdürmektedir. İstihbarat teşkilatını genişletme ve kapsamlı hale getirme sürecinde üst düzey güç mevkilerine yapılan yeni atamalar arasında Ulusal İstihbarat Bürosu başkanlığına getirilen John Negroponte de vardır. Negroponte, Honduras'taki ölüm mangalarının, ücretli terör ordularının ve Nikaragua'daki "kontra"ların örgütleyicisidir. İşgal altındaki Irak'ta büyükelçilik görevi sırasında Felluce'de binlerce Iraklı'nın katledilmesini ve işkence ve infaz odalarının idaresini büyük ölçüde denetlemiştir.

Abrams'ın 1980'lerde Rios Mont yönetiminde yüz binlerce Guatemalalı'nın ve psikopat Roberto D'Aubuisson yönetiminde 70,000'den fazla Salvadorlu'nun katledilmesini savunduğu dönemden itibaren Negroponte'nin onunla yakın ilişkileri vardır. Yeni CIA başkanı Porter Goss, Kübalı sürgünler tarafından devrimci Küba'ya yönelik yürütülen gizli terör operasyonlarını destekleyen ve kışkırtan Miami CIA bölge sorumlusu olarak ün yapmıştır. İç Güvenlik Başkanı Michael Chertoff binlerce değilse bile yüzlerce masum Arap ve Güney Asyalı müslüman göçmenin, sırf geldikleri ülke veya dinleri dolayısıyla keyfî şekilde tutuklanmalarından sorumlu (en az Abrams ve Feith kadar) fanatik bir Siyonisttir. Bu insanlar ihzar emri kanunları ve tüm anayasal haklar hiçe sayılarak aylarca "terörizm şüphelileri" olarak tutuklu kalmışlardır. Chertoff, kendisinin göçmenlere uyguladığı ve şimdi tüm Amerikalılara karşı genişleyebilen totaliter uygulamaları "yasallaştıran" meşhur Patriot kanununun yazarıdır. Marc Grossman, Latin Amerika işleri için Devlet müsteşarı olarak kıdemli mevkini korur. Grossman, Venezuela'da Başkan Chavez'e karşı vahşi Birleşik Devletler muhalefetinin ön safların yer almıştır ve hâlâ da öyledir. Uluslararası hukuku aşağılayan, terörizmi ve Iraklı mahkûmlara işkence edilmesini onaylayan, Cenevre Mutabakatı'nın geçerliliğini ve işe yararlığını reddeden Alberto Gonzales, kendisine 'ulusal güvenlik' için 'tehdit' addettiği herkesi keyfî olarak tutuklama ve haklarında soruşturma açma yetkisi verilerek Birleşik Devletler Başsavcılığı'na yükseltilmiştir. Bu atamalar ve yükseltmeler Demokratik Parti'de ancak birkaç sözlü muhalafete yol açmıştır. Eleştirel yorumların çoğu da yeni atama ve yükseltmelerin kriminal ve kanlı davranışlarından çok "meslekî yeterliliklerine" odaklanır.

İlericiler ve muhalifler, bu yeni liderlerin Birleşik Devletler dış politikasını idare edecek "etik duruşa" sahip olmadıklarını ve Başkan Bush'un çok kötü hatalar yaptığını öne sürerler. Bu eleştiriler Bush'un atamalarındaki politik temelle yüzleşmeyi başara-

maz. Irak'ta devam eden bir savaş, İran ve Suriye'yi içeren bir dizi Ortadoğu Savaşı, çoklu savaş harcamaları konusunda artan hoşnutsuzluk karşısında daha fazla iç kontrol ve baskı, Ariel Sharon'un işgal altındaki Batı Şeria'da Yahudi kontrolünü ve Ortadoğu'da gücünü sağlamlaştırması ve genişletmesine sorgusuz destek politikaları için bu atama ve yükseltmeler mükemmel seçimlerdir.

Bush'un Avrupa'ya "önerileri" hakkındaki saçma medya haberlerinin aksine, Bush ve yeni atamaları askerî ve gizli polis sistemi üzerindeki hükümlerini sıkılaştırdılar ve yeni savaşlara girişmek için daha fazla güce ve korkunç bütçelere sahipler. Bush yönetimini "charm offensive" olarak gösteren olgulara dayalı tüm kanıtlar, eski ve yeni savaşlara destek vermeleri için Avrupa liderlerini bölme ve ele geçirme amacı taşıyan kasıtlı ve provokatif aldatmacalardır. Irak'la birlikte Birleşik Devletler Avrupa'ya doğru hareket etmedi. Savaş bütçesini ve savaşan birliklerini artırdı ve Avrupa'dan Birleşik Devletler İşgalini desteklemesi için Irak sömürge ordusunu hazırlayacak eğitim subayları ve para talebinde bulundu. Birleşik Devletler Avrupalı ortakları ile çok taraflı bir politikadan söz ediyor fakat "ortaklarının" İran'la müzakerelere katılmasını reddediyor. Bu arada kendi Savunma Bakanlığı'ndaki Siyonistler ise İsrail'le birlikte İran'ın tek veya çift yanlı olarak muazzam şekilde bombalanmasının planlarını yapıyor. Goss, Grossman ve Rice askerî tehditleri artırıp, Kolombiya'yı vekil saldırgan olarak silahlandırırken ve yeni istikrarsızlık çabaları ve infaz senaryoları hazırlarken, Avrupa Küba ve Venezuela ile ilişkilerini geliştirdi. Avrupa Çin'le, askerî ihracatı da kapsayan ticaret ve yatırım ilişkilerini artırmayı önerirken, Goss, Çin'i Asya'daki Birleşik Devletler üstünlüğüne yönelik bir tehdit olarak tanımlıyor ve askerî kuşatma politikasını savunuyor. Rice ve Rumsfeld Japonya ile yeni bir askerî güvenlik anlaşması yaparken belli ki yalnızca Kuzey Kore'yi değil, Çinliler'in de açıkça fark ettiği üzere Çin'i de hedeflemiştir.

Görüldüğü üzere eski ve yeni Bush rejimlerinde çok az öz vardır ve bu iki rejimin birbirinden hiç bir farkı yoktur. Eğer Avrupa Bush yönetimiyle 'yakınlaşırsa' bunun nedeni Avrupalıların diplomatik politikalarından geri adım atıp Birleşik Devletler militarizmini benimsemeleri olacaktır. Şimdiye kadar, retorik, diplomatik söylemin dışında Avrupalı liderler yalnızca Bush yönetimi ile aralarındaki gerçek farkları küçümsemek için çabaladılar, onlardan vazgeçmek için değil. Avrupa, Irak askerlerini ve polis görevlilerini eğitmek için muhtemelen bir miktar finansman ve birkaç danışman sağlamayı kabul edecek, ancak bu göstermelik bir rakamdır ve henüz bir yıl önce belirlenen rakamın %10'undan daha azdır. Birleşik Devletler'in Ukrayna, Polonya, Macaristan ve Bulgaristan gibi Avrupalı bağımlı ülkelerinin Irak'taki küçük askerî destek kuvvetlerini azaltırken; Birleşik Devletler savaş harcamalarıyla iflasa ve kazanılamaz bir sömürgeci savaş üzerinde yarışılamazlığa sürüklenmesinden yarar sağlayabilecekken Batı Avrupalı güçlerin kaynakları üstlenmesi pek olası görünmemektedir.

Benzer şekilde, Birleşik Devletler'in Venezüella, Çin ve Rusya'ya yönelik saldırganlığı, askerî savunmada daha fazla çabaya, ticaretin dağılmasına ve Birleşik Devletler dolarını zayıflatıp ve emperyalist savaşların finansal mimarisinin dengesini bozan parasal kararlar alınmasına yol açar.

Birleşik Devletler aynı tek taraflı askerî politikaları sürdürme niyetindeyse neden "Avrupa'yla iletişim sağlamıştır"? Eğer amaç Ortadoğu'da kartları oynamaya devam etmek ve Sharon'un Gazze yerleşimcilerini Filistin, Batı Şeria'ya yeniden yerleştirmesine koşulsuz olarak destek olmaksa neden Avrupa'ya yönelik diplomatik geziler yapılıyor ve uzlaşımcı bir üslûp benimseniyor? Bu konuda pek çok hipotez var:

"Diplomatik saldırı", Birleşik Devletler halkını etkilemeyi ve İngiltere'nin Tony Blair'ı ve İtalya'nın Berlusconi'si gibi savunmasız Avrupalı müttefiklerin desteğini sağlamayı amaçlayan bir

halkla ilişkiler kampanyasıdır. Washington, "diplomasiye bir şans verdiklerini" fakat Avrupalılar'ın bu "sert gücün" (askerî saldırı) "yumuşak gücün" (diplomasi) zorunlu eşlikçisi olduğunu kavrayamadığını iddia ederek askerî gündemini sırasıyla takip edebilir.

Bu tam da Ortadoğu'daki durumdur. Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde Avrupa gezilerinde bulunmayan güçlü Siyonist politika üreticileri ve ideologlar, müzakereler "başarısız" olduğunda (Birleşik Devletler ve İsrail askerî çıkarları anlamında), Avrupalılar'ın İran ve Suriye'ye karşı eyleme (askerî olarak) geçemeyeceğini çoktan "tahmin etmişlerdir".

İkinci hipoteze göre, Irak'taki uzamış savaş ve artan bütçe açığı ve giderler, Birleşik Devletler'i diplomatik hareketler yoluyla, Irak sömürge ordusu ve devlet mekanizmasını inşa etmekte Avrupa'dan finansal yardım istemeye zorlamıştır. Avrupa'ya sunulan öneriler, kurulacak yeni-sömürge devlette Avrupa'yı "ortak" yapmaya yönelmiştir. Kurulacak bu devlette Birleşik Devletler tüm kontrolü elind bulundururken, Iraklılar savaşın bedelini ödeyecek ve asker temin edecektir.

Üçüncü hipoteze göre, Avrupalılar "sağa yönelmektedir". Bu çizgide, Washington Irak'ta yapılan sömürgeci seçimlerle, Sharon'un Gazze'den Batı Şeria'ya yönlendirdiği yeniden yerleştirmeler (sözde "çekilme") ve Avrupa uzlaşmalarına karşı sahte bir "açıklık"la Avrupa'yı Bush'un "demokrasi ve özgürlük" için sınırsız haçlı seferine katılmaya ikna edebileceğini düşünüyor olabilir.

Washington'ın Avrupa ile herhangi bir temel sorun üzerinde herhangi bir uzun süreli anlaşma sağlayacağı oldukça şüphelidir. Sebep oldukça basittir: Birleşik Devletler dış politikasını idare eden yeni atanmış ve yükseltilmiş sivil militaristler, dünya gücü olmaya giden askerî rotayla büyülenmişlerdir. Biyografileri, yakın tarihli bildirileri ve eylemleri, her türlü açık müzakere, uzlaşma veya diplomatik karara kapalı olduklarını gösteren ikna

edici kanıtlardır. Avrupa liderleri ticaret yoluyla kendi farklı küresel güç yollarını izlemek, diplomasi ve seçici zorlama ile Çin'le askerî olarak karşılaşmak, Venezuela'ya müdahale etmek, Ortadoğu'daki İsrail muhaliflerini yok etmek ve Rusya'yı kışkırtmak gibi irrasyonel isteklerle hareket eden sivil militaristler tarafından idare edilen bir rejime boyun eğmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaktır.

Ölüm mangalarının örgütleyicilerinin, terörist planlamacıların ve küresel militaristlerin sessiz diplomasiye uygun olmadıkları oldukça açıktır. Onlar gerçek demokratların kanını döken emperyalist savaşlara girişirken, demokrasiyle ilgili histerik saldırılar yapmaya daha uygundur.

Irak Direniş Hareketini Destekleyin!

Felluce, Bağdat, Ramadi, Nasıriye. Bütün bir halk sömürgeci işgal ordusuna, onun paralı askerlerine, bağımlılarına ve işbirlikçilerine karşı durmak için ayaklandı. Önce, büyük barışçı protestolarda Birleşik Devletler, İngiliz, İspanyol ve Polonya kuvvetleri tarafından katledildiler: Tanklar ve makineli tüfeklere karşı çıplak eller. Başlangıçta azınlık olan silahlı direniş kuşkusuz şu anda milyonlar tarafından desteklenen en popüler güçtür. Her Iraklı'dan korkan sömürgeci ordular, vahşice kalabalıklara ateş edip geri çekiliyor, şehirleri kuşatıyor, kalabalık işçi sınıfı bölgelerine misiller ateşliyor, helikopterler evlere, fabrikalara, camilere taramalı tüfekle mermiler yağdırıyor... Sömürgeci askerlere göre düşman her yerde. Ama bu kez haklılar. Direniş direniyor, her bina, her ev, her taş silah sesleriyle çınlıyor, direniş her yerde. Her ev isabet alıyor, direniş savaşmaya devam ediyor. İnsanlar yaralı askerlere yardım edip, yaralarını yıkıyor. Kavrulmuş boğazlarının susuzluğunu dindirmek,otomatik silahların sıcaklığından yanan ellerini serinletmek için onlara su veriyor.

Peki Batının paralı askerleri nerede? Günlük 1000 dolara kiralanmış uçaksavarlı silahları, giysileri, karanlık gözlükleri, çalımları ve küstahlıkları kayboldu. Onlar da eski ölüm ortaklarının yanarak kavrulmuş vücutlarını gördüler.

Yüzlerce Iraklı öldürüldü, binlercesi yaralandı, çok daha fazlası da ölecek ama her cenazeden sonra on binlercesi daha, barışçı ve apolitik olanlar da, "bekle ve gör" diyenler de silahlara sarılmış olacaklar.

Burjuva basını 'bu bir iç savaştır' diye bağırıyor. Bu iyimser bir düşünce. Şiiler ve Sünniler bunun içinde birlikte. Silahlanmış erkek ve kız kardeşler (evet kadın sokak savaşçıları). her biri tanklara karşı koyan arkadaşlarını koruyor. Ve direniş kazanıyor. "Oranlara" aldırmayın, her bir sömürgeci askere karşılık beş veya on Iraklı. Irak direnişi politik olarak kazandı: Seçilen hiç bir görevlinin geleceği yok. Onlar Birleşik Devletler ordusu kaldığı sürece var olacak, ama Birleşik Devletler çekildiğinde yer altı sığınaklarının çatılarından atlayacaklar.

Askerî olarak Birleşik Devletler ve onun paralı askerleri, ölüm ve yaralanmalarla her gün binlerce kayba uğruyor: Washington'da Irak'ın yok edilişinin mimarı sivil militaristler paniğe kapılıyor. Rumsfeld, Wolfowitz ve başkan adayı Kerry "Daha fazla asker gönderin!" diyor. Bush Teksas'taki çiftliğinden direniş lideri Mukteda Sadr'ın bir "katil" olduğunu ilan ediyor. Ateşten, kargaşadan, katliamlardan uzakta, televizyonu yüzü parçalanmış çocuğu göstermiyor.

Bush bir kez daha ölüm tarlalarından uzakta: Vietnam ve şimdi de Irak. Şimdi askerliğinin ertelenmesini isteyebilir. O artık 2003 Mayıs ayı sonunda tek taraflı olarak savaşın bittiğini ilan eden sözde Başkan. binlerce Birleşik Devletler askeri kaybedilmişken, Irak direnişi Bush'un "getirin onları" sözleriyle meydan okuyuşuna karşılık vermek için ayaklanan Irak direnişi, sokakları sömürgeci ordunun elinden aldı ve ardından şehirleri fethetti. Katıksız cesaretleri ve kesin kararlılıklarıyla topraklarına sım-

sıkı sarılıyorlar.

Fazla doldurulmuş Sharon lahanası sessizliğini sürdürürken, "Araplar" direniyor. Bir zamanlar Sharon'un geveze ajanları olan Wolfowitz, Feith, Abrams ve onların yamakları tuhaf bir sessizlik içinde. Israil'in Ortadoğu'daki tartışılmaz egemenlik iddiasını "savunmak" amacıyla Birleşik Devletleri, binlerce askerinin öleceği ve sakatlanacağı bir savaşa sokmak için uydurma veriler hazırlayanlara karşı kitlesel bir tepki olmasından mı endişe ediyorlar?

2004 baharının başlarında, kesin bir tarih vermek gerekirse Nisan'da, Yeni Dünya Düzeni'nin yöneticilerinin tek taraflı, tartışılmaz, yeni bir sömürge imparatorluk kurma hayalleri suya düştü. Sharon-Wolfowitz-Blair-Chaney "Büyük Ortadoğu Ortak Refah çemberi"nin sonu geldi. Irak direnişi Rumsfeld ve Wolfowitz'in Suriye, İran, Küba ve Kuzey Kore'ye karşı bir dizi savaş açma rüyasını, Felluce ve Sadr şehri Bağdat'ın dört yanında kanlı sokak savaşlarının yaşandığı bir kâbusa dönüştürdü.

Kahramanlık, yiğitlik, ilham, kitlesel direniş. Irak halkı kendi kaynaklarına, kendi dayanışmasına, kendi tarihine dayandığı sürece, özgür olacak ya da ölümüne savaşırken her bir sömürge askeri de beraberinde götürecektir.

"Patria o Muerte" (*Vatan ya da Ölüm*) sözü Irak'ta özel ve belirli bir anlam kazanıyor: Bu Irak'ta bir liderin, bir öncünün halkı harekete geçirip, onlara ilham vermek için kullandığı bir slogan değil: Bütün bir halkın bizzat yaşadığı şey. *Vatan ya da Ölüm* sözü yalnızca çocuk yaştaki sokak savaşçılarının değil, sokak satıcılarının ve kara çarşaflı dulların ağızlarından da dökülüyor. "Irak Nisan Günleri" tüm Üçüncü Dünya ve diğer emperyalist adaylar için bir ders: Kitlesel silahlı direniş politik veya askerî olarak yenilgiye uğratılamaz. Irak direnişinin kahramanlığı, korkak Arap liderleriyle tam bir zıtlık içinde: Ürdün ve Suudi kralları, boşboğaz, çürümüş "hayat boyu başkan" Mübarek, İranlı Ayetullah işbirlikçileri. Hiçbiri Irak ulusal bağımsızlık mücade-

lesine yardım etmek için parmağını bile oynatmadı. Başarılı Irak direnişinin dolgun butlarının altında bir ateş yakacağından korkuyorlar.

BİRLEŞİK DEVLETLER SOLCU ENTELEKTÜELLERİ

Peki ya Batılı entelektüeller? Bir yıl önce direniş başladığından beri tek bir Birleşik Devletler entelektüeli, onlarca ilerici, muhalif düşünürden bir teki ("Benim adıma değil") anti-sömürgeci direnişle dayanışma içinde olduğunu ilan etmeye cesaret edemedi. Duyduğuma göre "Arap köktendincileri, teröristleri, anti–semitikleri ve benzerlerini desteklemek..." konusunda "problemleri" varmış. "Komünistler idareyi aldığı..." için veya daha sonra Cezayir'deki 'kolonistler'in "Cezayir'de olmaya hakkı olduğu için" (Albert Camus) Nazilere karşı silahlı halk direnişine karşı çıkan Fransız entelektüellerini hatırlatıyor. C. Wright Mills, "*Listen Yankee*" (Dinle Yankee) adlı kitabında 1960'ların başında Küba Devrimi'nin desteklenmesine karşı çıkan Birleşik Devletler 'ilericilerine' meydan okudu. Mills "bu kan revan içinde gerçek bir halk devrimi" dedi. "Fark yaratabilirsiniz, problemin ya da çözümün parçası olabilirsiniz."

Batılı entelektüeller bir problemdir. Onlar (onların çocukları veya torunları) askerlere emir vermiyor, Iraklı çocukları öldürmek için tetikleri çekmiyor. Ellerinin üzerinde oturuyorlar. "Ama", savaş yanlısı olan ve hatta kuşkusuz Birleşmiş Milletler koruması altında olan kalabalık bölgelere misil yağdırmak için 40,000 asker daha gönderilmesini isteyen başkan adayı Kerry'i desteklemek için kapışırken bir yandan da "savaşa karşıyız" diyorlar.

Peki Irak halkının ellerinde silahlarla Birleşik Devletler askerî ölüm canavarına direnmek için ayaklandığı bugünlerde Batılı entelektüeller nerede? İki taraf var: Sömürgeci işgal ordusuna karşı savaşan bir ulus ve Birleşik Devletler emperyalizmi. Ciddi ve önemli politik entelektüeller bir seçim yapmak zorunda: Ta-

raf olmayı reddetmek suç ortaklığıyla eş değerde. İmparatorluktaki entelektüellerin hallerinden memnun olması Irak'ta olmayan bir lüks. Binden fazla Iraklı entelektüel ve profesör işgal sırasında öldürüldü. Meseleler anlaşılmaz veya karmaşık değil. Bir taraf özgür seçimler, özgür bir basın ve kendi kaderini belirleme hakkı isterken diğer taraf, yani sömürgeci görevliler, gazeteleri yasaklamak, kukla yöneticileri iş başına getirmek ve kendilerine karşı çıkanları öldürmek istiyor.

Birleşik Devletler solcu entelektüellerinin tutukluğu, Irak direnişine destek verdiklerini ifade edememeleri kolonyal ülkelerdeki tüm "solcu" entelektüellerin başına bela olan bir hastalık.

Problemden de (sömürgeci savaş), onun çözümünden de (ulusal bağımsızlık) korkuyorlar. Sonuçta, keyfini sürdükleri rahatlıklar ve özgürlükler, üniversitenin takdirleri ve sömürgeci anavatanlarında aldıkları övgüler devrimci bağımsızlık hareketlerine açıkça destek vermelerinin zihinsel bedellerinden daha ağır basıyor. Savaşa ve "köktendincilere", "teröristlere", özgürlükleri için savaşan "herkese" karşı uydurma "ahlâkî denkliklere" başvuruyor ve kendi kendilerine Batı Demokratik Değerleri'nin savunuculuğuna soyunanlarla yeterince ilgilenmiyorlar. Emperyalist ülkelerdeki ilerici entelektüeller arasında bağımsızlık hareketlerine destek veren olmamasını anlamak güç değil, çünkü onlar da maddi ve zihinsel olarak sömürgeleştirilmiş durumdalar.

Irak'taki binlerce sıradan insan bu bilgili entelektüellere dayanışma hakkında bir ders veriyor: 4 Nisan 2004'te, binlerce insan düşman tankları ve helikopter ateşlerinin ortasında, bağımsızlığın beşiği olarak hatırlanacak kuşatma altındaki Felluce şehrinde güç durumda kalmış insanlara yiyecek ve ilaç taşıyarak Bağdat'tan Felluce'ye yürüdü. Entelektüellerimiz bununla ilgilenecek mi? En azından Irak direnişine destek için en azından "Benim adıma değil" ifadesini yayabilecekler mi?

Bu arada Irak'taki kitlesel halk direnişi el ele verip, besili ve fazlasıyla silahlanmış işgal ordularına kafa tutuyor. Komşuları-

nın, arkadaşlarının veya yoldaşlarının Sünni, laik, Şii, Baasçı veya komünist olup olmadığını sormuyorlar; bir cami, okul veya ev bombalandığında veya makineli tüfekle tarandığında kenarda durmuyorlar. İşgalcileri, petrol hırsızlarını, katilleri er ya da geç kovmak için mücadeleye, ulusal bağımsızlık hareketine katılmaya söz verdiler. Birleşik Devletler ilerici entelektüellerinin uzak durmayı tercih ettiği ve bir kez daha Batılı entelektüellerin Üçüncü Dünya Özgürleşmesi'ne ne kadar ilgisiz olduğunu gösteren bu tarihî mücadeleye herhangi bir maddî katkı bulunmaktan çok kendilerini ortaya koyarak katkıda bulunmaları ne kadar acı.

"Azgın Köpekler" Lübnan'ı Yakıp Yıkıyor

"*İsrail azgın bir köpek gibi olmalı: rahatsız edilemeyecek kadar tehlikeli*".(General Moshe Dayan, İsrail eski Savunma Bakanı)

"*Ordu şefi Dan Halutz, hava kuvvetlerine Hayfa'da ateşlenen her rokete karşılık Beyrut'un Dahaya bölgesindeki 10 çok katlı binanın yok edilmesi emrini verdi.*" (İsrail Ordu Radyosu, 24 Temmuz 2006)

"*Bence burada ahlâkî eşitlik tuzağına düşmememiz çok önemli. Hizbullah'ın yaptığı İsrail askerlerini kaçırarak İsrailli sivillere roketler ve havan topları yağdırmaktı. İsrail'in buna karşılık yaptığı ise kendini savunmaktı.*" (Birleşmiş Milletler temsilcisi John Bolton)

"*İsrail liderleri savaş suçlarıyla yargılanabilir.*" (Louise Arbour, BM İnsan Hakları Komisyonu Üyesi, Temmuz 2006)

"*Üçüncü Dünya Savaşı çoktan başladı. Bugün Orta Doğu'da izlediğimiz bu savaşın bölümlerinden biri.*" (Daniel Gillerman, İsrail Birleşmiş Milletler temsilcisi, Temmuz 2006)

"*Pek çok Avrupalı'nın gözünde İsrail barışa yönelik en büyük tehdittir.*" (2006 başlarında Avrupa Birliği tarafından yapılan anket)

Bir Yahudi'nin Alman elçilik görevlisini öldürmesine "karşılık" 1939 yılında Yahudi evlerine, dükkanlara ve kişilere yapılan Nazi saldırısı Kristalnacht, Yahudi Devleti'nin Lübnan'da devam eden saldırılarıyla kıyaslandığında bir bahçe eğlencesi sayılır. Nazi "misillemesi" pek çok Yahudi'nin ölümüne ve milyonlarca dolarlık maddi hasara yol açmıştı. İsrail'in katliamları ve verdiği hasarların bedeli bugün 400 Lübanlı sivilin ölümü, binlercesinin sakatlanması, 750.000 (bazılarına göre 900.000) mülteci, yıkılan yüzlerce apartman, binlerce ev, okullar, fabrikalar, su kanalları, su ve kanalizasyon arıtma tesisleri, kiliseler ve camiler, radyo ve televizyon istasyonları, bütün önemli köprüler ve otoyollar, havalimanları ve limanlar. Kısacası ayakta kalan her şey ve güvenlik için saklanan veya kaçan herkes.

İsrail'in geniş çaplı bombardımanın yanı sıra uyguladığı kasıtlı "topyekûn ambargo", aralarında 750.000 mültecinin de bulunduğu 2.5 milyon Lübnanlı için insanlık felaketine yol açtı. *Financial Times*'a göre "İnsanî durum İsrail'in deniz ve hava ambargosu uygulaması ve yolları ve köprüleri hedef alması mültecilere ve geride kalan insanlara yardım ulaştırılmasını engelledi" (*Financial Times* 25 Temmuz, 2006 s. 3) Mülteciler İsrail bombardımanların yapıldığı, su ve yiyecek kıtlığının yaşandığı, elektrik ve telefon hatlarının kesildiği günlerden söz ediyor. Daha da kötüsü üse pek çok mültecinin "İsrail'in kendilerine önce kentleri terk etmelerini söyleyip ardından güvenli bir yere ulaşmaya çalışan bu insanları yolda vurması" ile ilgili anlattıklarıdır. (*Financial Times* ibid)

Birleşik Devletler, Avrupa ve Kanada'daki bütün büyük Yahudi örgütleri İsrail Devleti'ne bağlılık yemini ediyor, bütün kitle iletişim araçları gibi onlar da İsrail'in insanlığa karşı işlediği suçları onaylıyor. Bu örgütler Birleşik Devletler Kongresi'ni, Yasama kolunu ve işçi sendikası konfederasyonlarını etkiliyor veya kontrol ediyorlar. "Misillemeler" ile ilgili "büyük" İsrail yalanı medyada ve resmî çevrelerde o kadar çok tekrarlandı ki, artık kabul

edilmiş bir gerçek olarak algılanıyor. "Uzak geçmişe", 12 Temmuz 2006'ya dönersek, Hizbullah'ın Lübnan sınırında hiç bir sivil önemi bulunmayan bir İsrail Ordu karargâh hedefine saldırdığını keşfedeceğiz. Bu yerel askerî olayın hemen ardından Başbakan Olmert Beyrut'un ve tüm Lübnan'daki sivil hedeflerin ağır şekilde bombalanması emrini verdi. İsrail'in tüm Lübnan'da sivilleri ve sivil altyapıyı hedef alan geniş çaplı bombardımanlarının ardından Hizbullah 14 Temmuz 2006'da İsrail şehirlerini bombalayıp, İsrail'e "savaş ilan ederek" karşılık verdi. 14 Temmuz'da Yahudi Lobi propagandası ve güç mekanizması Beyaz Saray'ın binbir zahmetle yerine oturttuğu Lübnan bağımlı rejimini dikkate aldığı için Bush'u eleştirerek harekete geçti (*Forward* 14 Temmuz, 2006).

Hakaret Karşıtları Derneği'nun ulusal yöneticisi Abraham Foxman, Tel Aviv'den kendine hakim olmasını istediği ve Lübnan Başbakanı Siniora'yı düşürmediği için Bush'a sert bir dille saldırdı. Büyük Amerikan Yahudi Örgütleri Konferansı 52 grubunu harekete geçirdi. Bush hemen sözlerini geri aldı ve Lübnanlı bağımlılarını unuttu. İsrail ve "52 grup" hava kuvvetleri bile olmayan savunmasız bir ülkeye atmak üzere beş ton daha bomba sağlaması için Birleşik Devletler'e baskı yaptı. Yahudi Lobisi'nin önde gelen ideologları, İsrail Büyük elçisi Gillerman'ın Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatmak umuduyla "Hizbullah'ın arkasındaki el" olarak niteledikleri İran ve Suriye'yi bombalaması için Birleşik Devletler'e baskı yapıyordu. Büyük Yahudi örgütlerinin İsrail'in etnik temizlik uygulamasına verdikleri destek "barış zamanlarında" çalışan İsrail barış örgütleri ve Amos Oz gibi ilericilere kadar uzanır. Amos Oz ise İsrail barış örgütlerini, İsrail'in "savunması" adına Beyrut'ta katliamlar yapan kasapların arkasındaki mevkilerle yakın ilişkiler kurmaya çağıran bir isimdir.

Washington beş ton daha bomba ve "nokta hedef misilleri"ni derhal tedarik ederken, İsrail liderlerinin sivillerin evlerine, apartmanlarına ve altyapıya yönelik saldırılarının önceden plan-

landığı konusunda hiç şüphe yoktur. (*BBC* News, 23 Temmuz, 2006) Nokta hedefli misiller İsrail'in askerî stratejisinde önemli bir rol oynadığından, otoyollardaki mülteci karavanlarının ve ambulansların, hastanelerin, camilerin, Beyrut'un Müslüman ve Hristiyan kesimlerinin ve diğer şehirlerin bombalanması bu stratejinin ayrılmaz bir parçasıdır.

Profesör Juan Cole, kıdemli İsrail ordu görevlileri tarafından Washington beyin takımlarına, diplomatlara ve gazetecilere yapılan ve yapılacak işgalin ana hatlarını anlatan sunumları kanıt olarak göstererek, oldukça ikna edici bir şekilde Lübnan savaşının en azından bir yıl önceden planlandığını öne sürer. (HYPERLINK "http://www.juancole.com/"\t"_blank" µwww.juancole.com. 23 Temmuz, 2006). Neredeyse hiç Hizbullah militanı bulunmayan Lübnan'ın kuzey ve orta kesimlerindeki geniş bölgeleri de kapsayacak şekilde tüm Lübnan'a yönelik topyekûn ve sürekli saldırı düşünüldüğünde İsrail'in rehin alınmış iki askeri kurtarma bahanesi gülünçtür.

Hâlâ Israil'in Lübnanlılar'ı vahşice bombalaması ve öldürmesinin yakın tarihteki koşullarını görmezden gelmemiz bekleniyor. Yahudi Lobisi Hizbullah'ı silahsızlandırması ve yok etmesi için Beyaz Saray'a ve Kongre'ye yıllarca baskı yaptı. Bu amacı gerçekleştirebilmek için Suriyeliler'i dışarı atıp Lübnan'daki güç ilişkilerini değiştirmek gerekiyordu. Bu da önde gelen Lübnanlı politikacılardan birinin (Hariri) öldürülmesi ve ardından bu cinayetin Suriye istihbaratına mal edilmesiyle başarıyla gerçekleştirildi. Üstelik cinayetin Suriye istihbaratı tarafından işlendiğine dair herhangi bir kanıt yoktu ve sonradan geri alınan yalan tanıklık olayla ilgili tek kanıttı. Suriye'nin ayrılmasının ardından, İsrail gizli servisi Mossad'ın emrindeki Lübnanlı bir suikastçı Suriye karşıtı Lübnan polisi tarafından yakalandı ve Lübanlı sivilin hedeflendiği ve İsrail tarafından planlanan çok sayıda bombalı saldırı yaptığını itiraf etti.

Suriye'nin Lübnan'dan çıkışıyla, Washington Hizbullah'ın si-

lahsızlandırılmasını talep ederken, İsrail'den herhangi bir askerî veya bölgesel (İsrail tarafından işgal edilen Lübnan Şiba çiftliğinin geri verilmesi gibi) taviz veya 10 yıldan bu yana İsrail hapishanelerinde çürüyen Lübnanlı veya Hizbullah mahkûmlarının iadesini istemedi. Böylece tek taraflı bir Birleşmiş Milletler çözümünü sağlanmış oldu. İsrail'in aşikâr nedenlerle riayet ettiği tek çözüm olan Birleşmiş Milletler çözümü, İsrail'in Lübnan'ı bombalarıyla onu bir Akdeniz cumhuriyetinden çok Afganistan'ı andıran perişan bir hale sokmasını haklı gösterecek kılıfın bir kısmını sağladı. İsrail'in stratejisi şeffaftı: Washington kanalıyla Birleşmiş Milletler'in ve Lobi baskısıyla Bush yönetiminin desteğini sağlayarak Hizbullah'ı dış dünyadan tecrit etmeye çalışıyordu. Ayrıca Lübnan'da Birleşik Devletler ve Birleşmiş Milletler'in Beyrut'taki bağımlıları lehine müdahale edeceği Hizbullah ve Lübnan hükümeti arasında bir iç çatışmayı kışkırtmayı hedefliyordu.

Her iki hesabında da yanılan İsrail, Washington'la istişare hâlinde esir alınan askerler ve Hizbullah'a saldırma bahanesiyle Lübnan'a yönelik ölümcül bir cephe saldırısı başlatmaya karar verdi. Washington İsrail'in askerî saldırısının anti-emperyalist Hizbullah'ı yok etmenin yanı sıra pek çok fırsat yaratacağını düşünüyordu. Bunlardan biri Suriye ve İran'ın Lübnan adına güç kullanması hâlinde onlara saldırmak için bir gerekçe yaratmaktı. İkinci olarak Washington İsrail işgalini, Birleşik Devletler'in Irak'taki soykırımvari işgali karşısında dehşete düşmüş dünya kamuoyunun ilgisini başka yöne çekmek için bir araç olarak görüyordu. Üçüncü olarak, Birleşik Devletler vatandaşlarının çoğu Irak'taki işgale giderek daha fazla karşı çıkarken, Birleşik Devletler'in Irak işgalinin medya tarafından desteklemesi için Bush Yönetimi Lobi'nin medya üzerindeki güçlü etkisini sürdürmesini istiyordu. Son olarak, İsrail'e beş tonluk bombalar gibi kitle imha silahları sağlayan Cumhuriyetçiler ve Demokratlar kampanyaları için milyoner ve milyarder Yahudi politik destekçilerinden parasal destek sağlamak peşindeydi.

İsrail içinse saldırı Lübnan'ın tamamını harap ederek, ülkeyi ekonomik bir çorak araziye dönüştürmek ve böylece güney Lübnan'daki sivillere etnik temizlik uygulamaktı. Bu yolla ülkeyi istenirse her türlü Hizbullah sempatizanı, eylemcisi, sosyal işçiler, tıp görevlileri ve savaşçıların bombalanabileceği bir "serbest ateş" bölgesi ilan edebileceklerdi. Strateji "balığı (Hizbullah) yakalamak için havuzu boşaltmaktı (güney Lübnan ve kuzey Beyrut yani belki de nüfusun % 40'ını barındıran bölge)". (Hizbullah 1.1 milyon Lübnanlı'dan oluşan bir tabana sahip kitlesel politik ve sosyal bir harekettir). Bu süreçte, İsrail Lübnan'da bağımlı bir rejim yaratmayı ve Hibullah'ın demokratik olarak işbaşına gelen Hamas hükümetine verdiği maddi ve manevi desteği kesmeyi hedefliyor.

Olaylar sırasında İsrail ve Birleşik Devletler'in varsayımları gerçekleşmedi. İsrail'in kitlesel terör bombardımanları Birleşik Devletler yanlısı Beyrut rejimini göz ardı etti ve Hizbullah yanlısı Lübnanlı çoğunluğa yöneldi. Lübnan hükümetinin yokluğunda kurbanları hastanelere yetiştiren, yiyecek temin eden, tahliye konvoyları oluşturan ve kime bağlı olduklarına bakmaksızın tüm Lübnanlılar'ı bir nebze olsun rahatlatan Hizbullah oldu. Washington'un İsrail'e Lübnanlı sivillere ve sivil altyapıya saygılı olmaları konusundaki uyarıları başlangıçtan itibaren küstahça görmezden gelindi, çünkü İsrailliler Birleşik Devletler'deki Yahudi Lobisi'nin Washington'un kitlesel katliama suç ortağı olmasını ve kendi bağımlı rejimini yıkmasını sağlayacağından emindi. Beyaz Saray'ın Lübnan'da henüz kurulmuş muhafazakâr bir rejimi korumak veya İsrail'in topyekûn savaşını desteklemek gibi bir seçim yapması gerektiğinde kimi destekleyeceği hiçbir zaman sorgulanmamıştı: Elbette Lobi ve Tel Aviv desteklenecekti.

Eğer Birleşik Devletler İsrail'in "isabetli müdahalesi" ile ilgili yanlış hesaplar yaptıysa, Yahudi devleti de bombardımanlarıyla Hizbullah'ı teslim olmaya zorlama kapasitesini fazla abartmıştır.

İsrail rejimi Kuzey Lübnan'ın dağlık bölgelerinde maliyeti son derece yüksek bir arazi savaşı başlatmak için ilerledi. İsrail uçakları ve helikopterleri tarafından öldürülen masum, silahsız Lübnanlı ailelerden başka, ilk defa olarak İsrail giderek artan geniş çaplı kayıplar verdi. Hizbullah'ın saldırarak iki İsrail askerini rehin alması, Gazze'de kuşatılmış halde, İsrail işgalinin çekiç hamleleri ve günlük cinayetlerle ızdırap çeken Filistinliler'e insanî yardım götürme amacını taşıyordu. Ne Suriye'nin ne de İran'ın Hizbullah'ın İsrail'in Filistinliler'e uyguladığı baskıları durdurma kararında hiçbir etkisi yoktur. Pek çok İranlı uzmana göre "İran dış politikasında pragmatik bir yaklaşım benimsemiştir ve İsrail'le ciddi bir çatışmaya girmek istemez" (*Financial Times* 18 Temmuz, 2006 s 3). Bir başka uzmana göre, "İran'ın nükleer diplomaside kritik bir zamanda Lübnan'da bir kriz beklemiyordu" (*FT* ibid). Bir Hizbullah uzmanı "İran'ın Hizbullah'a İsrailli askerleri rehin alması emrini vermiş olmasının akıl almazlığına" dikkat çekti. "Hizbullah liderleri başka yerden emir alacak tipte liderler değildir" (*FT* ibid). Üstelik, İsrail bazıları on yıldan daha süredir olmak üzere, çok sayıda Lübnanlı politik mahkûmu elinde tutuyordu ve Hizbullah hâlâ İsrail işgali altında olan Lübnan bölgesini kurtarmanın yanı sıra bir mahkûm değişimi de sağlamak istiyordu.

İsrail Lübnan'a saldırıp Hizbullah'a odaklanarak Filistin hükümetini daha da izole etmeyi ve "gönüllü" bir göçe mecbur kalmaları için Filistinlileri bombalama politikasını devam ettirmeyi istiyordu. İsrail Lübnan bombardımanının ilk iki haftasında çok sayıda sivil, çocuk ve direniş savaşçısının ölümüne veya sakatlanmasına yol açan Gazze ve Batı Şeria'daki katliamlarını ve bombardımanlarını sürdürdü. İsrail ölü sayısını (yaklaşık 500), tahribatı (2 milyar olduğu tahmin ediliyor) artırıp, Lübnan'daki en az 750.000 sivilin göç etmeye mecbur ederek İsrail-sever medyanın ilgisini onlarca Filistinli'nin öldürülmesi ve yaralanmasından başka yöne çekmeyi başardı. Medya İsrail'in Lüb-

nan'da yürüttüğü soykırımı korkunç bir şekilde örtbas ediyor: televizyon medyası -CBS, NBC, ABC, CNN- Ulusal Halk Radyosu ve saygın basın yalnızca Hizbullah'ın yer altı sığınaklarını tahrip eden 'ok hedefli misilleri' hakkındaki İsrail propagandasını tekrar etmekle kalmadı, medya ayrıca binlerce Lübnanlı sivilin ölümüne ve yaralanmasına; elektrik veya su olmadan, 5 ton bombaya maruz kalmış, 'sığınak' arayan ama çok katlı apartmanlarda kalan bir milyon evsiz insana karşılık bir avuç İsrailli'nin ölümü ve yaralanmasına odaklandı. Birleşmiş Milletler'den Jan Egeland'e göre "Lübnanlı kayıplardan en az üçte biri çocuklardan oluşuyor". Onda birinden azı Hizbullah savaşçıları. Kitlesel sivil bombalamalarıyla karşılaşan Birleşik Devletler Dışişleri Bakanı Rice, bu durumdan tıpkı İkinci Dünya Savaşı sırasında Londra'nın bombalanmasını haklı gösteren Üçüncü İmparatorluk'taki selefleri gibi, yeni bir düzenin "doğum sancıları" olarak söz etti.

24 Temmuz 2006'da Büyük Amerikan Yahudi Örgütleri Başkanları'nın yayın organı *Daily Alert*, İsrail'in kanlı işgalinin savunucuları tarafından yazılan makaleleri tekrar tekrar yayımladı. En az 750.000 mültecinin kaçışını, apartmanların tahrip edilmesini eleştiren tek bir satır, 100'ün üzerinde çocuğun öldürülmesinden söz edilen tek bir yazı yayımlanmadı. Başkan Bush'un ateşkese karşı çıkan sözler sarf ediyor, aşırı sağcı "Önce İsrailci" büyükelçi Bolton'un (Birleşik Devletler'in Birleşmiş Milletler temsilcisi) İsrail terör bombalamalarını savunuyordu. Bolton, İsrail'e düşerek bazı ölümlere sebep olan fakat altyapıyı etkilemeyen birkaç roketin Lübnan'ın tahrip edilmesinden daha önemli olduğu görüşündeydi.

Washington Post, Los Angeles Times, Wall Street Journal ve *New Republic*'teki Op-Ed makaleler İsrail'in katliamını savunuyor. *Washington Post, Wall Street Journal* ve *Miami Herald*'taki baş yazılar Lobi çizgisini yakından izliyor. Tüm büyük Yahudi ve İsrail yanlısı propaganda mekanizmasının İsrail cinayeti için koşul-

suz destek mesajları, Lübnan'ın ıstıraplarının reddedilmesi ve yapılan keyfî tahribat İsrail'in "azgın köpekleri"nin (Moshe Dayan) kahramanca savunması olarak gösterilmesi Birleşik Devletler medyasını kaplamıştı. İsrail mezalimi karşısında dehşete düşen kötüsü saldırıya uğrayan ve kurbanlar için üzülen Amerikalılar'ın sesleri umursanmaz veya daha da kötüsü bu insanlar saldırıya uğrar ve alay edilirler (Başkan'ın basın sekreteri Tony Snow deneyimli Beyaz Saray muhabiri Lübnan asıllı seksenlik Helen Thomas'ı "Hizbullah'ın sesi" olarak nitelemiştir)

Lobi bir yana, Yahudi ilericiler tarafından bile İsrail'e hakkında olumsuz görüşlerini beyan etmesi yasaklanan Birleşik Devletler barış hareketi can çekişmektedir. İsrail'in denizaşırı politik "volan kayışları" kitle iletişim araçlarını yönetirken, bir kez daha İsrail'in cinayetleri yanına kâr kalıyor. Birleşik Devletler Kongre'si Lobi'nin emirleri önünde diz çöküyor. Tüm Beyaz Saray çalışanları İsrail Dışişleri Bakanlığı için haber taşıyor:

> *"Daha fazla bombalama için iki haftaya mı ihtiyacınız var? Endişe etmeyin, zaman limiti olmayacak... Evet efendim, Avrupa Birliği, Birleşmiş Milletler ve Dünya kamuoyunu yönlendirip, onlara 'ateşkes' olmayacağını söyleyeceğiz!"*

> *"İki İsrail mâhkûmuna karşılık bütün bir ülkeyi yok etmek... İsrail'in kendisini savunma hakkı olduğuna inanıyoruz."*

Birleşik Devletler'in Kongre'de, kitle iletişim araçlarında ve hatta sözde "barış hareketlerinde" hiç bir iç müzakere yapılmadan Gazze'deki etnik temizliğe ve şimdi de Lübnan'ın harap edilmesine boyun eğmesi ve suç ortaklığı etmesi, İsrail'in Birleşik Devletler üzerindeki boğucu hâkimiyetini ve temel demokratik özgürlüklerimize sürekli olarak verdiği korkunç hasarı

açıkça gösteriyor. Totaliter teröre ve Birleşik Devletler'in suç ortaklığına karşı çıkmak ortak insanca bir tepki olmalıdır. Oysa bugün Lobi'nin nüfuz alanında alternatif medya kanalıyla yalnızca birkaç on bin insana ulaşabilecek böyle hareket cesaret gerektiren bir eylemdir.

İsrail Lobisi tarafından tekrar edilen ve Lübnanlı liderlereBirleşik Devletler Dışişleri Bakanı Condoleeza Rice tarafından tekrar dile getirilen İsrail'in "ateşkes" fikri, öncelikle 5 ton yeni Amerikan bombasıyla İsrail'in Lübnan üzerindeki kapsamlı bombardımanlarını sürdürmesine izin verir ve dolayısıyla Lübnan Başbakanı'nın bir an önce ateşkes yapılması konusundaki ricalarını reddetmiş olur (*FT* 25 Temmuz, 2006). İsrail ülkeyi tamamen harap edince, Washington Lübnan ordusuyla birlikte Güney Lübnan'ı işgal edecek (İsrail'in seçeceği) bir "uluslararası güç" önerecek (Bölge şu anda tahrip olmuş silahsız Birleşmiş Milletler barış gözlemcilerinden arta kalanların kontrolü altındadır). Daha sonra "Uluslararası gücün" Hizbullah savaşçılarının ve onların Güney'deki yarım milyon destekçisinin silahsızlandıracağı ve baskı yoluyla bölgeden çıkaracağı farz edilmektedir. O zaman İsrail bir ateşkes çağrısını dikkate alabilir. Görünen o ki, İsrail'in azgın köpek hastalığı bulaşıcı ve Beyaz Saray'da kalan son bir kaç gri hücreyi de etkilemiş bulunuyor. *New York Times*'a göre önerilen "uluslararası güç" için herhangi bir taahhüt yoktur: "Birleşik Devletler askerlerinin katılmasını istemiyor, NATO konunun fazla gergin olduğunu söylüyor, İngiltere askerlerinin fazla sorumlu olduğunu düşünüyor ve Almanya ancak Hizbullah'ın kabul etmesi durumunda katılmaya istekli." (*NY Times* 24 Temmuz, 2006). İkinci olarak, İsrail'in düşmanın yararlanmasını önlemek amacıyla tüm ülkeyi harap etme politikası ve Hizbullah'ın sert direnişi nedeniyle ve muhafazakâr Lübnanlı liderler bile yabancı işgalini reddederken İsrail'in şartlarını yerine getirmek için ancak birkaç Lübnan askeri eline silah alacaktır. Üçüncüsü ve en önemlisi Hizbullah örgütlenme, maneviyat ve

askerî kapasite açısından İsrail'in daha önce hiç karşılaşmadığı ölçüde uzun ve halk tarafından desteklenen bir gerilla direnişine hazırlıklıdır ve böyle bir mücadeleyi sürdürecek güce sahiptir. *Jane's Defense Weekly*'den analizci Nicholas Blandford'a göre "Hizbullah çok iyi silahlanmış, iyi motive olmuş 1990'ların deneyimli savaşçılarından oluşmaktadır." Düşman ilerlediğinde geri çekilme ve geri çekildiğinde ilerleme şeklindeki eski Mao Tsetung gerilla stratejisini kullanmaktadırlar.

Bir başka Hizbullah uzmanına göre: "Birbirinden bağımsız küçük hücreler şeklinde çalışırlar. Bir hücre diğerinin ne yaptığını bilmez... Bu merkezsiz yapı grubun askerî gücünün bir parçasıdır" (Saad-Ghoreyeb, *El Cezire*'de aktarılmış 25 Temmuz, 2006). 7.500 kişilik büyük bir rakamdan oluşan Hizbullah'ın askerî gücü daha önce Vietnamlılar'ın yaptığı gibi Güney Lübnan'da yeraltı tünelleri hazırlamaktadır ve son derece gelişmiş bir silah deposu inşa etmişlerdir. Çok fazla bilgi sızdıran ve son derece merkezî bir komuta sistemiyle 'daimi savaşlar' yürüten daha önceki Arap ordularının aksine, Hizbullah hızlı hareket eden ve İsrailli muhbirlere karşı etkili önlemler alan küçük, merkezi olmayan gruplar hâlinde çalışır. Hizbullah dağlarda ve savaş alanlarında bir gerilla savaşı yürütmek için ülkenin tümüyle işgal edilmesini beklemektedir. Hizbullah Genel Sekreteri Hassan Nasrallah'a göre "İsrailliler geldiğinde, tankları, subayları ve askerleri için büyük bedeller ödemeliler." (*El Cezire*, 25 Temmuz 2006). İsrail'in "yedi günlük bir savaş" kazanmayacağı ortadadır. *Janes Defense Weekly* muhabiri Alon Ben-David, ilk on günde bile Lübnan'ın kuzeyine doğru saldırılarda İsrail ordusunun "önemli kayıplar" verdiğini yazmıştır.

Birleşik Devletler Yahudi Lobisi'nin gücü ve uluslararası üyelerinin etki alanı sayesinde, Birleşik Devletler hükümeti Roma'da 26 Temmuz 2006 tarihinde Lübnan ve Gazze'deki soykırım politikalarına devam etmeleri için, Büyük Yahudi Örgütleri Başkanları'nın sözcüsü tarafından selamlanan bir oyla dizginleri İs-

rail'in 'çılgın köpeklerine' vermek üzere dünya güçleri toplantısı yapılmasını sağladı. (*Daily Alert* 27 Temmuz, 2006)

Lobi'nin soykırıma özel önem veren kesimden gelen muhalefeti bastırma çabalarına bakılırsa, İsrail'in 4 Birleşmiş Milletler barış görevlisini kamplarını doğrudan hedefleyerek kasıtlı olarak öldürmesinin (başlarından vurularak) ve İsrail misillemesi ve tank kovan saldırısından önce, saldırı sırasında ve sonrasında kızgın uluslararası barış görevlilerinden bir düzineden fazla çileden çıkmış telefon almalarının üzerinden 24 saat geçmeden Roma oylaması yapıldı (*BBC News* 25 Temmuz, 2006). Birleşik Devletler dalkavuğu Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kofi Annan bile İsrail'in yanlışlık iddialarını kabul edemedi. Annan'ın, İsrailliler'in silahsız Birleşmiş Milletler gözlemcilerine açık bir şekilde göze çarpan ileri karakollarında kasıtlı olarak saldırdığı şeklindeki açıklaması, İsrail'de ve Birleşik Devletler'deki Önce İsrailciler arasındaki öfke nöbetlerini kışkırttı. Tabi Yahudi Lobisi'nin, İsrail'in Birleşmiş Milletler barış gücü görevlilerini öldürmesine destek verdiğini ve İsrail'in Birleşik Devletler Büyükelçisi Dan Ayalon'un Genel Sekreter Annam'ın "asılsız" suçlamaları için "özür dilemesi" isteğini yayımladığını söylemeye gerek yok. (*Daily Alert* 26 Temmuz, 2006)

Bu arada, ultra Siyonist *Washington Post* tarafından idare edilen saygın basın, Lübnan'daki İsrail soykırımının savunucularına özel köşeler ve haber sütunları sağlamaya devam ediyordu. David Rivkin, Jr. ve Lee A. Casey, Lübnan'ın korkunç şekilde bombalanmasının (ve aynı mantıkla Gazze'nin de) İsrail'in "hakları arasında olduğunu" iddia ederek, Goebbel'i* bile utandıracak en anlaşılmaz sözde-yasal argümanları öne sürdüler (*Washington Post* 25 Temmuz, 2006). Her iki yazarın da, kariyerlerine Reagan Adalet Bakanlığı'nda Orta Amerika Ölüm tarlalarını sterilize ede-

*Nazi Almanyası'nda propaganda bakanı.

rek başladıklarından söz etmeye bile gerek yok.

İsrail'in suçları ve ona "Roma toplantısı" ile sağlanan dokunulmazlık, Birleşmiş Milletler Beyannamesi'nde "İnsanlık Suçları" başlığında yasaklanan bütün korkunç suçları işlemesi için bir tür serbestlik olarak görülüyor. 25 Temmuz 2006 tarihli İngiliz *Guardian* şu haberi verdi: "Ambulans sirenleri açıktı ve sedyedeki adamın bacağını koparan ilk İsrail misili düştüğünde tepedeki mavi ışık parlıyordu ve bir başka ışık da Kızılhaç bayrağını aydınlatıyordu. Adam ateş ve dumanın altında bağırarak yatarken, hastalar ve ambulans çalışanları güvenlik için karanlıkta çimlerin üzerinde sürünerek hızla ilerledi. Sonra bir başka misil ikinci ambulansı vurdu"

Tüm dünyanın ilgisi Lübnan'daki soykırıma yöneldiğinden, İsrail askerî makinesi Filistinli çocukları ve sivilleri katletmeye devam etti... *Reuters*'in 26 Temmuz 2006 tarihinde verdiği habere göre, aralarında 4 yaşından küçük 3 çocuğun da bulunduğu yarısından fazlası sivil 19 Filistinli öldürüldü ve 60 kişi de yaralandı. İsrail Devletinin bir ay devam eden saldırısındaki Filistinli ölü ve yaralıların sayısı bini aştı.

İsrailli resmî savaş karşıtlarının ve destekçilerinin çoğu savaş partisine katıldı. İsrail'in günlük *Maariv* gazetesinde yayımlanan bir ankete göre halkın % 82'si devam eden saldırıyı destekliyor ve % 95'I de İsrail'in eylemlerinin makul bir mazerete dayandığını düşünüyor (*BBC News* 27 Temmuz, 2006). İsrail sadece Yahudi vatandaşlarıyla sınırlı bir demokrasi sayıldığından, rahatlıkla söyleyebiliriz ki İsrail Yahudileri'nin ezici bir çoğunluğu İsrail'in insanlığa karşı işlediği suçların gönüllü suç ortaklarıdır. (Acaba Goldhagen Nazi etnik temizliğine destekleyen Almanlar'ın % 95 oranında bir fikir birliğine rastlamış mıydı?) Benzer şekilde, Birleşik Devletler ve Avrupa'daki Siyonist örgütlerin büyük bir çoğunluğu ve onların eylemcileri Birleşik Devletler'in İsrail soykırımını desteklemesini sağlamak için son derece aktif biçimde çalışıyorlar. Pek çok Birleşik Devletler vatandaşının gizli

dehşeti ve muhalif sesleri, Yahudi Lobisi'nin medya tekeli üzerindeki egemenliği tarafından bastırılıyor. Irak'ın Lobi destekli işgali sanki İsrail'in Ortadoğu'daki işgalleri için İran ve Suriye ile yapılacak esas savaşları kışkırtma amacı taşıyan bir deneme sürüşüydü.Bu, *Daily Standard*'dan William Kristol gibi en yeni-muhafazakâr Yahudi ideologlar tarafından aktif olarak desteklenen bir olasılık.

Irak'taki ABD Savaş Suçlarını Örtbas Etmek

Felluce'deki vahşi saldırı hakkında Birleşik Devletler "haber" açıklamalarını seyrederken, William Shirer'ın *Berlin Günlüğü*'nü okuyorum. Kitap bir gazetecinin 1930'lardaki Nazi politik propagandalarıyla ilgili kayıtlarından oluşuyor.

Birleşik Devletler kitle iletişim araçlarının "açıklamaları", üslûp, içerik ve özellikle dil bakımından ürkütücü derecede 70 yıl önceki Nazi seleflerini tekrarlıyor. Tesadüf mü? Elbette! Her iki durumda da ülkeleri işgal eden, şehirleri yerle bir eden ve sivilleri katleden emperyalist ordularımız var, adı ister SS ister deniz kuvvetleri olsun. Ve görünüşte özel, pratikte ise devlet uzantısı olan kitle iletişim araçları, işgalci "storm troopers"ı savunan ve yücelten en korkunç yalanları yayıyor.

Nazi Almanyası'nda da, bugün Birleşik Devletler'de de medya bize işgal ordularının ülkeyi ihalkın günlük hayatlını sürdürmesine engel olan "yabancı savaşçılardan" ve "silahlı teröristlerden" "kurtardığı"nı söyledi. Ama biz biliyoruz ki 1000 mahkumdan yalnızca dördü yabancılardan oluşuyor (üç İranlı ve bir

Arap); Irak hastaneleri kayıpların %10'undan azını yabancı savaşçıların oluşturduğunu bildiriyor. Bir başka deyişle, savaşanların çoğu % 90'ı savaştıkları şehirlerde doğmuş, yetişmiş ve aileler kurmuş Iraklılar.

Nazi medyası gibi, Birleşik Devletler'in önemli radyo ve televizyon şebekeleri de yalnızca "askeri kayıplar" olarak niteledikleri haberleri veriyorlar. Savaş başladığından beri öldürülen sivillerden ve Felluce'deki saldırı başladığından beri öldürülen ve yaralanan binlerce kadın ve çocuktan söz eden haberlere yer verilmiyor.

Nazi Almanyası'nda olduğu gibi, Birleşik Devletler kitle iletişim araçları Birleşik Devletler ordusunun "yabancı teröristler" tarafından gerçekleştirilen kanlı cinayetler, kafası kesilenler ve kaçırmalarla ilgili doğrulanmayan haberlerini yayınlıyor. Nazi/Birleşik Devletler medyasının ölüm tarlalarına verdiği koşulsuz destek en iyi şekilde yoğun nüfuslu şehir bölgelerinde yapılan kitlesel bombardımanlarla ilgili yaptıkları haberlerde görülebilir. Birleşik Devletler yayın organı NBC, Felluce'ye atılan 500 poundluk bombaları "şehirdeki isyancı tünel şebekesini" hedeflemek şeklinde tanımlamıştır. Evler, marketler, dükkânlar, o tünellerin üzerindeki anneler ve çocuklar "pembe bir sisin" içinde eriyip gittiler, onların varlığı hiç bir zaman önemli haberciler ve yayıncılar tarafından tanınmadı.

Irak'ın Kürt olmayan nüfusunun nerdeyse tamamı Birleşik Devletler ordusuna ve onun kukla rejimine karşıdır. Ne var ki, medya ülke ulus genelindeki vatansever özgürlük hareketinin önemsiz göstererek, ülkelerini emperyalist işgalcilere karşı savunan vatanseverlerden 'isyancılar' olarak söz eder. En gerçeküstü örtmece sürekli olarak yapılan "koalisyon güçleri"nden söz edilmesidir. Burada "koalisyon güçleri" ile kast edilen Birleşik Devletler emperyalist işgalcileri, paralı askerler ve onların yönettiği ve kontrol ettiği alt düzey parti yetkilileridir.

Evlerin, hastanelerin ve dinî binaların yüzlerce uçak ve

helikopter silahlarıyla korkunç bir biçimde bombalanması medya tarafından "özgür seçimler için şehirde güvenlik sağlanması" olarak betimleniyor.

"Şehri isyancılardan kurtarmak", Felluce şehrinde yaşayan her bir Iraklı'nın arkadaşlarının, komşularının ve akrabalarının sistematik olarak öldürülmesi anlamına gelir. "İsyancıları kuşatmak", şehirdeki 200,000 sivilin su, elektrik ve medikal yardımın kesilmesi ve on binlerce insanı tifo salgını tehditiyle karşı karşıya bırakmak demektir. "Şehirde güvenliği sağlamak", şehri tamamen terk edilmiş zehirli bir moloz yığınına çevirmek anlamına gelir.

Neden Washington ve kitle iletişim araçları büyük, sistematik yalanlara ve örtmecelere başvuruyor? Temelde Irak'taki kitlesel katliamlar için ülke içi desteği sağlamlaştırmak için. Kitle iletişim araçları, Birleşik Devletler silahlı kuvvetleri cezalandırılmayacağından emin bir şekilde şehirleri yok etmeye devam edebilsin diy, totaliter yöntemler için meşru açıklamalar yapmak üzere bir dizi yalan uyduruyor. Almanya'da Goebbels tarafından mükemmelleştirilen ve Birleşik Devletler'de uygulanan teknik yalanların ve örtmecelerin kabul edilen "gerçekler" haline gelinceye kadar tekrar edilmesi ve gündelik dile sokulmasıdır. Medya ortak dili etkili bir biçimde rutinleştirerek dinleyicileri de buna dahil eder. Generallerin, katliamları (barış sağlama) idare eden komutanların ve sivilleri öldüren askerlerin taktikle ilgili kaygıları karşı konamaz otoriteler tarafından itaatkâr gazetecilere ve ünlü haber sunucularına açıklanmıştır (ve dolayısıyla onları dinleyen ve izleyen milyonlar tarafından tüketilmiştir). Kitlesel katliamların failleri ve Birleşik Devletler halkının gündemi arasındaki amaç birliği "haber bültenleri" aracılığıyla oluşturulmuştur: Askerler Iraklı aileleri yok eden ve Felluce'yi harabeye çeviren tankların ve zırhlı araçların üstüne eşlerinin ve sevgililerinin "isimlerini yazıyorlar". Irak'tan dönen askerlerle "röportajlar" yapılıyor ve onlara "teröristleri temizlemek için"

birliklerine yeniden dönmek isteyip istemedikleri soruluyor.

Birleşik Devletler muharebe güçlerinin hepsi sivilleri öldürmekten zevk almıyor. Tıbbi araştırmalar geri dönen her beş askerden birinin sivillerin kitlesel katliamlarına iştirak etmekten veya bunu izlemekten kaynaklanan şiddetli travmalar yaşadığını bildirmektedir. Geri döndükten bir süre sonra yakınlarda intihar eden bir askerin ailesi, oğullarının sürekli Irak sokaklarında silahsız bir çocuğu öldürüşünden söz ettiğini ve kendisini "katil" olarak nitelediğini belirtmiştir. Bu göze çarpan istisnalar dışında medyanın kitlesel propagandaları Birleşik Devletler asker ve sivillerinin "vicdanını" hafifleten pek çok teknik uyguluyor.

Bu tekniklerden biri işgal gücünün suçlarını kurbanlara yükleyerek "rolleri tersine çevirmek"tir: Şehirlerin yıkımına ve cinayetlere sebep olan askerler değil, 'teröristleri koruyan' ve 'üzerlerine vahşice bomba yağdırılmasına neden olan' Iraklı ailelerdir.

İkinci teknik, yalnızca "terörist bombaları" nedeniyle verilen Birleşik Devletler kayıplarını haber yapmak ve Birleşik Devletler bombaları ve ağır silahlarıyla öldürülen binlerce Iraklı sivilin sözünü bile etmemektir. Nazi ve Birleşik Devletler propagandaları kendi elit kuvvetlerinin "teröristleri" veya "isyancıları" öldürmekteki "kahramanlığını" ve "başarısını" yüceltir (SS ve Deniz Kuvvetleri). Ölen her sivil "şüpheli bir terörist sempatizanı" olarak kabul edilir.

Birleşik Devletler ve Alman orduları her sivil binanın "teröristler" için bir "depo" veya "saklanma yeri" olduğunu ilan etmiş ve dolayısıyla Cenevre savaş kurallarının tümünü hiçe sayar. Bütün toplulukların, yerleşim birimlerinin ve şehirlerin kolektif olarak 'aranan teröristleri' korumaktan suçlu ilan edildiği Birleşik Devletler'in ve Naziler'in "topyekûn savaş" uygulamaları elbette İsrail hükümetinin standart askerî çalışma usulüdür.

Birleşik Devletler, hapse atılan Iraklı "şüphelilerin" (14 ve 60

yaş arasındaki tüm erkekler) acımasızca ve sıradışı yollarla cezalandırılmasını kamuoyuna duyurur: Time ve Newsweek'de yalın ayak, gözleri, el ve ayakları bağlanmış genç adamların evlerinden alınıp kamyonlara doldurularak sorgulanmak üzere "işletme merkezlerine" götürülüşünü gösteren fotoğraflar yayınlanır. Birleşik Devletler halkının birçoğuna göre bu resimler başarı hikâyesinin bir parçasıdır, çünkü onlara bu insanların Birleşik Devletler'deki evlerini havaya uçuracak "teröristler" olduğu söylenmiştir.

Medyanın kitlesel propagandaları Başkan George Bush'a oy veren çoğunluğa binlerce Irak vatandaşının öldürülmesinin onların çıkarına olduğuna inanmaları gerektiğini öğretmiştir: "Bizim çocuklar", "oradakileri" öldürdüğü sürece rahatça uyuyabilirler. Herşeyin ötesinde medya propagandası Irak ulusal bilincini reddetmek için elinden gelen her şeyi yapmıştır. Her gün dinî bağlılıklara, etnik kimliklere, eski politik etiketlere, "kabile" ve aile klanlarına pek çok şekilde çeşitli göndermeler yapılıyor. Amaç Irak'ı bölerek fethetmek ve dünyaya tek tutarlı, istikrarlı gücün Birleşik Devletler kolonyal rejimi olduğu "kaotik" bir Irak sunmaktır. Vahşi kolonyal saldırıların ve politik yaftalamanın amacı Irak ulusu fikrini yok etmek ve onun yerine Washington'a bağlı alt düzey görevliler tarafından idare edilen bir dizi minik oluşum koymaktır.

Pazar sabahı: 14 Ekim. Bugün Felluce saldırıya uğradı, yerle bir edildi ve ele geçirildi. Yaralı mahkûmlar camilerde vuruldu. New York'ta büyük alışveriş merkezleri alışveriş edenlerle dolup taşıyor.

Pazar öğleden sonra: Deniz Kuvvetleri gıda, su ve ilacın Felluce'ye girişini durdurdu. Birleşik Devletler'de milyonlarca erkek televizyonlarının önünde oturmuş futbol seyrediyor. Shirer Naziler Belçika'yı işgal ederek yağmalarken ve Rotterdam'ı bombalarken Berlin'de kafelerin tıklım tıklım olduğu, senfoninin konser verdiğini ve güneşli pazar öğleden sonraları insanların

parkta köpeklerini gezdirdiğini bildirdi.

Evet, Shirer'ın Avrupa'nın fethedilmesini savunan Nazi propagandasını anlatımıyla, Birleşik Devletler medyasının Irak işgalini ve İsrail'in Filistinliler'i katletmesini savunması arasında farklar var. Biri Führer ve Babavatan adına, diğeri Tanrı ve Demokrasi adına yapıldı. Bunu Felluce'nin yıkıntıları arasında köpekler tarafından kemirilen şişmiş cesetlere söyleyin.

Teksas Tel Aviv'e Karşı: Ortadoğu'da ABD Politikası

ABD iktidar bloğu içerisinde ekonomik imparatorluk kurma eğilimindekilerle Sivil Militarist/Siyonist Muhafazakâr (Zioncon) eğilim arasındaki çatışma giderek şiddetleniyor.

Ekonomik bir imparatorluk kurma taraftarları kendilerini politik olarak güçlü bir örgütte, eski güçlü Dışişleri Bakanı tarafından idare edilen (ve resmi olarak Irak Çalışma Grubu olarak bilinen) Baker Komisyonu'nda ifade ediyorlar. Ekonomik imparatorluk kurma eğilimi kongrede iki partiye de eşit mesafede bulunanların önderliğinin, geleneksel askeri elitin, Teksas merkezli petrol ve gaz şirketlerinin oluşturduğu güçlü koalisyonunun, Wall Street'teki mali şirketlerin bir bölümünün ve potansiyel olarak da kamuoyunun büyük çoğunluğunun desteğini almış bulunuyor. Bu eğilimin karşısında ise, Pentagon'daki, Dışişleri Bakanlığı'ndaki ve Beyaz Saray'daki sivil militaristler (Rumsfelt, Chaney, Rice, Bolton ve Bush), Kongre'deki Demokratlar'ın ve Cumhuriyetçiler'in giderek erimekte olan çoğunlukları, Amerika-İsrail Siyasi İlişkiler Komitesi (AIPAC) tarafından yönlendiri-

len önde gelen Yahudi örgütlerini başkanları, yaygın medyada etkili konumlara sahip aparatçikler ve sayısız politik taban örgütü (politik eylem komiteleri) yer alıyor.

Ortadaki mesele, ABD politikaları için temel bir öneme sahiptir. Üstelik yalnızca, bugün için tarafların kendilerini ifade ettikleri bir zemin olan Ortadoğu politikaları için değil, ABD politikalarının bir bütün olarak formüle edilişleri ve en az bunun kadar önemli olarak da ABD'nin kendi küresel imparatorluğunu nasıl genişleteceği ve savunacağı konularında da bu mesele temel bir meseledir.

Krizler ve Olanaklar: Karşıtlık Zemini

Elitler arasındaki bu çatışmayı şekillendirip yoğunlaştıran çeşitli etmenler söz konusu. Bu etmenlerin başında, yüksek bir maliyeti olan kazanılamaz durumdaki Irak savaşı geliyor. İsrail'in düşmanlarının yenilgiye uğratılması ve Ortadoğu'daki hâkimiyetinin pekiştirilmesi hedefine dönük Siyonist Muhafazakâr- Sivil Militarist (SMSM) kolonyel istila ve askeri işgal politikaları, ABD'nin kendi küresel hâkimiyetini sürdürme çabalarını da zayıflatıyor. Sonu gelmez gerilla savaşında askeri kaynakların, asker gücünün, yedeklerin ve lojistik destek sistemlerinin tüketilmekte oluşu, Washington'un diğer stratejik çatışma bölgelerine yıldırıcı ve zorlayıcı askeri müdahalelerde bulunabilme kapasitesini zayıflatıyor. Irak'ta yaşanan askeri kayıplar, imparatorluk inşasını destekleyebilmek için günümüzde ya da gelecekte yapılması muhtemel başka denizaşırı askeri operasyonlar için kamuoyu desteğini de geriletiyor. ABD'nin büyük işgal ordusu karşısında sürüp gitmekte olan askeri ve siyasi direniş de, emperyal diplomasi için yaşamsal bir önem taşıyan caydırıcılık faktörünü zayıflatıyor. Kısacası, Irak Savaşı, imparatorluk inşasının, imparatorluğun savunulmasının ve onun ekonomik ve siyasal desteğinin önündeki temel engellerden biri ve Baker Komisyonu'nun şekillenmesini sağlayan temel bir motivasyon kaynağı haline geldi.

İkinci olarak, SMSM'nin İsrail'in Ortadoğu'daki üstünlüğünü güvence altına almaya dönük politikaları ABD'nin en büyük petrol ve finans kurumlarının bir kısmını da büyük ölçüde zarara uğratıyor. Önde gelen finansal basın organlarında "Körfez'e akan tonlarca para, yatırım şirketlerinin iştahını kabartıyor", "Dubai, Körfez'in nakit akışı ihtiyacını finanse etmeyi planlıyor", "Küresel sigortacılar, Suudi Arabistan'da zengin bir maden görüyor" (*Financial Times*, 19 Ekim 2006) türünde başlıklar yer alırken Beyaz Saray ve Pentagon, Suriye ve İran ile, büyük oranda istikrarsızlık yaratan yeni askeri karşıtlıklar yaratarak kârlı yatırımlarda, iş anlaşmalarında ve gelir getirecek başka işlerde oluşabilecek milyarlarca dolarlık bir potansiyeli heba ediyor. Bir bütün olarak Siyonist-muhafazakâr politik aygıt, ABD'nin büyük petrol, yatırım bankacılığı ve sigortacılık şirketleri ile ABD'nin küresel ekonomik elitinin diğer anahtar sektörlerinin potansiyel kazançlarını riske atan kongresel ve yönetimsel askeri etkinlikleri sürekli olarak gündeme getiren temel güç durumundadır. Buradaki temel paradoks, Ortadoğu'daki refah ve kazanç havuzundan nasiplenmek isteyen zengin yatırım bankerlerinin, aynı zamanda AIPAC-Siyonist-Muhafazakâr savaş kışkırtıcılarını da finanse ediyor oluşudur. Bu durum, çapraz basınçlara, çift taraflı ittifaklara, feodal bağlılıklara ve dolar işaretlerine dair şüpheleri güçlendiriyor.

ABD'nin küresel çıkarlarının savunusu açısından bakıldığında, askeri açıdan Irak'a böylesine büyük ölçekli bir biçimde ve böylesine uzun vadeli olarak bağlanmış olmak yalnızca verimsiz olmakla kalmıyor, aynı zamanda siyasal bir krizin de yaratıcısı haline geliyor. Politik elit arasında varolan ve emperyalizm ile demokrasinin birlikte yürütülebilceğini vaaz eden konsensüs, savaşın sürdürülebilmesi adına parçalanma tehlikesiyle karşı karşıya geliyor. SMSM iktidar bloğu, varolan anayasal sistem ile otoriteryan savaş iktidarının çeşitli varyanslarını artan bir biçimde gündeme getirerek varolan siyasal sistemin meşruiyetini adım

adım ortadan kaldırıyorlar.

Baker Komisyonu ise, buna karşılık olarak, imparatorluk inşasında hâkim güç olarak piyasanın askeriyeye üstünlüğünü yeniden ortaya koymaya, dolayısıyla da ABD'nin Ortadoğu'daki çıkarlarının şekillenmesinde ABD'nin petrol şirketlerinin ve mali sermayesinin ekonomik çıkarlarının İsrail'in bölgedeki askeri hâkimiyetine göre taşıdığı önceliğe vurgu yapmaya yöneliyor.

Dış politikanın güçlü ekonomik çıkarların dolayımsız bir yansıması olduğunu düşünen ekonomik deterministler için ABD hükümetinin askeri devlet yapısının bir türlü üstesinden gelemeyişinin her zaman için kaynaklar açısından zengin serbest piyasacı Müslüman Arap ülkelerinde milyarlarca dolarlık anlaşmalar peşinde koşan ABD'nin en güçlü enerji şirketleri lehine ABD hazinesinin sağılması anlamına geliyor oluşu, esas itibarıyla, anlaşılmaz bir gizemdir. Anlaşılmazdır, zira bu düşünceyi savunan 'ekonomik deterministler' ya bilinçli bir körlük içindedirler ya da Siyonist Muhafazakâr-Sivil Militaristlerin politik iktidarının ABD'nin küresel ekonomik çıkarlarını hükümsüz kılmaya dönük yönelimini kasıtlı olarak görmezden gelmektedirler. Olayların mevcut akışını devam ettirmek bir yanıyla imparatorluğun (gerek ülke içinde gerekse de uluslararası alanda) siyasi krizini derinleştirmekte ve küresel ekonomi içinde büyük ekonomik olanakların kaybedilmesine neden olmaktadır.

İMPARATORLUĞUN MİSİLLEMESİ

ABD'de imparatorluk yanlılarının Irak İşgali sırasında SMSM karşısında görece pasif ya da aciz durumda kalması çeşitli nedenlere bağlanabilir. Bunların başında Bush idaresi eliyle Siyonist Muhafazakâr-Sivil Militaristlerin gerçekleştirdiği sıra dışı bir düzeyde sistematik ve iyi organize olmuş operasyon geliyor. Emperyal genişlemenin en etkili yolunun askeri operasyonlar olduğu inancına yüksek bir motivasyon ve kararlılıkla bağlı olan ve bu misyonla kendini donatmış bulunan sivil militaristler güç-

lerini, misyonları ABD'nin askeri üstünlüğünü İsrail'in Ortadoğu'daki hakimiyetinin genişletilmesi yönünde kullanımı olan ve bunu ABD dış politikasının en önemli önceliği haline getiren Siyonist Muhafazakârlar'la birleştirdi.

Son 25 yıl boyunca süregelen bir çaba sonucunda SMSM Pentagon'da, Dışişleri Bakanlığı'nda ve Beyaz Saray'da tüm kilit politik pozisyonlara sızmayı başardı. Marjinal seslerden (emekli askeri yetkililerden, geleneksel muhafazakârlardan, pasifistlerden ve solculardan) dağınık kimi itirazlar gelse de bu itirazların pek azı, 11 Eylül sonrasında, doğrudan doğruya Siyonist Muhafazakâr iktidar yapılanmasını işaret edebildi. Dahası alternatif bir politik önderlikten yoksun olan ekonomik imparatorluk yanlıları da Sivil Militaristler'in 'terörle savaş' söylemlerini gerekli bir güvenlik stratejisi olarak benimsedi ve Pentagon ile Siyonist Muhafazakârlar'ın Irak'ın işgalinin kısa zamanda kesin bir zaferle sonuçlanacağı ve pek çok fayda sağlayacağı yönündeki iddialarını kabullendi.

İmparatorluğu ekonomik olarak inşa etmekten yana olanlar, finans dünyasında iyi donanımlı, parlak ve yetenekli İsrail-yanlısı meslektaşlarıyla çalışıyorlar ve kendilerinin siyasi ve askeri stratejistlerinin de emperyal politikaları 'önerme ve idare etme' konularında aynı derecede ehil olduğunu düşünüyorlar. Bu ekonomik elitin bir türlü göremediği şey şudur: Siyonist Muhafazakâr siyaset üreticileri kendi siyasal önceliklerini asla bu kesimle paylaşmazlar. Gerçekte Siyonist Muhafazakâr politikalar ABD'nin siyasi ve ekonomik çıkarlarıyla uyum içerisinde istikrarlı bir dost rejim yaratmayı değil, bölgede İsrail'in hâkimiyetini tehdit edebilecek tüm Arap ya da Müslüman ülkelerin fiziksel olarak imhasını hedefler. Irak'ın daha geniş bir İsrail-ABD hâkimiyeti adına imha edilmesi, Irak Cumhuriyeti'nin dağıtılması, acımasız bir ABD sömürge idaresinin ülkeye sokulması ve İsrail'in çıkarlarına uygun, yabancı petrol şirketlerine açık, etnik olarak arındırılmış feodal işbirlikçi rejimlerin kademeli olarak

oluşturulması anlamını taşıyor. Yabancı petrol şirketlerine açıklık, büyük petrol şirketlerinin desteğini güvence altına almak ya da en azından onları İsrail-yanlısı (İsrail merkezli) politikalar karşısında tarafsızlaştırmak için kullanılan bir tatlı vaat anlamına geliyor.

SMSM Irak'ın gerçek anlamda varolabilen bir devlet ve bir ekonomi olmasına son verip bu yapıyı yıkarken ve böylelikle de İsrail'in bu savaştaki hedeflerini gerçekleştirirken, imparatorluğun ekonomik olarak kurulmasından yana olanlar da Siyonist Muhafazakârlar'ın bu savaşa ilişkin tüm siyasal ve ekonomik vaatlerinin berhava olduğu gerçeğiyle yüzleşti. İşgal, halkı sonu gelmez bir gerilla savaşı yürütmeye itti. Irak devlet kurumlarının bütünüyle yok edilmesini hedefleyen Siyonistlerce üretilmiş imha planı (Paul Brenner'in Irak'ta tüm kamu görevlilerinin, yetkililerin ve askeri personelin işine son vermesiyle birlikte) yüz binlerce iyi eğitimli ve silahlı eski askerin, üst düzey idarecinin ve polisin silahlı direnişe katılması sonucunu doğurdu. Amerikan ekonomik çıkarlarının bölgede karşılaştığı istikrarsızlık ve düşmanca tutum büyüdü. Ortadoğu'da ve başka yerlerde ABD'nin Ortadoğu politikalarının SMSM tarafından idare edildiğinin ve Washington'un İsaril adına savaşmak gibi bir önceliğinin olduğunun açıkça görülebilir hale gelmesiyle birlikte ABD, tıpkı ortağı İsrail gibi, bir paryaya, toplumsal yaşamdan dışlanan bir unsura dönüştü.

İmparatorluğu ekonomik yoldan kurmak isteyenlerle SMSM arasındaki bu hatalı birlikteliğin siyasal ve ekonomik bedeli önce ideologların ardından da ekonomik elitin politik önderlerinin sırtına bindi. Sayısız ürkek itiraz içerisinde Siyonist Muhafazakârlar'ı doğrudan hedef alanlar da gözlerden kaçtı. İlk olarak, ulusal çapta alarma geçen geleneksel muhafazakârlar İsrail yanlılarının ABD politikalarını İsrail'in çıkarları yönünde kullanmakta olduğunu ve iktidarı ele geçirdiklerini dillendirdiler. Çok daha zayıf, ancak doğrudan bu noktaya yönelen ve İsrail lobisi-

ni hedef alan başka eleştiriler de internet sayfalarında, bağımsız solcu yazarlar tarafından ifade edildi. Hâlâ kurumlarıyla ilişkisini sürdürmekte olan emekli istahbarat görevlileri ile askeri yetkililer de neo-con olarak bilinen Siyonist Muhafazakârlar'ı savaşa giden süreçte yanlış bilgilendirme ve yönlendirme içine girdikleri gerekçesiyle saldırdı. Kritik önemdeki İsrail operasyonları, Pentagon'un zirvesindeki isimleri (Wolfowitz ve Feith) görevden ayrıldılar. FBI, önde gelen iki AIPAC üyesini, İsrail için casusluk yaptıkları gerekçesiyle tutukladı. ABD kamuoyu, internete ve alternatif medya kaynaklarına müteşekkirdir. Böylelikle şirket medyasındaki yaygın İsrail yanlısı eğilime rağmen, kamuoyunda neredeyse çoğunluk oluşturabilecek kadar yaygınlaşan düşünce, Irak'ın işgalinin ABD'nin değil, İsrail'in çıkarlarına hizmet ettiği biçimindedir. Sivil Militarist kanadın önde gelen isimleri Rumsfeld ve Chaney, yönetimdeki isimler arasında en sevilmeyen politikacılar haline geldiler.

Tüm bu kişisel geri çekilmelere karşılık SMSM aygıtı, etkinliğini sürdürüyor. AIPAC yıllık kongrelerinde, önde gelen senatörlerin, parti üyelerinin ve yöneticilerin çoşkulu kutlamalarını almaya devam ediyor. Kongre hâlâ İsrail'in Lübnan'a saldırısını tereddütsüz destekliyor, İsrail'e yıllık 3 milyar dolardan fazla yardım yapılmasını onaylıyor ve İsrail'in Filistin'in Gazze'deki demokratik yollardan seçilmiş hükümetine karşı uyguladığı açlık sınırlarına varan blokajı coşkuyla destekliyor. Bush'un popülaritesi hızla gerilerken, ABD ordusunun kayıpları 3.000'i geçmişken ve ABD'nin ekonomik zayıflığı giderek daha belirgin hale gelirken Rumsfeld, Chaney, Bush, Rice ve Amerika'nın önde gelen Yahudi örgütlerinin başkanları Irak'ta sürmekte olan savaşı mutlak bir zafere ulaştırmanın ve İran, Suriye ve başka yerlerde yeni savaş stratejileri planlamaktan geri durmuyor.

Ekonomik elitin yaygın, dağınık ve sessiz eleştirileri nihayet, özellikle ekonomik imparatorluk yanlıları arasında, yaşamı boyunca Bush ailesinin sırdaşı olmuş, ABD ile Ortadoğu arasında-

ki petrolle ilgili ve mali ilişkilerde "güvenilir adam" rolünü oynamış olan James Baker'ın şahsında billurlaşıyor.

BAKER PANEL'İ

Siyonist Muhafazakâr iktidar yapısının gücü, James Baker tarafından mevcut Ortadoğu politikasına alternatifler sunulabilmesi amacıyla düzenlenmiş olan panelin tasarlanışında, bileşenlerinde ve konusunda bile kendisini açıkça hissettiriyor. Her iki partiye de eşit mesafedeki Baker Paneli, eski Demokrat ve Cumhuriyetçi kongre liderlerini, CIA yöneticilerini, emekli bir yüksek hâkimi, eski bir savunma bakanını ve kayda değer başka isimleri kapsıyor. İkincisi, panel, her ne kadar çok sayıda 'uzman'ın oluşturduğu dört farklı çalışma grubunda kimi temsilcileri yer alıyor olsa da, Siyonist Muhafazakâr ideologların hiçbirini ve oğul Bush'un idari ofisinden emekli olmuş kimseyi içermiyor. Baker'ın taktiği bir yandan rapor başkana, Kongre'ye ve kamuoyuna açıklandığında güçlü bir rapor olarak algılanmasını sağlayacak bir görüş çeşitliliğini kapsarken bir yandan da İsrail yanlılarının ve askeri zafer çığlığı atan kalabalığın rapor üzerindeki olası etkisini minimize etmektir. Üçüncüsü, Baker Komisyonu'nun stratejik hedefi, ekonomi politikalarını askeri fetihlere ve Siyonist Muhafazakâr ideolojik misyona tabi kılan mevcut yaklaşımların yerine, askeri politikaları ekonomik politikalara tabi kılmaktır. Bunun pratikteki anlamı, diplomasiye daha geniş bir alan tanınması, genel ekonomik çıkarlar temelinde, dinsel bir yanı olmayan ittifakların kurulması ve Müslüman ve Arap ülkelerle kârlı ekonomik anlaşmaların yapılabilmesi için çaba harcanması olarak ifade edilebilir. Dördüncü olarak şu söylenebilir: Baker Komisyonu, Siyonist Muhafazakâr iktidar yapısına doğrudan bir saldırıda bulunmamıştır ve gelecekte de bulunmayacaktır. Dahası Bush savaş aygıtını idare etmekte olan Sivil Militaristleri de sorgulamamaktadır bu komisyon. Komisyon bunun yerine, önerdiği alternatif politikalar aracılığıyla, fiili olarak, İsrail'in

Washington'un Ortadoğu politikaları üzerindeki etkisinden azade ve ABD'nin ekonomik bir imparatorluk kurma çabasını İsrail'in bölgesel güç arayışının etkisinden arındıracak yeni bir politik idareye işaret etmektedir.

Alternatif politikalar önerirken Siyonist Muhafazakâr iktidar bloğunu görmezden gelmek, Yahudi lobisinin ve onun medyadaki ve Kongre'deki uşaklarının "anti-İsrail" ve "anti-semit" yaftalı manipülasyonlarına karşı ince bir taktik. Tam da bu nedenle Baker Komisyonu bir taraftan İsrail'in güvenliğini desteklemekte olduğunu ısrarla yineleyip geniş ölçekli dış yardım paketini onaylarken bir taraftan da İsrail'e, Filistin sorununda bir çözüme ulaşılması konusunda artan bir basınca tabi tutuyor. Baker'ın Filistin sorununda ne kadar ileri gideceği, Komisyon'un Siyonist Muhafazakârlar yönetimindeki orkestranın yürüteceği karalama kampanyasına ne kadar dayanabileceğine bağlı. Acaba ADL'den Abe Foxman*, İsrail'in savaşında asker olmayı reddettikleri ve İsrail'in etnik temizlik politikalarını desteklemedikleri için bu eliti anti-semit olmakla itham edecek mi?

Eğer Baker ABD politikalarının SMSM eliyle getirildiği noktadan farklı bir yere taşınması için sistemli ve ihtiyatlı bir biçimde harekete geçebildiyse bunu, mevcut politikalara ve imparatorluğun gerilemesi haline karşı "kazanacak bir imparatorluk stratejisinin" tezlerini ortaya koyacak bir dizi politik önermeyi içeren raporları hazırlayacak olan bir araştırmacılar, uzmanlar ve kayda değer figürler ordusunu dikkatle organize ederek yaptı. Baker Siyonist Muhafazakârlar'ın gücünü ilk elden biliyordu ve bu

*çn: ADL (Anti-Defamation League/Karalama Karşıtı Birlik) Bnai-Brith tarafından Yahudiler'e dönük karalama ve iftiralarla mücadele etmek gerekçesiyle ABD'de kurulmuş olan bir örgüttür. Yıllık 50 milyon doların üzerindeki bütçesi ve ABD'nin çeşitli kentlerine yayılmış 29 ofisiyle ülkenin önde gelen Yahudi örgütlerinden biri olan ADL'nin başkanlığını yürüten Abe Foxman, muhafazakâr görüşlü bir Yahudi olan ve *Wall Street Journal* gazetesinin yardımcı editörlüğü görevini yürüten Jude Wanniski tarafından "iktidar sarhoşu olmakla" ve "herkese kolaylıkla anti-semit damgası vurmakla" eleştirilmişti.

yüzden mevcut politikaların ABD'nin siyasetini İsrail devletinin çıkarlarına tabi hale getirişini doğrudan hedef almadı. Bunun yerine, fiilen Siyonist Muhafazakârlar'ı dışlayan bir örgütsel yapı inşa etti ve böylelikle de ABD'nin kendi emperyal önceliklerini politika üretiminin merkezine koydu. Benzer bir biçimde Baker, Rumsfeld, Chaney, Rice, Elliot Abrams ve diğer Sivil Militaristleri de doğrudan karşısına almadı. Bunun yerine, Beyaz Saray'daki ekibe asla uygun olmayan bir dizi politik önermeyi ve bulguyu sunmakla yetindi. Baker, Kongre'nin hem Demokrat hem de Cumhuriyetçi üyeleri arasında giderek büyüyen bir çoğunluğun mevcut politikaları sorgulamaya başlamış olmasının, yaygın medyadaki değişimin, aktif generaller, Dışişleri Bakanlığı ve Pentagon yetkilileri ve ekonomik elit içinde giderek artan hoşnutsuzluğun ve kamuoyunda oluşan yaygın itirazların Rumsfeld-Hadley-Abrams güç merkezini istifaya zorlayacağına ve yerlerini Ortadoğu'ya ilişkin alternatif politikalara daha açık isimlere ve danışmanlara bırakmasını sağlayacağına güveniyor.

Eğer gerçekten de Baker Komisyonu'nun öncelikli hedefi ABD'nin Ortadoğu politikasının oluşturulmasını İsrail yanlılarının elinden geri almaksa ve ikincil olarak da imparatorluk inşasına dönük askeri yaklaşımları piyasanın çıkarlarına tabi hale getirmekse, bu durumda hangi stratejik politikaların izleneceği, taktik ittifakların yapılacağı, bölgesel yeniden düzenlemelere girişileceği ve Baker'ın bu amacı doğrultusunda ABD'nin Irak'taki askeri varlığına ilişkin ne tür spesifik önermelerin olduğu soruları güncellik kazanıyor.

BAKER PLANI

Öncelikle şu anlaşılmalıdır ki Baker'ın bakış açısı, ABD'nin imparatorluk inşasının küresel boyutta nasıl korunacağına ve özellikle de ABD'nin Ortadoğu'daki emperyal çıkarlarının nasıl korunup geliştirileceğine ilişkindir. İkinci olarak, Baker'ın kaygısı, Irak'taki işgal sırasında yaşanan kayıpların ve moral yitiminin

karşısında, ABD'nin askeri müdahale kapasitesinin yeniden onarılabilmesidir. Üçüncü olarak Baker, ABD'nin Irak'taki askeri varlığının bölgedeki stratejik müttefikler üzerinde yarattığı negatif politik ve ekonomik etkileri asgariye indirmeyi amaçlamaktadır. Dördüncü olarak Baker, İsrail ile ve onun ABD içindeki ses menzili yüksek ve agresif temsilcileri ile bir ittifat içerisine girmeksizin ABD'nin bölgedeki mevcut muarızları ile yeni taktik ilişkiler geliştirmenin arayışı içerisindedir.

Bu parametreler içinde Baker keşfedilmeye muhtaç ve önü açık çeşitli politik seçeneklere sahiptir.

Baker Seçeneği

Her halükârda Baker Paneli, Irak ordusu ve polisi tam bir çöküş yaşamadığı sürece Amerikan askerlerinin Irak'tan çekilmesini öngörmeyecektir. Bunun yerine, direnişin bölünmesi, yalıtılması ve sonuçta zayıflatılması umuduyla isyancıların önde gelenlerini (Baas taraftarları ve İran yanlıları da dahil olma üzere) bir iktidar paylaşımı içerisine sokulmasını öngörüyor. Bu öngörü 'yeni yönelim' etiketiyle sunuluyor. Bu bağlamda Baker, İran ve Suriye ile, bu ülkelerin Irak'taki müttefiklerini söz konusu iktidar paylaşımı yapısına katılmaları yönünde basınç altına almalarını güvence altına almaya dönük pazarlıklara girişmeyi önerecektir. İran ve Suriye ile böylesi bir pazarlığa girişebilmek için Baker bu ülkelere askeri müdahale, ekonomik yaptırım ve CIA tarafından finanse edilen terörist gruplar gibi tehditlerin etkilerini ortadan kaldıracak bir tür barış içinde karşılıklı yaşam önermek zorundadır. Şurası açık ki Washinghton Siyonist Muhafazakâr militarist planı izlemeye devam ettiği sürece İran ve Suriye işbirliği yapmaya yanaşmayacaktır. Baker da gayet iyi biliyor ki İran'daki iktidar bloğu içerisinde liberal teknokratlar, zengin işdünyası liderleri, oportünist din adamları, petrol ve gaz sektörlerindeki yozlaşmış devlet adamları da bulunuyor. Bunlar ABD ile pazarlığa girişmeye açık bulunuyor. Dahası bunlar, Washing-

ton'un savaşçı pozisyonunu terk etmesi, kendisini İsrail'in bölgesel hâkimiyetinin güçlendirilmesine dönük Zioncon politikalardan azade kılması ve Irak'ta bir iktidar paylaşımı önermesi durumunda, Washington ile gerekirse Irak'taki Şii müttefikleri pahasına bir anlaşma yapmaya da pek hevesliler. Suriye ve İran, ABD'nin Irak'ı işgali öncesinde, hatta bu işgali izleyen dönemde, istihbarat paylaşımına giderek ve ABD tarafından yönetilen seçim sürecini destekleyerek Washington ile ortak çalışmalar yaptılar. Irak'taki Şii direnişi içinde maddi ve manevi destek için gözlerini İran'a dönmüş olan büyükçe bir kesim için herhangi bir sorun yoktur. Onlar ABD ile İran arasındaki olası bir anlaşmaya itaat edecektir. Ancak Baker, yerel Şii direnişinin elde ettiği otonomiyi fazla hafife alıyor olabilir. Dahası bir ABD-İran-Suriye üçlü anlaşması Şii olmayan direnişin (Sünni, Baas ve diğerleri) savaşa devam etmesini engellemeyecektir.

Irak Cumhuriyeti'ni küçük uydu ülkelere bölecek olan 'Yugoslav Çözümü de (Dış İlişkiler Konseyi eski başkanı, Siyonist Muhafazakâr Leslie Gelb'in 'Üç-Devlet Çözümü' olarak adlandırdığı formül) bir seçenek olarak ortada durmaktadır ve Baker Komisyonu bu seçeneği de kesinlikle gündeminde tutmaktadır. Bu plan, Hilary Clinton, Charles Schumer ve Joseph Biden gibi Demokrat Partili şahinlerin de favori planıdır. Bu plan, Irak'ı ABD'nin ve İsrail'in güdümünde bir dizi mini devletçiğe bölmeyi öngörmektedir: Bağdat'ın sefalet içerisinde teslim alınmasını ve Kuzeyde Kürtler, Orta-Batı'da Sünni feodal liderler ve Güneyde Şiiler'e devlet kurdurulmasını önermektedir. Bu karmaşık, zor ve şiddetle yüklü bir süreç olacaktır. Zira bu sürecin işletilmesi, kitlesel bir etnik temizliği ve milyonların yerinden edilmesini gerektirecektir. Dahası doğal kaynakların aşırı dercede eşitsiz dağılmış olması, en direngen grup olan Sünniler'i zengin kaynakların bütünüyle dışına itecektir.

Üç-devlet çözümü, mevcut ordunun dağıtılmasını ve etnik ve mezhepsel ayrımlar doğrultusunda yeniden organize edilmesini

gerektirecektir. Kaldı ki ortada bugüne dek süregelmiş olan birleşik ve laik devletin yoksullaştırılmış daha küçük parçalara bölünmesine rıza gösteren bir liderlik de yoktur. Iraklı feodal liderler, Kürtler ve sürgünde yaşayan politik figürler bir tarafa bırakılacak olursa, ulusun yıkımı çatışmaları azaltmak bir yana daha da şiddetlendirecektir. Bu önermenin pozitif yanı, söz konusu sürecin İsrail, bütün bir Yahudi lobisi ve onların işbirlikçileri (ABD Kongresi ve Beyaz Saray) tarafından desteklenecek oluşudur.

Kendinden menkul bir Ortadoğu uzmanlığı ile ortaya çıkan İsrail'in ideolojik askerleri, bütün büyük gazetelerin sütunlarını, televizyon ve radyo programlarını Irak'ın mini-devletlere bölünmesini ve 650.000 Iraklı sivilin ve 3.000 Amerikan askerini ölümüne yol açan savaşın sürdürülmesini sağlamaya dönük yorumlarla dolduruyor. Yalnızca *Financial Times* gazetesinin 26 Kasım 2006 tarihli sayısını dolduran editör yorumlarına [Michael Rubin: 'Why Withdrawal from Iraq is the Worst Option' (Irak'tan çekilmek neden en kötü seçenektir), Lawrence Freedman: 'America Must Learn to have Patience' (Amerika sabırlı olmayı öğrenmek zorunda), Richard Betts: 'Look to Bosnia, not Vietnam, for a Realistic Solution' (gerçekçi bir çözüm için Vietnem'a değil Bosna'ya bakın), *Financial Times*, 26 Kasım 2006, sayfa 13] bir göz atmak bile Irak'ı haritadan silmek ve İsrail'in yolundan çekmek için yürütülen bu acımasız kampanyayı gözler önüne serecektir. Şunu belki söylemeye bile gerek yok: Yahudiler ABD ordusunun yalnızca % 0,5'ini oluşturuyorken, bu oranın dahi çok daha altında bir oranda cephedeki aktif askerler arasında yer alıyorken ve dahası kadim Zioncon ideologlarından hiçbirinin çocukları ya da torunları ABD işgali karşısında yürütülen Irak direnişinin hedef aldığı askerler arasında yer almıyorken Rubins ve Freedman için bu sonu gelmez savaşta 'sabırlı' olmayı vaaz etmek pek kolay olsa gerek.

Başka herkes savaştan yüz çevirdiğinde ve giderek artan sayıda Amerikalı, Yahudi lobisinin bu konudaki sorumluluğunu

doğrudan işaret etmeye başladığında Baker da İsrail'in ABD'deki ideolojik askerlerinin taarruzuna göğüs germek zorunda kalacak. Anlamsız can kayıpları sonucunda Amerikalılar'dan yalıtıldıkları oranda İsrail yanlıları, Baker Komisyonu'ndan gelen önermeleri nötralize etmeye daha fazla odaklanıyor. Siyonist muhafazakârlar, Britanya İmparatorluğu'nun parolasını kılavuz edinmiş durumdalar: sonu gelmez bir savaşla idare et, ya da feodal ve etnik mini devletlere parçalayarak yok et.

Suriye ve İran ile ciddi diplomatik kanalların hâlâ açık olduğu Baker tarafından zaten dile getirilmiş olsa da ('politika, düşmanlarınızla konuşmanıza dair bir şeydir'), böylesi kanalların işletilebilmesi Beyaz Saray'ın mevcut politik yönelimleri ile olukça olanaksız olduğundan ve ülkenin parçalanmasına rıza gösterecek bir liderliğin Irak'ta ortaya çıkartılamamış oluşundan dolayı Baker Paneli, kademeli bir yeniden düzenlemeye ve ABD askerlerinin cepheden kademeli bir biçimde geri çekilmesine sözde bir bağlılık içerisine girecektir. Bu belki de Irak'taki Amerikalı generallerin de belirttiği gibi 140.000 askerlik bir işgal gücünün uzun süre bölgede varlığını sürdüremeyecek olmasından kaynaklı bir zorunluluktur da aynı zamanda. 'Yeniden düzenleme' stratejisi, bir geri çekilme stratejisi değildir. Ancak özellikle Senato'da ve Kongre'de Cumhuriyetçiler'in koltuk kaybetmesi sonucunda Demokratlar'ın, başkanlık seçimlerinin yapılacağı 2008 yılında da savaşın devam ettirilmesi için desteklerinin alınabilmesi için kullanılacak bir yoldur. (Demokratik Parti'nin önde gelen üyeleri Clinton, Biden ve Schumer Irak'a daha fazla asker gönderilmesini bile talep ettiler!)

Politik iktidar paylaşımı anlaşmalarının yapılamadığı koşullarda bölgedeki Amerikan gücünün azaltılması, rejim kırılganlıklarının yaşanmasına ve ABD güdümündeki Irak ordusuna sızmaların ve orduda ihanetlerin yoğunlaşmasına olanak verebilir. ABD'nin bu tür bir azaltmaya gitmesi koalisyon ortaklarının da bu duruma uyum sağlamasına ve hatta kendi askerlerini Ameri-

kalılar'dan da önce bölgeden çekmesine yol açabilir. Halihazırda, İngiliz ordusunun başında bulunan General Richard Dannatt, Başbakan Blair'in savaşa verdiği destekten rahatsız olduğunu kamuoyuna açıklamış ve koalisyon güçlerinin bölgedeki varlığının yalnızca 'güvenlik sorununu daha da şiddetlendirdiğini' (*Daily Mail*, Londra, 12 Ekim 2006) belirtmiş bulunuyor.

Baker Komisyonu'nun Irak'ın işgalinin etkilerini de gözeten 'yeni politikalar' bulma misyonu, Bush idaresindeki Bayaz Saray ve onun Zioncon destekçileri tarafından izlenen ve giderek daha savaşçı bir tutum içerisine giren mevcut Ortadoğu politikalarıyla uyumlu değil. Dolayısıyla Baker, eğer Irak'ı istikrara kavuşturmak istiyorsa, Siyonist Muhafazakâr Ortadoğu politikalarıyla bir biçimde yüzleşmek zorunda. Baker Irak'ı parçalara ayırmak ve/veya ayaklanmacıların da işbirliğini sağlamak için İran ve Suriye ile işbirliğine girmeye ihtiyaç duyuyor. Ne kadar kurnazca manevralar yapılırsa yapılsın (ki Baker bu konudaki maharetini Florida'da 2000 yılındaki seçimlerin çalınması sırasında göstermişti) hiçbir manevra, ABD'nin giderek eli zayıflayarak oynadığı bu oyundaki kaybedilmekte olan bölgesel savaş gerçekliğinin üstünü örtemeyecektir. Bir noktaya gelindiğinde ABD'nin uğradığı bozgun derinleşecek, ABD'de Bush'un işgal politikalarına dönük kamuoyunda oluşan hoşnutsuzluk ve onaylamama hali şu andaki % 62'ler seviyesinin de üstüne çıkacak, işgale karşı sürdürülen direniş büyüyecek ve daha da kanlı hale gelecek, Amerikalılar her ay yüzlerce kayıp vermeye başlayacak, 'iç savaş' her türden hükümet otoritesinin altını oyacak, ABD yanlısı yöneticiler birbirinin peşi sıra değişecek, yaygınlaşan isyan (Suudi Arabistan, Ürdün ve Mısır gibi) ABD'nin bölgedeki stratejik ortaklıklarını tehdit eder hale gelecek, ve ancak ve ancak bu noktaya erişildikten sonra, Baker Siyonist Muhafazakâr-Militarist mimarlarca kurulmuş bulunan Ortadoğu politikalarının karşısına çıkmaya ve hızlı bir biçimde geri çekilme çağrısı yapmaya zorlanacaktır.

Şunu söylemeye bile gerek yok belki de: ABD'de kamuoyunun

görüşleri, elitler tarafından tasarlanacak herhangi bir 'yeni tasarım'ın çok daha ilerisine ulaşmış durumda. 18-29 yaş arası Amerikalılar'ın yüzde ellisi 'Irak Savaşı'nın ve bugünlerde İran ile yaşanan gerilimlerin oluşmasında anahtar rolü Kongre'deki ve Bush idaresi içindeki Yahudi lobisinin oynadığını' düşünüyor. ABD'deki liberallerin % 52'si de benzeri düşünceleri paylaşıyor.

Yönetim kademelerinde yaşanan fikir ayrılıkları da giderek su yüzüne çıkıyor. Dışişleri Bakanlığı, Yakın Doğu Bürosu'ndan Kamu Diplomasisi Direktörü Alberto Fernandez, Bush'un 'operasyona devam' söyleminin hemen ardından kamuoyu önünde 'ABD'nin Irak'taki küstahlığını ve ahmaklığını' kınamıştı. 2001-2005 yılları arasında Dışişleri Bakan Yardımcılığı yapmış olan Richard Armitage, 'ABD güçlerinin Irak'tan aşamalı olarak çekilmesi' çağrısı yaptı.

Siyonist Muhafazakâr ve Sivil Militaristlerin Beyaz Saray'daki odaların büyük bölümünü doldurdukları ve arkalarına paralı destekçilerin olduğu, Baker'ın Irak Çalışma Grubu'nun Beyaz Saray'da bir muhataba sahip olmaksızın önermelerde bulunduğu ve bu çalışma grubunun Amerikan kamuoyunda da izleyicilerinin olmadığı koşullarda, savaşın açtığı yaralar derinleşecek ve Bağdat sokaklarından Amerikan caddelerine sıçrayacaktır. Ancak Ortadoğu'da yaşanacak yıkıcı bir yenilgi bizi İsrail lobisinin gücünün engellenebildiği ve İran ile barışın tesis edilebildiği yepyeni bir düzleme taşıyabilir.

İSRAİL SİYONİZM ve ORTADOĞU

James Petras
Robin Eastman Abaya

Küresel bir emperyalist güç olan Birleşik Devletler ile bölgesel bir güç olan İsrail arasındaki ilişki bize devletlerarası ilişkilerin benzersiz bir modelini sunar. Bu vakada bölgesel güç bir yandan yaygın casusluk ve para aklama işlerine karışırken, diğer yandan haraç (Birleşik Devletler Kongresi'nden yıllık 2.8 milyon dolarlık doğrudan katkı), Birleşik Devletler pazarlarına serbest erişim, denizaşırı suçlu Yahudilerin kovuşturmaya uğramasını veya Birleşik Devletler'e iadesini engellenmesini talep eder. Dahası, İsrail uluslararası platformlarda Birleşik Devletler-Ortadoğu politikasına sınırlar tayin eder. İsrail'in hâkim durumu hem Demokrat hem de Cumhuriyetçi başkanlıklar döneminde neredeyse yarım yüzyıl boyunca devam etmiştir. Diğer bir deyişle, bu durum kişilere veya belirli geçici politika üreten gruplara değil yapısal bir tarihi ilişkiye dayanır.

ISBN 9944-5724-9-7
9 789944 572491
FİYATI: 16 YTL